وتلې اروا

محمد آصف عمر

په دنیا کې هر دیو ته شاهزاده بهرام په کار دی. خو چې پیدا شي. د الیشنګ ولسوالۍ د سالاو دره له شماله جنوب ته غځېدلې ده. کلي یې د سیند پورې راهورې پراته دي. کروندې یې لکه له سیند څخه ختلې زینې. دلته د داود خان د زمانې تاو راتاو سرک تېر شوی، او د کاوون غره عظمت ته یې سر په پښنو کې ایښی. پر سرک د غونډۍ په لمنه کې سړی روان و. له هر قدم سره یې ببرسر جیټکه خوړله. تا به ویل په پښنو کې یې توري څپلۍ نه، درنې زولنې دي. خلاصو بندونو یې شاته پر خاورو کرښې باسلې. تورې مېږې او سرې غوا به کله کله د تېز لمر له کبله پښنه واچوله. مګر د سست خاوند لپاره به بیا سستې شوې. سړي غټې سترګې د غونډۍ ترشا سپېره غره ته واړولې. د خپلې نیا خبره وریاده شوه «زویه! ماښلو غر پخوا د شنو او ممانو باغ و. خلق به د مېوو ټولولو ته په مېله تلل. یو وخت ورته امدا خلق دېوان شول. ونې او بوټي یې له بېخه باسل. په تناره کې یې سوزول. یو شازاده بارام پیدا نشو چې مخه یې ونیسي» سړی په تصور کې د غره تېر شینوالي او د مرغانو شور ته لاړ. موسکی شو. شاته یې د کوم شي خرپه هار واورېد. لکه ځناور چې د مړ حیوان غوښې شکوي. ورېږدېد. ژر یې مخ واړوه. تر سرک لاندې کړوپ ځوان د غنمو لو کوه. د سیګرېټ لوګی یې تر برګ دسمال لاندې پر ګلابي مخ او سور پیکي خپرېده. سړي ترې ښه خاطره نه لرله. یو وخت یې په ډنډ کې دومره غوپې ورکړې وې چې یو ساعت یې سا سوزېدله. مګر بل وخت د پشه یانو ښځې بره خپلې درې ته روانې وې. یو هلک پسې غږ کړ. همدغه ځوان پرې غصه شو. ویل پشه یان په موږ اعتبار لري. ته مو نوم مه بدوه! دا کار یې دده په زړه ولګېد. اوس سړی د تېرو په باره ورکېوت. د پخو غنمو بوی یې دماغ وتخنوه. مالونه پر سرک ودرېدل. مېږې غاړه اوږده کړه. وبغېدله. لکه د خاوند کار چې غندي. سړي غټې سترګې برګې کړې. په سوړ غږ په پزه کې وبنګېد:

– بلا! چیشی دی؟ خوابنې!

ځوان واورېدل. سر یې جیګ کړ. نیم نېغ شو. ملا یې شخه شوې وه. خوله یې له سیګرېټ سره کړه ونیوله:

– اوو، اوو، اوو، لالتی دی لالتی!

سړي سیګرېټ ته لاس وغځوه. ناره یې کړه:

– ډیز، ډیز، ډیززز، شامتی دی شامتی!

ځوان په خندا سیګرېټ ورکړ. [illegible] یې په [illegible] سولو [illegible]

– وه خوار شې! زما نوم شامامد دی.

سړي له سیګرېټ څخه دوه اوږده کشه وکړل. له خونده یې سترګې پټې وې. له نرۍ پزې راوتی لوګی یې په ببرو برېتونو، ببرې ږیرې او ببرو وېښتانو کې تیت شو. لکه په ځنګله چې ګردلې تېرېږي. سترګې یې پرانیستې:

– زما نوم ام لال مامد خان دی یارو. ته څه خبر یې؟ زه لا پیدا نه ومه. ابا مې خوب لیدلی و.

– هاو، پیغمبر ورته ویلي وو چې زوی دې پیدا کېږي. نوم یې لال مامد خان کېده. که چا لالتی وویلې خدای یې وهي.

– ډک یې که ـه ـه! اغه دی خبر یې.

– هاو کنه. دا ډوزه خو ته هره ورځ ولې.

– اخی! ونښتلې. په امدقه خبره لکه قارغه د دوزق په دام کې ونښتلې.

– آهاها ښه ځا، توبه! نور نه ویمه. ای لال مامد خان اکا! هه واخله! لړلو خو وکه کنه!

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوح اوح! د ابا دې څو نوکران دي؟
– خوارشې! ته ابا څه کې؟ پیسې درکومه.
– ډک یې که ـه ـه! چې په کاسه کې یې راکې په غلبېل کې یې راکه!
– ښه ځا! چرس درکومه.
لالټي یودم سر ټیټ کړ. شاوخوا یې لکه غل وڅارله. له شاه محمد څخه یې لور واخیست. وپسېد:
– ورو غرېږه! ته خو یې جنتي مخ راوښیه کنه یارو! چې دا زړه مې پې ټکور شي.
– هاهاهاها، ته کار شرو که! جنتي مخ به یې پیدا شي. ماته مالومه ده چې چا سره شته.
لالټي لور وغورځوه. نېغ شو:
– ډک یې که ـه ـه! د پردي خیرات کې سپي په ډانګ وهې؟
په شاه محمد د لور غورځول بد ولګېدل. لالټي یې ټېل وهه. هغه د غنمو په ستری، ولوېد. سیګرېټ چخپیت شو. ځوان وویل:
– اله پاسې! لو وکه! اله! سیګرېټ خو خوشې ندی. پاسې پاسې!
د لالټي رنګ داسې وتښتېد ته وا اوس یې دار ته خېږوي. په دروغو یې ملا ونیوله. له زګېرویو سره پاڅېد:
– وی، الاح! ملا مې ماته شوه ح. درد کئ ح. مړ شومه ح.
ځوان یې مټه تاوه کړه. دده له درده اخونه وختل. د سپین ټیکري ښځه د سرک څنډې ته راغله. غږ یې کړ:
– د پروانې ابا! دلته چیشی کې؟ کور ته ری شه! زر کوه!
د ښځې ګرد مخ له غصې پړسېدلی و. د هغې حوصله او غیرت هرچا منل. ویل یې د قسمت کارونه دي. که نه دا ښځه دد دې سړي لایقه نه وه. شاه محمد د لالټي لاس پرېښود. هغه هم د دروغو زګېروي بند کړل. د خړو جامو شاته لمنه یې ټک وهله. په ښځې پسې پر خام سرک روان شو. لکه ماشوم چې ښه پوهېږي پلار جزا ورکوي، خو تښتېدلی نه شي. غوا او مېږه هم په خاوند پسې بېرته وګرځېدلې. سړی د غونډۍ په لمنه کې په لرګینې دوه پټه دروازې ننوت. ښځه مخامخ د دوو کوټو په مخ کې تشو کټونو ته روانه وه. پیغلې لور یې پر پلاستیکي فرش جامې قیچي کولې. ښځې مخ راوګرځوه. پېږې شونډې یې ورېږدېدلې:
– اله خدای خو دې وخله! چې دا ته بیا څه مصیبت یې؟
لالټي وتښتېد. مېږې او غوا هم ورسره منډه واخیستله. هغه د حویلۍ په نا هواره برخه جیګ شو. ویې ویل:
– وه ما چیشی کړي؟
– تا چیشی کړي، آ؟ د کوره ولې ووتلې؟ چېرته روان وې؟
– وه خو مرو ویلې مالونه وږي دي. اغه خو یې څرولی نشي کنه. پیغله جلۍ ده. اغه ده پو ښتنه وکه!
– وی، الا، مروه دروغو ته مه مجبوروه کنه! نا، دا ما سبایې وخته د درمنځې اخېر ولې شرو که؟ چې مال ته ری شمه کنه. شرمېږې خو نا. ښځه کار کئ ته بې ننګه مړې سترګې ناست یې. نور غمونه پې دپاسه راوړې.
– وه د چیشي غمونه؟
– تاته مې ویلي نه وو چې دا وار دې چرس وسکل درنه ځمه؟ آ؟
– ډک یې که ـه ـه! چرس چېرته دي؟ په سپینه ورځ دروغ وایې.
– داح! په ټوله دونیا کې د دروغو بیرق دده جګ دی، دروغجنه زه شومه. ای اغه لوګی د چیشي و، آ؟
– کم لوګی؟ ځه ځا! غلې! له خېټې ګډه یې.
– وه خدایه! نېغ په سترګو راننوځي. ما کتلي ښا؟ بس خلاص، ونشوه. وه جلۍ د خلقو نوکري پرېده! راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ودرېږه! ښځې ودرې کنه! اغه سیګرټ وکنه.
– وی‌ی‌ی‌ی! تبا شې! بیا دې چیشی خرڅ کړي؟ اله جلی! دا کالي وغورځوه ویمه! نغری وګوره!
مروه د کوټو شاته د نا هوارې برخې بره کونج ته وختله. تر څپرې لاندې پر پلاستیکي فرش یې لوښي وکتل. غږیې کړ:
– نا ادې. کاسې، پیالې، څمڅی، دیګونه، چایېر، ټول شته.
– اح، ښځې! څنګه شو؟ اوس ته ښه شوې که د ایړابو سپی؟
– سپی ته یې. بل شی به دې پټ کړی وي. وه جلی! ککرۍ دې وخورمه! زر کوه کنه! ځه چې هاشم لالا کره ځو!
– وه د دا هاشمټي نوم مې په کولمو درد راولي. خدای دې مردار کي، چې زما د پرو زړه په قبر کې یخ شي.
– بس که بس! لالا ته مې ښېرا مه کوه! لورمې تا ووجلهتا. که تا چرس نه سکل سم سړی به وې. چا به درپورې نه خندل. پروانې به جنګ نه کوه. اخ سړیه، ویمه خدای خو دې یا تا وخلي یا ما! ستا د لاسه مې دا شل کاله ښه ورځ ونه لیدله.
ښځه په ژړا په سره لمر کې پر کټ کېناستله. لالټي د دېوال سیوري ته مېږه او غوا په موړیو پسې وتړله. مروه بېرته راغله:
– خیر دی ادې کنه! ته غلې شه! ګټه نلري.
لالټي وګڼله چې د ښځې قهر سوړ شو. هوارې حویلۍ ته کېوت. هغې په سلګیو کې وړې نرۍ سترګې آسمان ته جیګې کړې:
– وه خدایه پاکه! څنګه مردار قسمت دې راکړی دی؟
– ډک یې که‌ـه‌ـه! ما غوندې ځوان دې په ټوله خېلخانه کې نشته. ما پسې جینکۍ تښتېدلې.
– کشکې! زه به درنه خلاصه ومه.
– ته ام راته بوڅه بوڅه کېدلې. هېر دې شو؟
هغې ته په ژړا کې خندا ورغله. مروې هم پخ وهل. ښځه پاڅېدله. مېړه ته یې په ملا کلکه سپېره ورکړه:
– خاورې دې په خوله شه! چېرته ونه وایې! خلق به وایي چې ربتیا.
د لالټي په خښتګ کې یو څاڅکی متیازې لاړې. ایله یې تریخی پیدا شو. په ښځې یې چیغه کړه:
– مه کوه‌ه‌ه! ډرت وار وکې.
تریخی یې همدومره و. روان شو چې د حویلۍ په کونج کې په تشناب کې خښتګ ومینځي. ښځې وویل:
– ای تبا مړیه! ماویلې د ښکارځي پټي هاشم لالا ته ورکه! په شاړه چیشی کوو؟ للمي ام نه کئ.
– چیشی؟ چې زه جوندی یمه ولا که یې پکې ولګئ.
– ضد مکوه! اغئ خپله ګونا منلې. په خوشې درته شاړه اباد ئ. ویلې لو ته ام راځو. نور چیشی وکي؟
مروې غږ کړ:
– ادې مې ښه وایي. وریې که! ښې پیسې درکئ. په سم ځای کې پې دوه پټیه کېږي. زمنږ پکې ګټه ده.
– غلې شه! هرکله، ادې مې ښه وایي، ادې مې ښه وایي. سباګل راته اغه نه ډېرې پیسې راکئ.
– دروغ وایي. ماما خو مې پکې قلا اچئ. سباګل پې چیشی کئ؟ خوشې ګرمول کئ.
دې کې د دروازې ګړز شو. ډله ماشومان ننوتل. یو غږ کړ:
– ای اغه کندو بیا راغلی. وایي لالټي ته نارې کئ.
ده وریسې منډه کړه:
– هئ د سپي زو! ادې ته دې د سپې نوم واخله!
ماشومان په خندا وتښتېدل. لالټي ښځې ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لاړ شمه، که مېمله ته ام ته غېږه ورکی؟
ښځه وبنګېدله. مخ يې واړوه. مروې غږ کړ:
– ابا ودرېږه! تنې دې بيا خلاصې کړي دي. کولمې دې ورسره ګنډه دي.
هغې د پلار ګرېوان وتړه. په سر او بږيره يې نرم لاس ووهه چې وېښتان يې سملي. د لور مينه او د هغې د پستو لاسونو تماس لالټي ته لکه د قو د ښکو کټ و. د پينځو حواسو سترېا يې ورسره ورکېدله. دی ووت. يو دم يې له تعجبه وروځې بره لاړې. ببر سر يې وګروه. ښځې او لور يې د دروازې له درزونو کتل. پر سرک دوه تور لنډکروزران له ډېر پاکولي ځلېدل. څنګ ته يې وسله وال کسان ارت ولاړ وو. داسې ګاډې دلته ماشومانو څه، چې لويانو هم اول ځل ليدل. د کلي موټر خو لکه ټکر شوي، عقب نما ښيښه نه لري، په سترګو ړانده وي، پمپر يې ځړېږي، د رنګ ځای سم نيم ګلګل نيولی وي. هلکانو په سور لمر کې د قيمتي موټرو سيل کوه. دوه تنه ترې کېوتل. لالټي د چاغ سړي د شتري واسکټ له پاسه لاسونه تاو کړل، لکه فيل چې په غېږ کې نيسي:
– وه سباګله! په خيرونه يارو! عمر دې ډېر دی. امدا اوس مې ياد کړې. چې راتلې ټليفون به دې کړی و. پسه مې درته چېه کوه.
کليوالو هررر وخندل. د دروازې شاته ښځې اسويلې وکړ. لور يې په ملا لاس کېښود چې آرامه شي. په خندا کې د سباګل د پوکانۍ په شان غومبري او ګردې سږمې لا وپړسېدلې. غونډ منډ کس ته يې لاس ونيو. په نري غږ يې وويل:
– وروره ګله! هېوادیار صيب په کابل کې ډېر غټ ريس دی. هېوادیار صيب! د شربت خېلو اصل کلی لاندې دی. اغه د پټيو منځ کې ونې او کورونه وينې؟ خلک چې ډېر شوي، پاس غونډۍ له راختلي دي.
لالټي هېوادیار ته هم غېږه پرانېسته. خو هغه تش لاس ورکړ. د سپين واسکټ له جېبه يې غټ موبايل وباسه. مسيج يې وکوت. بېرته يې کېښود. سپين پکول يې په تکو تورو وېښتانو سم کړ. دروند غږ يې له ستوني ووت:
– سباګل ويلې په سالاو کې يو ځای دی، ښکارځی يې بولي. ما ويلې دا نوم مې خوښ شو. چې ويې نه ګورمه نه کېږي.
– ډک يې که ـه ـه! تاسې نو د هوسيو ښکار ته راغلي يئ.
– نا نو، الته هوسۍ شته؟
– چې نشته نو بيا ولې ورته ښکارځی وايي يارو؟
کليوالو بيا په زوره وخندل. ماشومانو نارې کړې:
– لالټي دروغجن، لالټي دروغجن!
ده بې له مخ تاوولو په جيګ غږ ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن! څوک غاپي؟ د سپي زامن!
هېوادیار او سباګل پخ وهل. ماشومانو بيا بيا نارې وهلې. لالټي تنګ شو. تېره يې واخېستله. هغوئ وتښتېدل. تېره يې څنګ ته ولګېدله. لالټي مخ بېرته راوګرځوه:
– هېوادیار صيب! دا د بې سپواده بچيان دي. تربيه نلري. تاسې مه خفه کېږئ ښا؟
– نا نو، خير دی. واړه دي. نه پوهېږي. څنګه؟ ښکارځي له ځو؟
لالټي د کور بندې دروازې ته وکتل. د ښځې عکس العمل يې ونه ليد. سر يې وخوځوه. مخکې شو. سباګل وربانده غږ کړ:
– چرته چرته؟ وروره ګله! ګاډي له وخېجه!
لالټي له خندا شين شو. د شاتني موټر په مخکينې سيټ کې کېناست. د کلي د غټو او وړو خولې وازې وې. لالټي پزه جيګه ونيوله. دده لپاره د برې شېبه وه. د کلونو کلونو د سپکاوي او ځورونو د غچ شېبه. کاږه کاږه يې هر يو ته کتل. لکه چې وايي ما خو وينئ؟ تاسې کله په داسې موټر کې ناست يئ؟ دوئ حرکت وکړ. په تخت کې کېوتل. هېوادیار شا وخوا ته نظر واچوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، دغه ځي له ولې تخت وايي؟ دلته خو مکتب دی او جامع جومات.

لالټي وخندل:

– پخوا اوار میدان و یارو. دا نوم یې زما غورنیکه ایښی. امیر حبیب الله خان چې یې ملاقات ته راغی، دلته یې کېنوه.

– نا نو ستا غورنیکه د ونه غټ سړی و؟

– هاو کنه. خلقو یې مخکې ټرت نشو کوی. د لغتو لاندې یې وجل.

– نا نو امیر حبیب الله خان چرته ناست و؟ الته به مو پخه څپره وهلې وه. خلک به سیل له راتلل. تاسې له به کاروبار پیدا شوی و.

– ډک یې که ـه ـه! د چرګ نه د مالګې ځټل غواړې؟ دا خلق د تاریخ په ارزښت څه پوهېږي؟

هېوادیار او سباګل وخندل. دوئ روان شول. د تورو تږو پر کندو واوښتل. هېوادیار توله لاره په کاغذي دسمال تر ګردې ږیرې لاندې پېړې غاړې خولې وچولې. ګرمي دومره نه وه، نه فاصله زیاته وه. خو په لاره کې یې باید په هر قدم کې له خښو تیږو پښه اړولې وای، له کندو کپرو ځان بچ کړی وای او په تږو ختلی او کښوتی وای. سباګل خو به کله کله ودرېد چې اوږدې ساګانې واخلي. مګر د لالټي چورت هم خراب نه و. زر ځله یا ولسوالۍ ته، یا د خلکو نه پټ د چرسو څکولو ته په دغه لار تللی راغلی و. هره تیږه او کنده کپره ورته معلومه وه. پښې یې اتومات اوښتلې. بالاخره ښکار ځي ته ورسېدل. هېوادیار شاوخوا وکتل. د غرونو په منځ کې نسبتن برابر ډاک و. د ختیځ خواته د برج په شان د ښغ او یکړه غره پر سر زیارت د سړي پام اړوه. لاندې په هواره کې هرچېرته خلکو د ځای جرولو ته تیږې اچولې وې. یو نیم اباد پټی هم ښکارېده. لالټي وویل:

– هېوادیار صیب! دا ام پوخ تاریخي ځای دی. د وروس په زمانه کې مجاهدینو دلته خلق وجلو ته راوستل.

د هېوادیار یا خبره خوښه نه شوه، یا په سیل بوخت و. ځواب یې ورنه کړ. سباګل دغره بیخ کې نیمجوړ پټي ته اشاره وکړه:

– وروره ګله! اغه تیږې چې پکې ماتې دي، امدا د لال مامد خان ځای دی. کنه؟

– بالکل. سورنګان الوزومه یارو. مزدوران مې اچولي. دا غرټول اباد ومه. په سر کې برمه وهمه. یو جرنده اوبه وځي.

هېوادیار په خندا پټي ته ورغی. د ماتې تیږې ټوټه یې سترګو ته جیګه کړه. دلته لالټي سباګل ته په غوږ کې وپسېد:

– ای! په قسم مړ شومه. تیلم تیلم یمه. چرس راکه چرس!

سباګل په سپین څادر د مخ خولې وچې کړې. د غټ ځان په پرتله په نري غږ یې وویل:

– اغه بله ورځ مې یو بلا درکړل. ختم شول؟

– نا، اغه مې ماښو کې پټ ایښي. بچي راباندې پوه شوي. الته مې نه پرېدي. خیر دی کنه. دوووونه پټه راکه!

– وروره ګله! څه مشکل دی؟ اوس خو دې ښځه نشته. ددې ځي نه راسن ماښو ته لاړ شه!

– نا کنه. چې الکان د سپي زامن مې وګوري چیغې وهي. ټوله دونیا خبرېږي. ای پښې به دې ونیسمه!

– ننا، پاڅې پاڅې! ویمه غلی کېږې که نا؟ ګوره دغو سنډاګانو ته وایمه؟ وهي دې.

لالټي د هېوادیار باډیګاردانو ته وکتل. ژړپاڅېد. له ډاره یې سترګې بلې خواته واړولې. مخ یې آسمان ته کړ:

– اخ خدایه نو! دا چیشی شو؟ ستا په لویه پاچایي کې منږ ته دوووونه ذره نه رسیږي؟

سباګل له خندا شین شو. هېواد یار په ټول پټي کې وګرځېد. آن غره ته وخوت. یوه تیږه به یې په پښه واړوله. بله به یې سترګو ته جیګه کړه. ځمکه به یې په تېره تیږه وکیندله. لکه علمي څېړنې چې کوي. د لالټي ورته دومره پام نه و. خو سباګل ترې سترګې نه اړولې. هېوادیار پاس غره ته وکتل. ویې ویل:

– یره دا ځای مې خوښ نشو. دلته څه دي؟ سپېره خاوره، سپېره کاڼي. که زه لال مامد خان ومه دا مې یا خرڅوه، یا بدلوه.

– صیب! دلته چې اوبه وباسمه په کال کې شپږ فصله راکئ. خلق یې ځکه رانه غواړي کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اوبه د کومه شي؟ خوشې ځان مه غولوه! چې خلک یې غواړي ور یې که! ځان تې خلاص که!
– ښه ځا، وبه ګورمه. اغه یو خو د سپې زوی دی ښا؟ چې خپله ادې ام راکې ولاکه یې پکې ولګئ.
– څوک؟ ولې؟
– یاسین، د هاشمتې زوی. تاسې نه خو پته نده. خپل خلق یئ. ما لور ورکړې وه. د سې جلۍ وه چې چې چې. ویمه سپوږمۍ ته ګوره کنه. دغه د سپې زوی راته ووجله.
د لالتې سترګې ډکې شوې. هېوادیار د لاس تیره وغورځوله. ویې ویل:
– الااااا! ولې؟
– په خپته کې یې په لغته وهلې وه. بیا مریضه وه وه وه. اخېر یې قرار سر کېښوده. امد سې لاړه.
– ویششششش! خدای دې وبښي! ته نو مه جاړه! اوس یاسین درنه مځکه غواړي څه؟
– هاو. ښې پیسې ام راکئ. که یې بدله کمه، په ښه ځای کې دوه برابره پټې ام راکئ.
– ساده سړیه! ور یې که، چې جزا ووینې.
– نا یارو، د لال مامد خان یوه خبره ده. زه دلته نوم لرمه. ایزت لرمه. په دا یو د سپې زوی یې نه خرابومه.
– نا نو خلک به وایي آفرین! خپلو غلیمانو له یې داسې ګوزار ورکو. که څنګه؟
– هېوادیار صیب! مه کلکېږه! د نر سړي خبره نه بدلېږي ښا؟
– نا نو، نر خو بدل اخلي.
– منمه. بالکل منمه. مګر پټې ناموس دی. لکه لور. لور سړی د سپې زوی ته نه ورکئ. ښا؟
هېوادیار د هغه له هر مخالفت سره ککره شاته وړله. یا د لالتې بې عقلۍ ته حیران و، یا غصه ورتلله چې ولې یې خبره نه منل کېږي؟ سباګل ته یې اشاره وکړه چې ته هم څه ووایه. هغه لالتې ته مخ واړوه:
– وروره ګله! د مشرانو خبره ومنه! خدای به دې کله ام نه خرابئ.
– ډک یې که ـه ـه! ته ام وایې؟
سباګل یې تشې چونډې کړ. دده له درده اخ ووت. هغه ژر وویل:
– هاو کنه! یو زه او ریس صیب نا، هر سړی در له امدا وایي.
د لالتې په یاد شول چې هغه ویلي وو زما او ستا خبرې چاته مه کوه. مګر له انډیوال څخه د پټولو کار یې خوښ نه شو. هېوادیار ورته معصوم او غولېدلی وبرېښېد. یو دم یې سپین غونډاری له ځمکې واخېست:
– هېوادیار صیب! دا سر په تیره ووهمه؟ آ؟ امر وکه یارو! امر وکه!
– ننننننا، کېده کېده! دا څه کې؟ داسې مه کوه نو!
– ویمه ستا دپاره سر ماتو مه سر! خو یاسین ته د پټې مه وایه! دا د سپې زوی چې جوندی ګرځي شوکر دې وباسي.
– لال مامد خانه! ته بیا هم چورت ووهه! خپله په ګټه او تاوان پوی یې. مونږ به تا غونډې شخصیت له څه لاره ښایو؟
– هاو، ډېره مننه چې زما د شخصیت قدر پېجنئ. د زرو قدر په زرګر وي.
سباګل وخندل. لالتې ورته تریو شو. د هغه له لاسه یې تشې سوزېده. دوئ ېېرته وګرځېدل. غلي روان وو. لکه دلته په راتګ چې پښېمانه وي. یا د لالتې انکار خفه کړي وي. د تورو تږو په کنډو کې یې پام ببر مبر سړي ته واوښت. د خیرو له لاسه یې مخ لکه د موټرو مستري، ککړ پکړ ښکارېده. وېښتان یې غوړ وو. لالتې ورته اشارې کولې چې لېرې ځه. ریس وپوښتل:
– لال مامد خانه! دا دې انډیوال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ګل مامدخان؟ ها و يارو. ظاهر ته يې مه ګورئ! په ټول سالاو کې دويم شخصيت امد قه دی.

– ښاا!؟ نا نو، په دغه لوی شخصيت کې څه ښه والی دی؟

– ويمه د خدای نه جار شمه، د زړه غږ دې اوري. په سخته کې درسره درېږي.

سباګل په خندا شو:

– ريس صيب! دغه شخصيت له دلته خلک ګلټی وايي.

لالټي وښنګېد «ځه د خلقو ښځ» سباګل چونډي کړ. دده چيغه پورته شوه «مه کوه ه ه!» تشی يې وسولوه. هېواديار له خندا شين و:

– مه يې پاذ ابوه کنه! لوی شخصيتونه نازک بدنه وي.

مېلمانه بيا په کنده کپره لاره کې په سختۍ روان وو. خولې يې کولې. سا يې سوزېدله. تخت ته ورسېدل. خلک له ساتونکو راتاو وو. پوښتنې يې کولې چې له کومه راغلي يئ؟ دلته څه کوئ؟ هېواديار او سباګل موټر ته وختل. لالټی پوه شو چې هغوئ يې همدلته پرېږدي او ځي. مګر ده غوښتل چې تر کوره يې ورسوي. ژر يې سر د موټر په کړکۍ کې دننه کړ:

– هېواديار صيب! ددغو شاته پاتې خلقو مخ کې به څنګه په پښو ځمه؟ آيا تاسې دا لازمه ګڼئ؟

– هاهاهاها. نا، کېنه صيب!

لالټي هم وخندل. شاتنې موټر ته وخوت. ښيښه يې ټيټه کړه چې خلکو ته سم ښکاره شي. ماشومانو او ځوانانو يو بل چوخول. ده ته يې ګوته نيوله. دی نو سم اسمان ته ختلی و. په خپل کلي کې هم د ټولو مخ ته شخ کېوت. روانو موټرو ته يې لاس جيګ کړ:

– ډېره مېرباني! منږ او تاسې بيا ملاقات کوو.

د خلکو خولې وازې وې. ده ته خدای موقع ورکړې وه. په ټولو برګ شو:

– چيشی دی؟ کله مو اينسانان ليدلي ندي. وحشيانو!

سر يې وخوځوه، کور ته ننوت.

∞∞∞∞

لالټی په کټ کې لکه مار تاوېده راتاوېده. دا يې په خوب کې په چرسو بار خر ليده. له نږدې کېدو سره به خر د سپي غپا وکړه. ده به پښه ونيوله. بيا به پسې وځغاست. خر د کلي د ملک څنګ ته د سروزرو په صندق بدل شو. دی نږدې ورغی چې وايې خلي. ملک پړانګ شو. حمله يې وکړه. لالټی په کټ کې نېغ کېناست. بدن يې رېږدېده. سا يې سوزېدله. په دوو نورو کټونو کې مورا او لور پر ځانونو ټيکري کش کړي وو. په درانه خوب ويدې وې. په ګاونډ کې سپي غپل. له لېرې د شرشرې او سورلنډي غږ راته. مګر د لالټي زړه تر چوېدو تنګ و. لکه جهان چې ورباندې پرمخې پروت وي. بس په ژوند کې يې يو شی غوښت، چرس. مجنون به هم په ليلا پسې دومره لېونی نه و. نور نو يې نه د ښځې د قهر خيال ساته، نه د لور د خفګان. څړ څادر يې په اوږه کړ. پاڅېد. د تازه پچو بوی و. مېږه وبغېدله. ده وهم نه کتل. دروازه يې خلاصه کړه. پر سرک چپ لاس ته وخوځېد. تر تورو څپليو لاندې شګو غژه هار کوه. لږ مخکې په نرۍ لاره د غره په لور وګرځېد. د موبايل څراغ يې ولګوه. د وچ خوړ په غاړه روان و. نری شمال يخ ولګېده. ورسره يې د زړه تنګون ورو ورو کم شو. ايله يې شپه او ډار وپېژندل. پښه نيولی شو. مګر نن يې بېرته ګرځېدل په خيال او خاطر کې هم نه راتلل. يا په چرسو شهيد يا غازي. له خښو تېرو يې اتومات پښه اړوله. هرڅومره چې يې فکر روښانه کېده هغومره يې وېره زياتېدله. غوږ ته يې شرپه هار راغی. زړه يې وډبېد. ودرېد. شاوخوا يې رڼا واچوله. د خپلې نيا د شيشکو کيسې وريادې شوې. اوس هرې غټې تيږې ته ځير کېده. بالاخره د ماټو خوږ بوی ولګېد. د غره په بېخ کې د پلنو بوټو تور ځنګل ته ورسېد. ملايانو آذانونه وکړل. سودا يې شوه چې ښځه او لور يې وينه نه شي. په ماټو تېز ننوت. د چينې په نريو اوبو کې يې څپلۍ وشړپېدلې. کړوپ کړوپ مخکې لاړ. د ګټو بوټو منځ ته يې رڼا واچوله. نه زېړ پاکټ و، نه چرس. زړه يې بيا هماغسې تنګ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جيګ غږيې کنځا وکړه. مخ يې شاته واړوه چې ووځي. نابېره دوه تورې او جيګې بلاګانې يې خولې ته ودرېدلې. درنده سپېړه يې په مخ وخوړله. له چيغې سره يې موبايل له لاسه ولوېد. چررر ميتيازې يې له خښتګه تويې شوې. درب شو په ځمکه ولګېد. سيمساره په منډه له ماڼو ووتله. د غتې تيږې لاندې پټه شوه. د لالټې د جسد د پاسه په هوا کې د سړي څېره ښکارېدله. لکه پر توره تخته د تباشير رسم. مخ يې ده ته ورته و. خو منظم، لکه له نايي څخه چې راوتی وي. ترنامه لاندې تنه يې نه وه. رسم په هوا کې يوې او بلې خواته لاړ. لکه سرګردانه چې وي. بالاخره کلي ته روان شو. په نيمه لاره کې يې دوه تنه وليدل. په غورو غورو بره تلل. دی د توتو د نيالګيو پر سر تېر شو. کورونو ته ورسېد. تر سرک لاندې په ويالې کې سړيانو او دسونه کول. په حويليو کې يوه نيمه ښځه ګرځېدله. مروې له کټونو توشکې ټولولې. مور يې له بهره راغله:

– ميراثمړې ايچېرته نشته. خدای خو دې زر په تخته کې چې تې خلاصه شمه!

بيک يې له کوټې راوباسه. لور ته يې وغور ځوه:

– مړيه! چيشي ته ولاړه يې؟ هه، واچوه کالي واچوه!

نجلۍ زړه نا زړه کوټې ته ننوتله. لکه پر مور چې له باور سره سره په دغه کار کې خير نه ويني. له فلزي بکس څخه يې يوه غېږه جامې ووېستلې. د کوټو مخ ته يې په کټ وغورځولې. ښځه له ځان سره ګډه وه «غوا او مېږه ام په تورې خرڅومه. د خپلو بچو سره به يو ځای شي. دی دې سنکتيا وخورې!» په ژړا شوه «ټول عمر ورسره په شرمو شرمېدلې يمه» د تباشير رسم د مور او لور په غوږ کې چيغې وهلې:

– لعل محمد مړ دی. های! اورې؟ لعل محمد مړ دی.

دروند غږيې انګازې کولې. خو هغوئ نه اورېده. رسم کله د يوې له مخ سره ځان جنګوه کله د بلې. کله يې له مټو د کشولو کوشش کوه. مګر چا نه احساسوه. نجلۍ درګرده په بيک کې جامې منډلې. د رسم زړه تنګ شو. د کوټو د پاسه لاړ. په کلي کې وګرځېد. يوې ښځې غوا لوشله. بله په لمانځه ولاړه وه. بلې په نغري کې د اور بلولو کوشش کوه. سړي له جوماته پر سرک راروان وو. رسم يې مخ مخ ته کېده. خو چا نه ليده. اوس بېخي رټا وه. رسم له ناچارۍ بېرته ماڼو ته لاړ. دوو کسو د لالټې جسد پر څادر سمه تخته اچولی و. يو تن کلي ته منډه واخېستله. رسم جسد ته مخامخ په هوا کې ودرېد. د لالټې ورپام شو:

– چيشي دی؟

د رسم دروند غږ انګازه وکړه:

– ته مړيې.

– وی ښا. ته ايزرايل الی سلام يې! ستړی مشې يارو! هی په خدای! ای پام دې دی؟ منږدواړه بېخي غبرګونکي ښکارو. ونيسه نو! خپل ورور ته يو سګريټی خو پيدا که کنه! ګران درباندې نه يمه؟

– اخله ـه ـه! عزرايل چېرته دی؟ زه ستا اروا يم.

– ډک يې کهـه ـه!

– بس دی! ډېر دې ډک کړل. دغه حال ته يې ورسولې. نور دې نه پرېږدم.

– چيشي چيشي؟ ته کم د سپي زوی يې؟ لوېشتينکه!

– داح، يو خو ستا خوله نده، ډېران دی. د سړيتوب خبره به ترې وانه ورې.

– څه ستا په سړيتوب...

– چوپ! کنځا نا!

– اوهو! اوهو! امرونه ام کئ! ای ای! کور کې خيريت دی؟ لوی واړه ښه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بس! ماسره به سم غړېږي! يو مې په نشي، بل په کنځا زړه تنګېږي. سر مې ګرځي. سا مې بندېږي.

– اها! خپله قواره دې ليدلې؟ د نانځکې نه چې پښې وباسې. هاهاهاها

– دادی نو! دونيا په لېونې پورې خاندي، لېونی په دونيا پورې. ای! زه نيم په تا کې پاتې يم. چې بدن دې خوسا نشي.

– هاهاهاها، ډيز، ډيز، ډيززززز، هاهاهاها

اروا حيرانه پاتې وه چې ده ته اوس څه ووايي؟ اسويلی يې وکړ. پر خېټه يې کېناستله. لالټې سترګې تېرې کړې:

– ما! ما! لرې! لرې! په تشي مې ونه لګېږې!

– نه، زه وزن نه لرم. تشی دې ولې؟

– ډک يې که ـه ـه! ته څنګه اروا يې؟ زما درد نه احساسی.

– درد احساسوم. خو سباګل په څه شي ژوبل کړې؟

– وه خدايه! وړوند وې؟ اغه د سپي زوی دوه واره په امدقه يوځای کې چونډي نه کړمه؟

اروا په چورت کې سر وښنډه. په ټېر راچنګه شوه. لالټې غږ کړ:

– وه وه! چيشی کی؟

– ننوځم. د نه سرېتوب دې دا ګټه ده چې د عزرايل نه هم هېرېږې. پرېده نو چې ننوځم!

– نا، ما درنه غوښتي دي؟ آ؟ لکه کوڅه ډبی سپی بې ستره راروان يې. ځه ورک شه! ايجازه نشته.

– وا! ته څومره کم عقل يې؟ قاتلان پيدا که! جزا ورکه!

– ډک يې که ـه ـه! بلاګانو ته؟

– بلاګانې؟ نه نه، هغه مخېټې بنيادمان وو. پرېده نو! زه چې درننوځم، څه چې ما ليدلي ته يې هم وينې.

– ناء. نه غواړمه. رنګ دې ورک که!

– ښه؟ همدا سې؟

– نو چيشی؟

– پښېمانه به شې. بيا چې زاری وکې، دغه مردار مخ ته دې ګورم هم نه. پوه شوې؟

– هاهاهاها، اوس دې منمه چې زما اروا يې. کنځا کوه! زړه يخوه يارو!

– دا کنځا نده. حقيقت دی.

– خير دی! چې ماسره ګرځې په کنځا به ام راشې. هاهاهاها

– نهء. زه به تا د کنځا نه راګرځومه.

– چيشی؟ ستا اغه پلار يې نشي کولی، ته خو يې لوېشتينک بچی يې.

– وبه ګورو! خبره واوره! ته خو ما نه پرېدې چې درننوځم کنه؟ هلته زما او ستا ښځې کالي ټول کړي. روانه ده.

– په مخه يې ښه! چيشی چيشی؟ اغه زما ښځه ده. بل وار دا جک ونه وهې!

– زه ستا اروا يم! زما هم ده.

– غلی! غلی د سپي زو! په دا خوله دې وهمه!

– ته؟ هاهاهاها، تا کې دومره غيرت له کومه شي؟ ای خبر يې؟ هغه غوا او مېږه هم بيايي.

– ډک يې که ـه ـه! ته خو ترځانه ام قمقل يې ولا! ټول کور دې په شا کي. مړی پې چيشی کئ؟ هاهاها.

– وه دا څه وايي؟ اغه د لور سره د هاشم کره ځي. د هاشم او ياسين کره. پوه شوې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا وریسې!
– وه! وه! هغوئ زموږ پروانه ووژله. هېر دې شول؟
– چېرته مې هېرېږي؟ خدای ام زما ښېرا واورېدله. مټریې چپه شو. خو کشکې د دوو ورونو په ځای یاسین مړ و.
په کلي کې د ماښو خواته کورونه خبر شول. سړي له یو مخې ور وځغاستل. تا به ویل لالټي یې د سترګو تور و. د هغه په نشت کې ورته کلی بد ښکاري. مګر نه، په دې کې یې خپله ګټه لیدله. له یوې خوا به د بې کسه مړي په سمبالولو کې ثوابونه وګټي. له بلې خوا به په راتلونکي کې د دوئ خپلو جنازو ته خلک ډېر راشي، په عزت به یې خاورو ته وسپاري. کلیوال ماښو ته ورسېدل. د لالټي جسد یې په کټ کې کېښود. حیران وو چې د مړي بدن ولې شخ او سپک دی؟ چا ویل شهید به وي. چا ویل وخت کم تېر شوی دی. اروا لالټي ته کړ:
– وینې؟ که مخکې پاڅېدلی وې خلک کم وو. غوغا به نه جوړېدله. څه خیر دی. اوس هم ما پرېده چې ننوځم.
– هاهاهاها، ښا نو چا وګټله؟ څوک زاری کوئ؟ آ؟
– اخله‌ه‌ه! زه ستا دپاره وایم.
– ورک شه! زما دپاره مه وایه!
جنازه کورته ورسېدله. کټ یې په حویلۍ کې کېښود. د ښځو شور او انګولا شوه. خلک ډله ډله ننوتل. مروې د پلار په ببره ږیره مخ لګولی و. چیغې یې وهلې. موریې په کریکو زانګېدله. ویل یې ژوند مې تباه شو. اروا لالټي ته کړ:
– دا وینې؟ ته چې هرڅومره د ډېران خلی وې، مګر دې ته منلی وې.
– هځ، اسې خو د کلي ښځې ددې نه ډېرې بغارې وهي پروفیسر صیب! ماته نصیت مه کوه ښا؟ زه تا نه ډېر پوهېږمه.
– بالکل بالکل. سړی چې هرڅومره ډېر کم عقل وي، هغومره ورته ځان غټ عالم ښکاري.
– اغه ته یې ښا؟ هاو، په لور ګران یمه. او دا د مېږې او غوا رمبارې اورې؟ اغئ ام خفه دي. مګر دا ښځه نده؟ دا سخته مکاره ده. چې جوندی ومه سمه خبره مې تې وانه ورېدله نو. پرېده چې زما قدر ور مالوم شي!
– نه، چې تا په هغې دنیا کې څه لیدلي؟
– هاهاهاها مه کوه یارو. تا نشه نده کړې. بل ډول خوند کئ. او په جنت کې چې هرڅونه چرس غواړې شته. اخ چې زر ورشمه. چې د چرسو په ډېرۍ ولو غړېږمه. چې د ډانګ غوندې سیګرېټي ډک کمه. هت! کش وهااااا! چرسیان سګریټیان شازلمیان غیرتیان ملایان مکتبیان اسې خوشې کدوان.
– اخله‌ه‌ه! ته فکر کې جنت د چرسیانو ځای دی؟
– هاو کنه. دا نور خو د جوند په خوند نه پوهېږي. خدای پاک یې ولې جنت ته راولي. الته به ام بړوس ناست وي. چې او ښیار ښکاره شي. د عشق په ځای به حورو ته نصیتونه کئ.
– تووووبه! ښه څه! ته چې نه یې، لور او ښځه به دې څه کئ؟
– خوشالي به کئ، ګډېږي به. څوک په مړي پسې مړ دی یارو؟
– دا نو د سړي خبره شوه؟ هو رښتیا، ته خو سړی نه یې. د خرو سره هم فرق لرې. هغوئ یوه لکۍ لري، ته دوه.
اروا ترې روانه شوه. ده وریسې غږ کړ:
– ډک یې که‌ه‌ه! ښه ده چې ته بې لکۍ خریې. هاهاهاها

∞∞∞∞∞

په سهار کې له هرې خوا د مهترلام بازارته خلک خوشې وو. چا پلې ځان رسوه، څوک پر بایسکل انډی انډی کېده، چا رېړه ټېل وهله، څوک په رکشا کې تنګ ناست و. پر سرکونو جم او جوش ورو ورو زیاتېده. هر چېرته د قلفونو کړسه هار او د آهن چادر غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هار جیګېده. سباګل د دکان په ویترین، جعبو او دېوالونو کې د سروزرو ګاڼې وشمېرلې. احتیاط یې کوه. هابله ورځ د خوراکي توکو د سرای چوکیدار په غلا نیول شوی و. هغه دومره ښه سړی ښکارېده چې وروسته تر نیول کېدو هم څېنو باور نه کوه. د غله کار له ورایه ښکاري. قلف الوتی او دکان تش وي. مګر د چوکیدار غلا څوک لیدلی نه شي. لکه د پیسو له بنډل څخه چې یو زرګون وباسې. یوازې د بنډل په شمېرلو معلومېږي. اوس ګاڼې پوره وې. له شترۍ واسکټه یې موبایل وباسه. ډاکټر خوشال غږیز پیغام پرېښی و «پلاره سلام! سکال کابل ته رانغلې. هوا ډېره ښه ده. راځه چکرې به ووهې. نوي ماینات به دې وکم. له غوړ سره ګوره ډېر پام کوه!» سباګل اسویلی وکړ. په موبایل کې یې شمېرې واړولې. د لالټي په نوم یې ګوته کېکاږله. ښځینه غږ وویل چې دغه شمېره له ساحې وتلې، یا ګل ده. د پښنو ترپې شو. پلن ټیټکی ګاونډی یې د دکان مخ ته راغی:

– الکه سباګله! نن غرمه دې ډوډۍ وار دی. د پسه کړایي به راکی!

– وه وروره ګله! پرون دې وخوړله. د وینو غوړ به پیدا کې. نن به درله لونګینه ترکاري راوغواړمه.

– ښا؟ زمنږ په وار کې د وینو غوړ نه پیدا کېږي، ستا په وار کې پیدا کېږي؟

– په ایمان که دروغ وایمه! دغه دی داه! امدا اوس مې ډاکټر زوی راله ویلې چې غوړ ونه خورې.

نورو دکاندارانو هم غږ کړ «د پسه کړایي خورو، کړایي خورو...» سباګل سپینه خولۍ په سر کېکاږله. شا یې وګرځوله. لکه خبرو ته چې وخت نه لري. ته وا شپږم حس یې وایي چې پر لالټي کوم څه شوي دي. د هغه په شمېره یې بیا ګوته کېکاږله. اوس هم بنده وه. تندی یې راټول شو. په دکان کې وګرځېد. موبایل یې لکه پکی خوځوه. ترڅه ځنډ وروسته یې بیا کوشش وکړ. زنګ تېر نه شو. سپین څادر یې له چوکۍ څخه واخیست. دکان یې بند کړ. روان شو. ګاونډي وریسې ناري کړې:

– اله چې سباګل وتښتېده! وه الکه ای! راوګرځه! د کړایي نه تېر. بیا دې څوک ونه غولوي.

دکاندارانو هرررر وخندل. خو سباګل لکه فیلسوف په خپلو اندېښنو کې ډوب و. په لاره کې یې بیا د لالټي شمېره ووهله. ښځینه غږ هماغه خبره تکرار کړه. دی ورته برګ شو «غلې د چرچري لورې!» د سالاو اډې ته ورسېد. میدان تش و. د سورلۍ موټر نه ښکارېدل. نیم دکانونه لا بند وو. ځوان دکاندار د اوړو او وریجو بوجۍ بېرته دننه کولې. دده په لیدو یې غږ کړ:

– سباګل ماما! خبر شوې؟ لالټي بېچاره خو لاړ.

– وی نا. انا لله و انا الیه راجعون، دا اوس رښتیا ده؟

– هاو وا. امدا اوس مې ابا ټلیفون کړی و. بېچاره! ځوانه لور او ځوانه ښځه یې پاتې شوه.

– اخخخخ، خدای دې وبښي! وروره ګله! ډېر جانانه سړی و. قاتل څوک دی؟

– خلق وایي نیمه شپه کې پېریانو ماښو ته بیولی. الته یې زندۍ کړی دی.

– نا، پېریان ناحقه په چا غرض نلري.

– اغه نیمه شپه کې متیازو ته وتلی نشو. نو ماښو پورې څنګه لاړ؟ ته وایې چا به وجلی وي ماما؟

– ماله څه مالومه ده؟ اسې خبره مې وکړه. تاسې جنازې له ځئ؟

– هاو کنه. په دا سبایي کې دوکان خوشې ترمه؟ وه الکه شېرو ای! منډه مټر وباسه کنه! څه ته ولاړ یې؟ زر کوه!

– وروره ګله! زه هم درسره ځمه.

– هاو کنه ماما. ستا خو انډیوال و. ته لېږ په تخت کېنه! اوس الکان راټولېږي.

∞∞∞∞

دوه سپیني پېغلې د خوب په لاجوردي بلوزانو او پتلونانو کې په پراخه زینه لکه جوړه کوترې کوزېدلې. د نصواري ښیښې په کټاره یې تنکي لاسونه ښویول. پر دېوال رنګارنګ منظرې شاته پاتې کېدلې. پېغلې د دویم منزل سالون ته کښوتلې. د نصواري کوچونو په منځ کې د نصواري ښیښې پر مېز خواړه منظم اوبدل شوي وو. دوئ په زېړچکه قالینې قدمونه واخیستل. په کوچ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ په څنګ کېناستلې. په سوري سوري زينتي دېوال کې دننه يې د برېتور نيکه نيکتايي داره عکس ته وکتل. څراغونو روښانه کړی و. د کور لويوالي، ښکلا، پاکوالي او د هر ډول سهولتونو شتون ذهن ته سکون ورکوه. کرس شو. له څلورو دروازو څخه يوه وازه شوه. هېوادیار سندره زمزمه کوله سالون ته راغی. نجونې وبنګېدلې. ويل پلار بيا په کار کې کومه لويه کاميابي ترلاسه کړې؟ خو پوښتنه يې ونه کړه. د هېوادیار اصول وو (د کار کيسې په کور کې مه کوئ، د کور کيسې په کار کې) د اوږدې کمڅۍ نجلۍ د پنېر ټوټه په ډوډۍ کېښودله. ويې ويل:

– پلارجانه! سپين پکول له سپين واسکټ او شتري جامو سره اور لګوي.

– مننه مننه. زما ذوق به منئ!

– امم مګر په دا تک تورپيکي کې بيا سمدم شازاده ښکارې.

پلار يې وکتل. نجونو ځانونه ناګاره ښودل. لکه له مصنوعي وېښتانو چې بيخي خبر نه لري. دا راز يې يوازې ښځو ته معلوم و. که هغه پوه شوی وای چې ميندو يې لوڼو ته ويلي دي نو قيامت به يې جوړ کړی وای. اوس هغه وپوښتل:

– نا نو، زما په وېښتانو کې کوم وراني دې څه؟

د چکۍ وېښتانو نجلۍ ځو مياشتې له خور څخه مشره وه. هغې د مربا د مرتبان سر خلاص کړ. ويې ويل:

– هو کنه. د الکانو ستايل دې لګولی دی. د سې ښکارې لکه زمونږ ورور.

نجونو کټ کټ وخندل. هېوادیار هم ورسره په خندا شو. د وه ښځې له بېلو بېلو کوټو ووتلې. تې خواره کمکيان يې پر اوږه اچولي وو چې فيشن يې خراب نه کړي، او د سروزرو درانده سيټونه ونه شکوي. هغوئ د پاچا د وزيرانو په شان د هېوادیار دوو خواوو ته کېناستلې. ده کمکيان واخېستل. ښکل يې کړل. هغوئ د تل په شان دده په مخ منګولې ولګولې. ځکه خو يې پړانګان بلل.

جيګې نرۍ ښځې نجونو ته امر وکړ:

– اله خويندو او ورونو ته غږ کئ اله! چې ناوخته ويده کېږي امدا يې سزا.

نجونو دريم منزل ته منډه واخېستله. د هرې کوټې دروازه يې ټکوله، بيا يې خلاصوله. د پاڅې پاڅې غږونه يې راتلل. شېبه پس ډله ماشومان راکېوتل. چا سترګې سولولې. چا اسويلي کول. د هرې ښځې بچيان د هغې خواته کېناستل. ميندو ورته لکه په يوه قومانده ګيلاسونه له جوسو ډک کړل. چې چا د چا تقليد کوه، معلومه نه وه. جيګې نرۍ ښځې خپلو بچيانو ته کړ:

– واخلئ جوس وسکئ چې اشيتيا مو پيدا شي!

ماشومانو لکه د محبس بنديان، ځوړندې ککرې مړې وخوځولې. هېوادیار وپوښتل:

– ولې مو مخونه داسې بې خونده نيولي؟ وخاندئ! ټوکې وکئ!

ښځو هره مړې لکه ګولۍ دننه په ژبه کېښودله، چې د شونډو رنګ خراب نه شي. نرۍ مېرمن د بچيانو په ځای ځواب ورکړ:

– څنګه به وخاندي؟ مکتب ته تګ ندی، قيامت دی.

کمکيانو د هېوادیار مصنوعي وېښتانو ته لاس اچوه. دا يوازينی کار و چې دده نه خوښېده. يوه ورځ خو يې په همدغه عمل خپله مشره لور په اته کلنۍ کې ووهله. هغې د پلار دومره غصه کله ليدلې نه وه. ډېر يې وژړل. مور يې مجبوره شوه چې د مصنوعي وېښتانو راز ورته ووايي. نجلۍ بيا هر راز خپلې ميرنۍ خور ته وايه. ميندو تل تاکيد کوه چې پلار پوه نه شي! که نه، دنيا به بل مخې واړوي. اوس هېوادیار کمکيان بېرته ميندو ته ورکړل. نرۍ ښځې ته يې وکتل:

– ای جينۍ! غوصه نا. زما بچيان به په مينه پوی کی. چې نشې کولی ستا کمزوري ده. ځئ بچيانو! نن رخصتي ده.

ماشومانو له ډېرې خوښۍ چيغې ووهلې. پلار يې په مخ مخ ښکل کړ. کوټو ته يې منډه واخېستله. تا به ويل سويان د ګيدړې له وېرې ځانونه سوړو ته رسوي. هېوادیار په موسکا ورپسې کتل. يوازې دواړه پيغلې پاتې وې. نرۍ ښځه په غصه شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا څه کې؟ دونه نازولي يې مه بلدوه! بې تعليمه بچې مې نه خوښېږي.
چاغې ښځې شونډې واچولې. د چکۍ والا پېغلې ته يې کړ:
– وخوره لورې! ډوډۍ وخوره! چې لږه غوښه والې! بيا چې کوم دی خواره مېښه درنه سازه نشي.
نرۍ ښځې غږ کړ:
– کترې مه وايه! کاسه دې په بوين سر اړومه!
– وۍ، خور بې بې. ته چې کوم دی سمه شيشکه يې! تاله ما څه ويلي؟
– اوح اوح اوح، مکارې ته ګوره؟ زه چې تا غوندې مردار خورې سره ډوډۍ خورمه شو کروباسه! پويه شوې؟
– څه څه؟ مردارخوره دې خپله ممي ده! د شومېړک لورې!
مېړه يې پکول په سر کېښود. په قهر شو:
– بس! بله خبره وانه ورمه!
مخ يې چاغې ته کړ:
– ګوره! که دې بل وار کترې ويلې وې...
– څه به وکې، هه؟ کال مې د واده نه کېدو بنه دې راباندې راستله. نور به څه وکې، هه؟
– ګوره! سل واره جوول شوې جاولې بيا مه جووه! خوند نکئ. او دا مه وايه چې څه به وکې؟ ما په تاسې کې فرق ندی کړی. په زوره ځان له لانجه مه ګوره، ښا؟ ونيسه ته ام تکړه شه! دې غوندې په خپلو بچو درس ووايه!
دې کې ټيټه نرۍ ښځه له پتنوس سره په زينه راوختله. هېواديار په شونډو ګوته کېښودله. دواړه مېرمنې غلې شوې. ددوئ په عمر خلک معمولن تجربه لرې. پوهېږې چې پردې خلک تر هغو راز ساتي څو چې يې پکې ګټه وي. وروسته بيا د راز په افشا کولو خپل مهموالی ثابتوي. ټيټې نرۍ ښځې نيمې پخې هګۍ دده مخ ته کېښودلې. هېواديار سترګې جيګې کړې:
– فاطمې خاله! تاله مې ويلي وو ښځو سره مې بازار له ځه.
فاطمه خاله له لېرې ځوانه ښکارېدله. مګر له نژدې يې مخ ګونجې و. هغې اول ښځو ته، بيا هېواد يار ته وکتل. ويې ويل:
– امداسې کومه ريس صيب.
– پرون دې نه وو کړې.
– دلته کار ډېر و.
– پرې يې ده! چې راغلې بيا يې وکه!
– صيي.
هغه بېرته اول منزل ته کېوتله. پېغلو سرونه ښکته اچولي وو. ډوډۍ يې تېزه تېزه خوړله. لکه د پېښېدونکي کړکېچ اټکل چې يې کړی وي. هغوئ ليدل چې د پلار او ميندو ترمنځ يې نا اعلان شوې سيالي روانه ده. دی غواړي هغوئ په کنټرول کې وساتي. هغوئ غواړي آزادي واخلي. اوس دواړه ښځې تروې وې. د چاغې د خال والا زنه وخوځېدله:
– د خبرې نه ړومبی لږ سوچ کوه! فاطمې خاله له مو مه شرموه!
– ايخ خبره نشته. اغه لکه مور داسې ده.
نرۍ برګه شوه:
– تاته به مور وي. مونږ ته نده. چې زوړ شوی يې د خدای رضا ده. په مونږ کار مه لره!
سرۍ هم برګ شو. ښځه يې ټېل وهله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د زوړ شوي نه دې مطلب څه دی؟ هه؟
– وار مه کوه! ماغزه دې ختم شوي. حوصله دې نشته.
پیغلو سر نه جیګوه. لکه کتل چې یې مداخلې ته مجبوروي. او دا بیا مشکل غټولی شي. چاغه ښځه موسکۍ وه. هېوادیار هغه هم په تېره منګوله په مخ چوخه کړه:
– ته څه له خاندې؟ هه؟
د ښځې موسکا لاړه. تکه سره شوه. پیغلو خوراک ختم کړ. کمکیان یې له میندو واخېستل. اول منزل ته کېوتلې. هېوادیار مخ ښځو ته واړوه:
– ګورئ! ښه یې واورئ! د ناموس خبره کې یوه ذره اخوا دېخوا نه منمه.
چاغې سترګې جیګې کړې:
– ته چې کوم دی لېونی شوی یې. دا څه وایې؟
– آو، سمـ مې به په لاره ځئ! پیغلې لورګانې لرمه. چې اغئ بې لارې نشي ګورئ!
– یه پروردیګاره! ای ته غر په پر مه پټوه، ښا؟ خپله چې هر څه کی اغه په مونږ ماچوه، ښا؟
نرۍ ښځې چاغې ته لاس جیک کړ:
– ته صبر صبر! وه سرېه! کترې کنایې پرېده! سمه خبره وکه! مونږ نه کوم بد کار شوی؟ څه دې اورېدلي؟ څه دې لیدلي؟
هېوادیار په سره سینه، په درونډ غږ وویل:
– نا نو، بد کار چې وشي تاسې به جوندۍ ګرځئ؟
– ښه نو ولې؟ ولې په مونږ بې باوره یې؟
– بې باوره نه یمه. خو ما لیدلي. پیسه داره ښځې چې هرچرته واره برابره شي، یارانې جوړئ.
– سوچ دروغ. ښځو کې سړو غوندې اوربل نه وي.
– ما په خپلو سترګو لیدلي.
– چېرته؟
– ته یې څه کی؟
چاغې غږ کړ:
– په خوب کې یې لیدلي. خوشې خو په شپه کې چغې نه وهي.
– په ویښه مې لیدلي. په خپل دکان کې.
د دواړو ښځو له خولې «وی‌ی‌ی‌ی» وخوت. هغوئ هرکله د مېړه خوله او موبایل لټوه. څو د هغه ناروا رابطه له بلې ښځې سره و مومي. هسې نه وه چې غصه ورتلله. مېرمنې تر هغو پورې مېړه لکه قیمتي غمی ساتي چې دا یې یوازینۍ ښځه وي. د بلې ښځې له کولو سره مېړه لکه د خیرات کاسه شي. په دوئ یې فرق نه وي چې چېرته پرته ده؟ او څوک پکې لاس وي. اصلن ښځو غوښتل د مېړه د ناروا اړیکې په موندلو د هغه غرور مات کړي. څو په کور کې یې قوماندانې ختمه شي. مګر هېوادیار هېڅکله کیسې نه کولې. خبرې یې ټولې د کور په روانو مسایلو څرخېدلې. اوس چې هغه خپله اقرار وکړ، د ښځو په څېره کې خوشحالي وبرېښېدله. ایله موقع په لاس ورغله. نرۍ خپل تندی تریو ونیو:
– الااااا! په تا موڅونه ایساب کوه. ته خو د سې مردار خور شی وختلې.
– خوله سمه خوځوه! زه نه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاغې کړ:
– غلی غلی! اوس چې کوم دی خبره دې د خولې نه ووتله؟
– نا ، څنګه وويمه؟ ښه ځا ، اوس مړ دی. خدای دې وبښي نو. پلار مې و.
د ښځو سترګې تنګې شوې. په سوري سوري زينتي دېوال کې د ننه يې د خسر نېکټايي دار تصوير ته وکتل. هېوادیار وويل:
– په خيرخانې کې زمونږ د خياطی دوکان و. د ښځو جامې مو ګنډلې. د يو پيسه دار سړي ښځه وه. د جمعې په ورځ راتله. پلار به ماله پيسې راکړې. لرې هوټل به يې وښودو. ويلې څه کباب راوړه. وایه زما مخ کې يې پاخه که! زه به کباب له خوشاله ومه. چې بېرته به راغلمه ښځه به تللې وه. ګاونډي الک پوی کړمه چې پلار ما ولې لرې لېږي. نور به مې په نږدې هوټل کې کباب واغستل. د مارکېټ مخ کې به ولاړ ومه. چې ښځه به په زينه کېوتله، زه به دوکان ته وختلمه. بيا د ښځې مېړه پوه شوی و. په پلار پسې مې ګرځېدو چې ويې وجني. مونږ ډک دوکان، ډک کور پرېښودو. پېښور له وتښتېدلو.
ښځو يو بل ته وکتل. دا هم ورته لويه کاميابي وه چې سړی په کيسو راغی. خير دی. وروسته به يې خامياني راووځي. نرۍ کړ:
– که ته وې که دې پلار ، مو همه نده. مونږ اسې ښځې نه يو ښا؟
– پوهېږمه. ټولې سمې ښځې وې. سم جوند لرې. بس په مغزو کې يې ډز وشي. ګورئ چې دا قيصه بچو له ونکئ!
ښځې په خوراک اخته شوې. هېوادیار چې ډوډۍ ختمه کړه د پينځم منزل تالار ته وخوت. هلته هېڅوک نه و. دروازه يې بنده کړه. د پينګ پانګ تر مېز تېر شو. له سپين واسکټ څخه يې نوی سيمکارت په وړوکي موبايل کې واچوه. واسکټ يې په سپينو کوچونو وغورځوه. د سنوکر مېز ته ودرېد. په غټ موبايل کې يې نوې شمېره مسېج کړه. بيا يې زنګ ووهه. دواړه موبايلونه يې د مېز په ژۍ کېښودل. غلې غلې يې زمزمه کوله. د سنوکر لرګی يې واخېست. سپينه دانه يې ووهله. هغه کړس له شنې سره ولګېدله. د کړښې هاخوا سړی سوړ ور مېز ته ناست و. په کمپيوټر کې يې کوم څه لوستل. شاته يې د افغانستان اقتصادي نقشې ته وکتل. وروسته يې په اوږدو ګوتو د مېز له جعبې کتاب واخيست، چې د کمپيوټر د معلوماتو کره والی معلوم کړي. دې کې ترنګه هار شو. د مېز له سره يې غټ موبايل جيګ کړ. شمېره يې وکتله. له موسکا سره يې اوږد مخ ګونجې وکړې:
– هېوادیار صيب! ښه وخت کې دې ټليفون کړی. مراجعين څه چې مامورين لا راغلي ندي. چې بيا دې زړه د سنوکر بايللو ته شوی څنګه؟
– وزير صيب! تصافات کله کله پېښېږي.
– هاهاهاها ، تېر وختونه باد يوړل. نور به يوه لوبه ونه ګټې.
– ته لږ اوصله وکه کنه! پته به يې ولګي. ما ويلې نن نه درځمه. که زهيره کېږې نا ، له آفيسه ووځه! واش روم ته شه!
وزير پاڅېد. مېز يې تر زنګنو و. د تورې کورتۍ لاندې د سپين کميس لمن يې په منګوله ووهله چې هواره شي. ويې ويل:
– يو خو تا دا پېښوري لهجه پرېښودله. کابلۍ ته شه! ته په اصل کې د پروان ولايت يې، کنه؟
– هاو. پېښور کې مې سکول کړی. شناختي کاټ لرمه.
وزير د جيګري کوچونو او الماری تر منځ قدمونه اخېستل. د ښيښې پر مېز له رنګارنګه مېوو څخه يې دوه بادامه خولې ته واچول. د احمد شاه بابا د لوی تصوير څنګ ته دروازه يې ټېل وهله. وړوکي دهلېز ته ووت. ويې ويل:
– په ياد مې دي. ته خدای وهلی د امغه سړي د ښځې سره جوړ وې چا چې درته زوی وويلې، په مکتب کې يې واچولې، شناختي کارت يې درجوړ که، د تاريخي اثارو په توجارت يې پوی کړې، ستا کورنۍ يې له غريبۍ وباسله...
– نا ، اغه ښځه شنډه وه. خاوند ته يې د دويم واده جزا ورکوله. زه خام ومه. ورک يې که! مه يې رايادوه!
– هاهاهاها پخوا دې راته هره خبره کوله. اوس پې شرمېږې. دا د مقام تاثير دی. د مقام دپاره کابلۍ پښتو هم وو ايه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه فرق لري؟ دې کې عربي ډېره ده، اغې کې انګرېزي. ښه ځه، پوهېږمه. دا کابل دی. دلته به کابلۍ ويمه.
هېوادیار د سنوکر دانه بیا ووهله. کړس شو له نورو سره ولګېدله. وزیر لوی تشناب ته ننوت. ټلیفون یې بند کړ. هنداري ته ودرېد. په شناوۍ بړېرۍ یې لاس کش کړ. د سر د لنډو وېښتانو یوه برخه یې ولاړه وه. کې یې کاږله. ونه شوه. د الماری دروازه یې خلاصه کړه. د عطرو یو بوتل یې واخېست. ګوته یې لمده کړه. د غاړې په دواړو خواوو یې ووهله. نوی سیمکارت یې په نوي موبایل کې واچوه. په لوی موبایل کې یې د هېوادیار د نوي سیمکارت شمېره وکتله. هماغې ته یې له وړوکي موبایل څخه ټلیفون وکړ:
– هېوادیارصیب یې؟ هاها، دا دی خوږ ته راغلمه. موږ په کلي کې د تشناب کارونه په خوږ کې کول. ښه، دا د څه دپاره؟
– احتیاط ښه دی. ویمه چې ستا په دفتر کې مایکونه او کمرې لګېدلې نه وي.
وزیر په تشناب کې کموډ، شاور او څراغونه له نظره تېر کړل. بیا په خندا شو:
– پیسه داري او مقام د ځنګله د ځناورو په منځ کې اوسېدل دي. هره ګړۍ د حملې امکان وي.
– او د داړل کېدو حوصله به هم لرې! ما ویلې لالټهی بېچاره وفات شو.
– خدای دې وبښي! څه پوه شوې؟
– یاسین فون کړی و. بیا سباګل ام تپوس وکو. رښتیا وه.
وزیر لاس د نل په اوبو کې لوند کړ. په ولاړو وېښتانو یې ووهه. ویې ویل:
– ښه نو اوس؟
– اوس به یاسین د جینۍ سره واده وکي. مځکه به اوتومات دده شي. مرحوم همدا یوه لور لري کنه.
– ښه نور؟
– مونږ به مځکه د یاسین نه واخلو.
وزیر په هنداره کې ځان ته ښه وکتل. وېښتان یې سم ناست وو. اوبه یې بندې کړې. ویې ویل:
– خدای دې وکي چې په دې وارزي.
– بالکل ارزي.
– هېوادیارصیب! ستا خدمت د قدر وړ دی. ډېرې ډېرې مننې!
– نانو، داسې مه وایه! زما او ستا خوروري ده. ځکه مې اخېر ځل سنوکر درله بایلود و هاهاهاها.
∞∞∞∞
د سالاو د بېلابېلو کلیو خلک شربت خېلو ته روان وو. ښځې لږې ښکارېدلې. اکثره زړې وې. ټولو د لالټهي بې کسي، عاجزي او مجبوریتونه یادول. او داچې څومره ربړې یې وګاللې. د معتادی علت یې هم همدا ښود. ویل لونړو ته ښه پلار و. خلک یې په خپلو ټوکو خندول. دروغ یې هم د نورو د خوشحالولو لپاره ویل. د هغه په لیدو به غم هېر شو. جنتي انسان و. د دغو خبرو په اورېدو به نابلده سړي ته لالټهي سم قهرمان ښکاره شوی وای. څه پوهېده چې په ژوندوني همدغو خلکو د هغه همدا ښېګڼې نه لیدلې. هرڅا تر خپلې وسې سپکوه. خلکو د جنازې کټ له کوره وباسه. د ښځو چیغو زور واخېست. کټ یې پر سرک کېښود. په سلګونه سړي ترې راتاو شول. ډېر شکله موټرتېزراغی. د کلسرې ماشوم څلور توري وزې وترېدلې. سره چرګه په تېښته کې وکرتېدله. سپین سپي د چنار له سیورې وغېپل. موټرتش شو. سباګل وروستی کس و. له دروازې یې ځان په خوارۍ وباسه. کلیوال یې بې حده چاغښت ته ځیر شول. هغه د نورو په شان له لمر څخه سر په سپین څادر پټ کړ. د مړي لیدو ته ورغی. سترګې یې ډکې وې. د خلکو شور شو. ځینو ویل جنازه په پښو وړل ثواب لري. نورو موټرته ترجیح ورکوله. یوازې یاسین او هاشم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټه تيږه جدا ناست وو. غلي غلي غږېدل. اروا ته يې پو ښتنې پيدا کړې. نژدې ورغله. ياسين د څټ د برګ دسمال څنډه خولې ته نيولې وه چې څوک يې وانه وري:

– ولاچې بيا ام ويرېږمه ابا.

هاشم د غټ څلور کونجه مخ شنې سترګې ځمکې ته واړولې. غږ يې ټيټ و:

– غلې شه! ايڅوک نه خبرېږي؟ ملاذان سره مانو کې څوک څه کئ؟

ياسين د تورو سترګو له کونجه سباګل ته وکتل. بېرته يې مخ پلار ته واړوه:

– هاو، بل څوک خو نه و، خووو، نورې لارې وې. وجلو ته ضرورت نه و.

– وه خدايه! زه درته ويمه ايځ خبره نشته. د ښځو غوندې پړنګېدل بس که نور! خلق يې اوري.

د اروا سترګې ټېغې ټېغې وختلې «ښه ښه ـه ـه! قاتلان دوئ دي» خلکو جنازه موټر ته جيګه کړه. د لالټې ښځه او لور ورسره کېناستلې. چې د جنازې تر لمانځه وروسته يې اخېر ځل وګوري. اوس يوازې دوئ ژړل. فضا درنده او خلک غلي وو. نه معلومېدله چې له لالټې سره په خپل چلند پښېمانه وو، که د هغه بې روحه جسد د خپل مرګ صحنه وريادوله. موټر ورو حرکت وکړ. تا به ويل درنده فضا په سختۍ له ځان سره کشوي. ټول سالاو ورپسې و. په دې منځ کې اروا لکه مرمۍ لالټې ته ورغله:

– هله چې پيدا مې کړل. پيدا مې کړل.

– چيشي؟ چيشي؟ چرس؟

– داه! ملامت نه يې. نشه اوله حمله په مغزو کئ. وايم وګرځېدلم، قاتلان مې پيدا کړل.

– اووو ښا! دقه جاسوس مخلوق مې نه خوښېږي. مخامخ درته منکۍ منکۍ کېږي. پسې شا کنده کيني.

– چا ته؟ خلک ما نه ويني. نه مې غږ اوري. زه ستا اروا يم! زه او ته چې يوځای شو مکمل انسان جوړېږو.

– بدبختانه.

– څه شی، څه شی؟

– ښه ځا پرېده! يو خو ستا اواز، لکه د خيرات د بند ډېګ نه چې راوځي. عوم عوم، عوم عوم.

– بس که بس! ستا په پزه کې بنګېدلو څخه اوس هم صفا دی.

– ډيز، ډېز، ډيززززز! ښه ځا، د چا قاتلان دې پيدا کړل؟

– وه وه وه! ماغزه دې بيا چارج نه لري؟ ستا قاتلان کنه.

– اووو، ښه ښا، څوک دي؟

– ياسين او هاشم.

– ډک يې که ـه ـه! هاشمېې؟

– هو. زهرجنه مېوه له زهرجن بوټي پيدا کېږي ښه؟ زوی يې ويل وېرېږم چې خلک به پوه شي چې موږ وژلی دی.

– ښاااااا! دسې د سپي زامن دي ای.

– ښه نو څه کی؟

– ايځ. بلا ورپسې! ما ويلې ته بل کار وکه! دا خلق وګرځوه! ما دې پاس د غونډۍ په سر خښ کي! نېټ کې زمنږ د يو ليکوال ام امدقه ارمان و.

– حمم! جالبه ده. د ليکوال په مقصد خو پوهېږم. چې ته هلته څه بلا غواړې؟

– زه؟ چې نر غوندې سيګرېټې وهمه، او ټول کلي راته جينګې داړې ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاهاهاها، ای تا څه وویل؟ ته دې په خپله خبره پوه شوې؟
– بالکل! تا قمقل ام پویو مه. دې ته وصیت وایي ښا ؟
– هو. د رواني مریض د غچ اخېستلو وصیت. دومره نر یې پاڅې له قاتلانو څخه غچ واخله!
– وه په تا پورې څه؟ ومې ویلې نه یې اخلمه. ډېر یې ښه کړي. نه یې اخلمه.
د لالټې زړه ډک شو. بیا یې وویل:
– ښه یې کړي. دونیا کې چیشی دي؟ هرڅوک به رابانديې راخوشې و. این ماشومانو په تیږو ویشتلمه. چا ورته نه ویلې چې ولې؟ دا ښځه مې نده؟ د جوند نه یې زړه راتور کړی و. وارونه، ښېرا، اله سر دې وخورمه پټی دې ندی لو کړی، اله خاورې دې په خوله شه کالي مې نشته! اله خدای دې مړ که غنم جرندې ته وېسه! ...
– هاهاها، ته اوس په دې ژاړې چې په تا یې کار کوه؟
– نااااا! په دې جاړمه چې دا د سپي لور بیا په ما ډېره ګرانه وه. پوهېږې څونه سخته ده چې یو څوک په تا ګران وي، او اغه دې په بلا وهي؟ ته یې په یوې خوږې خبرې پسې مرې، او د اغې ښه خبره ښېرا وي؟
– نو څه یې کړي وای؟ ته نه د ځانه خبر وې، نه د جهانه.
– څنګه نه ومه خبر؟ دا کارونه دې ادې کول؟
– ادې ته خوله مه اچوه!
– ښه کومه. اغه ام امدقه سې وه. یوه ورځ یې ونه ویلې چې زویه! کېنه لږ سګرېټی ووهه، چې د زړه تپ دې ووځي!
– اخله ـه ـه! ستا په جزا هماغه ابا ښه پوهېده. اول وار خو یې د چرسو په یو کش دومره ووهلې چې پرتوګ دې لوند که.
– ای قمقله! اغه اسې د تهوقو کش و. لوګی مې تېر کړی نه و. ابا زه ناحقه خفه کړمه. املته مې د جوند نه زړه تور شو.
– هاها، زړه به دې هلته تور شوی وای، چې هغه ژوندی وای، او ستا له نشې خبر شوی وای.
– وه ته خو بېخي د عقله رخصت یې. اولاد ته ارزښت ورکول د اغه نه سړی جوړېځ ښا ؟ څه مالومه ده؟ که امقه وهلو زه چرسي کړی اوسمه.
– داه، تا غوندې کچه به بل په دنیا کې نه وي. اوس د خپلې نشې ملامتي په ابا اچې؟
– نو په چا یې واچومه؟ خپله لاړ. زه یې حاجي چمن ته یوازې پرېښودمه. څونه سختې رابانديې تېرې شوې؟
– ښه هغه؟ لږ شرم وکه! پټی یې هم ستا نیولی و، پټ هم ته وې چې حاجي چمن دې ونه وهي.
– نا، اغه خو وایي پټی زمنږ دی. ستا نیکه په زوره جر کړی و.
– هه، څوک چې غصب کېځ خامخا به دلیل تراشي. ته هم په دې ښه پوهېدې. له بې ننګیه پټ وې. بیا له دقیته دې نشه پیل کړه.
– پاسې لوېشتینکه! په یوازې ځان د شلو سره جنګ کېږي؟
– چې ابا ژوندی وای تا به لیدلی و. جنګ د خلکو په تعداد نه، په عقل ګټل کېږي. ته او عقل خو سره وران یېځ.
– ټرت! نا، ستا ولې ما سره ورانه ده، آ؟ زور درکېځ چې غټ غټ خلق مې صفت کېځ؟
– څوک؟ هېوادیار او سباګل؟ هح، هغوئ درپورې خاندي.
– ډک یې که ـه ـه! سخت سوزې. ای کم ځای دې ډېر سوی کېځ، آ؟
– یاره نو، چې خدای پاک زه ولې ستا بدن ته درکولم. جزا به یې راکوله نو.
– زما ام ولا که خوښېږي. وربوز دې هوښیار نیولی. لکه ته چې خټک خوشال خان یې او زه بېړا خان.
– هاهاهاها، فوق العاده مقایسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډیز، ډیز، ډیززززز. څه ځا، ورک شه! پرېږده چې مرو لور مې اخېر وار ښه وګورمه! اخ د اوښکو نه یې قوربانکه شمه!
اروا ورڅخه بیا لاړه. موټر تخت ته ورسېد. شاته یو لښکر خلک هم را غلل. د تخت په هکله لالټې هېوادیار ته باټې ویشتلې وې. اصلن امیر حبیب الله خان ته چا د سالاو صفت کړی و. هغه په فیل سپور د درې سیل ته راغی. دلته یې دمه وکړه. وروسته بیا دغه ځای د تخت په نوم یاد شو. دلته هم ډېر خلک جنازې ته منتظر ولاړ وو. دومره جم او جوش په جنازې کې اول ځل لیدل کېده. هرچا کوشش کوه چې د مړي کټ ته د ثواب لپاره اوږه ورکړي. ثواب یو ازیني انګېزه وه چې خلک یې نیکو کارونو ته هڅول. جنازه یې د جامع جومات حویلۍ ته ننوېستله. اروا د یاسین او هاشم له سره نه لېرې کېدله. د جنازې لمونځ وشو. مړی یې له جوماته بهر وباسه. د لالټې ښځه او لور په کریکو د هغه وروستي دیدن ته راغلې. په مړي پرېوتلې. له ډېرې ژړا څخه یې آوازونه ډډ شوي وو. هاشم او یاسین هم په بغارو پیل وکړ. اروا د هغوئ مکارۍ ته په غټو غټو کتل. له قهره یې د دواړو څلور کونجه مخونو ته سوکان ورکړل. خو هغوئ نه احساسول. اروا ته په همدې هم قهر ورته. پام یې شو چې د باړې بابا د زیارت مجاوران سقات ته په دوو پښو ناست دي. ملک یاسین څنګ ته کړ. ویل له ترور څخه دې وپوښته چې د سقات پېسې ورکوي که نه؟ هاشم واورېدل. سمدلاسه یې له جېبه پیسې وباسلې. د پنځوس ګونو بنډل یې تیار جوړ کړی و. په غریبانو یې ووېشل. هر چا له کونډې خور سره د هغه مرسته وستایله. یوازې اروا وه چې له قهره لکه لاټو څرخېدله. سترګې یې تکې سرې وې. خلکو کټ جیګ کړ. د باړې بابا د زیارت هدیرې ته یې راوړ. ملا صاحب وروستۍ دعا وکړه. خلکو له امین سره لاسونه په خپلو مخونو راکش کړل. اوس نو د جنازې د ښخولو وخت شو. د لالټې د تره غوټ زوی د تېرو تختې د قبر سر ته نژدې کړې. سا یې سوزېدله:
– داخ! دا کړې وړې تختې چا راوړي؟ وړوند و؟
د یاسین نظر د هغه په غټ مخ کې ښښ و. هاشم ته وبنګېد:
– ای ابا! ماویلې چې مروه مې واده کړه، د لالټې د تره زامن به یې په ځمکه دعوا ونکي.
– نا کنه. لور ته یې میراث رسېږي. ویمه مه غړېږه! خلق یې اوري کنه.
– ښه ښا، ولاچې که دسې وي لانجه ختمه شوه. ګټه به ام وکو.
یاسین پلار ته موسکی شو. دلته اروا بیا لالټې ته ورغله:
– بله خبره واوره بله خبره!
– نه یې اورمه. تا د سپي زوی نه مې یو شی وغوښته، اغه دې ام ونکه.
– ای ته اوس رښیتا ځناور یې، که ځان دا سې ښیې؟ زه او ته خو د یو پلار اولاد یو. خپل پلار ته ځوک سپی وایي؟
– کېنه لوېشتینکه! زه مې د ابا اولاد یمه. ته تشه هوا یې. پوففففففف
– راشه نو! وه کم عقله! دا زه یمه چې ته یې. که زه نه یمه ته مرداره غوښه او مردار هډوکي یې بس.
– ټرت! ښه ځا، خبره ماړوه!
– کومه خبره؟
– داخ، دسې مکار دی. د غونډۍ په سر خښېدل مې درته ویلي نه وو؟
– خو ومې ویلې زما خبرې یوازې ته اورې. ته خښېدل پرېږده! پوهېږې ته یې د څه لپاره وژلی یې؟
– ویمه بلا ورپسې!
– وه ته خو یو وار خبره واوره!
– ومې ویلې چې نه یې اورمه!
– هغوئ غواړي ستا ځمکه واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلا ورپسې!

– اوهوووو! بلا ورپسې بلا ورپسې! بل شی دې نه زده؟ پوهېږې څمکه څنګه اخلي؟

– ورک شه کنه! ماغزه مې مه خوره کنه!

هاشم او یاسین جنازې ته نژدې شول چې قبر ته په کوزولو کې برخه واخلي. دلته اروا چیغه کړه:

– ای بې غیرته! یاسین غواړي زمونږ مروه واده کي. څمکه به په خپله دده شي.

– ډک یې کهـهـه! زما مرو؟

– هو هو! ستا مرو. د اغې یاسین ثومره بد ایسي؟ له خفګانه به یې زړه وچوي.

– ویمه غټ موزیګی یې په قسم. آرام ته مې نه پرېږدې نو. نه به دې ویل. څه به دې کم شوي وو؟ اوس زرکوه راننوځه! اله اله!

– نهء.

– وه دا څه رذیل دی؟ تږې ته اوبه ښیي بیایې په څمکه تویئ. اله زرکوه چې اوس مې خښئ کنه!

– نهء، چې تاته هېڅ شی ارزښت نه لري ماته یې هم نه لري.

– وه د سپي زو! ارزښت لري، د مرو جوند راته د هر شي نه زیات ارزښت لري. اله چې جیګ یې کړمه کنه!

اروا په خندا ننوتله. لالټي د خلکو په لاسو کې لکه بلا راپاڅېد. هغوئ له چیغو سره خوشې کړ. دی په کټ کې ولګېد. بېرته نېغ کیناست. لکه د وزو منځ ته چې لېوه ننوځي، واړه او زاړه هرې خواته وتښتېدل. دوه ځوانان په قبر کې ولوېدل. وارخطا وارخطا یو د بل په ملا وختل. د غاړې دسمالونه یې پاتې شول. هېچا د داسې پېښې توقع نه لرله. معلومه نه وه چې ژوندی شوی مړی خطرناک دی، که مینه ناک؟ دلته نو شعور د وضعیت ارزونې ته وخت نه لري. اول باید پښې وباسي. لالټي تل له نورو وېرېده. اوس له ده څخه د خلکو ډار خوند ورکړ. د پزې پختې او د زنې ټوټه یې وغورځوله. لاسونه یې جیګ ونیول. غږ یې ډډ کړ:

– هی هی هی ی ی! ودرېږئ ئ ئ! ولا که مو پرېږدمهـهـهـه!

خلکو په چیغو منډو ته لا زور ورکړ. دی له خندا شین شو. برګ دسمال یې جیګ کړ. د کفن دپاسه یې لکه لنګ وتړه. روان شو. لاندې د ویالې په غاړه ښځې هم وتښتېدلې. یو نیمه دده له مېرمن او لور سره زړه نا زړه پاتې وه. مګر د روان مړي په لید و هغوئ په منډه کې تر سړیو هم مخکې شوې. دده لور او مېرمن یو بل نیولي وو. لړزېدلې. لالټي غږ کړ:

– اسې خوشې مه وېرېږئ، ښا؟ زه صیي سلامت یمه.

ښځې په لړزنده غږ وپوښتل:

– اغه، اغه مړی د چا و؟

– زه ومه کنه. بې سده ومه. تاسې ام ښې اوښیارې یئ. نه ګورئ چې مړ دی که جوندی؟ پړینګ پړینګ.

لور یې کلکه غاړې واچوله. ښځې په موسکا کې اوښکې پاکې کړې. په ګډه کور ته روان شول. هغې په لاره کې وویل:

– ته دسې ښکارېدلې چې سا درکې نشته.

– هاو کنه. امدقه سې وي کنه نو.

– ولې بې سده شوې؟

– اغه خو سبایې مانو ته د او داسه دپاره لاړمه. چې ګورمه غټه پټه بلا په چینه کې لامبي.

– وئ ځا! الته یو ټکی اوبه نشته.

– داح، د بلاګانو نه اوبه ام ټېزونه ولي. ټولې ورته راوتې وې. بلا چې زه ولیدلمه یو وار یې رامنډه کړه. دونه جیګه وه. په اسمان یې سر لګېده. غټې غټې داړې. تېره تېره ښکرونه. سترګو یې لمبې وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځه غلی! ته هرکله دروغ وایې. د ماښو شاخ دې په تورتم کې لیدلی. پرتوګ دې لوند کړی.
– چیشی؟ اغه اوبه وې.
– هاو، زه اوبه او میتیازې نه پیجنمه.
دی غلی شو. دربواړه د ویالې په اوږدو پر لاره روان وو. دشربت خپلو د زاړه کلي له پاسنۍ برخې تېرېدل. انسانان نه ښکارېدل. مګر سپین غوایه له ویالې اوبه څښلې. توري غوا د ونې لاندې توی شوي توتان لټول. خړ سپی د دېوال بېخ ته بې غمه پروت و. د هغوئ په شعور کې د خطر پېژندنې حس خورا قوي دی. کله چې په رښتیا مصیبت وي نو یا پټېږي، او یا په بوڅو غوږونو د وضعیت څار کوي. اوس څارویو حتی وهم نه کتل. دوئ کورته ورسېدل. مېږه او غوا سور لمر ته ولاړې وې. د لالټې په لیدو یې پښې وترپولې. زورونه یې وهل چې نژدې ورشي. مور او لور یو بل ته وکتل. په کور کې بیا ژوند پیدا شو. مګر له پخوا څخه یې په ماهیت کې تفاوت درلود. ښځې ولیدل چې مرګ هم شته. هاغه لږ څه چې لري، له لاسه یې ورکولی شي. لالټې خلک وپېژندل. تر چرسو هاخوا یې دنیا ته هم پام شو. مروې ته پته ولګېدله چې کلیوال سره له بدنیتۍ په سختۍ کې لاس درکوي. لالټې مالونه سیوري ته په نورو موږیو پسې وتړل. ښځې جامې راوړې. دی د مېلمنو کوټې ته لاړ. په مېخ کې یې د پروانې د واده د کاغذي ګلانو دپاسه وځړولې. له ځانه د کفن په باسلو اخته شو. مروې غږ کړ:
– ابا! دسې ده کنه، چې خلق بې حده ووېرېدل. ټول پټ دي. ټلیفون وکه چې بې سده ومه.
د ښځې آواز راغی:
– د کمه شي؟ چې د ماښو نه یې راوړ موبایل او پیسې یې جپ کې نه وې.
– ای اورئ؟ چا به رانه باسلي وي.
– باسلي ندي. چرس دې پې اغستي. ماښو ته د نشې دپاره تلی وې.
– ای ښځې! بیا دې شرو کړه؟
– ادې بس که نو!
– چیشی؟ بس که! بس که!
لالټې له کوټې ووت. بېرته پخوانی سړی ښکارېده. لور یې د کور موبایل ورکړ. کلیوالو ته یې زنګونه ووهل. هغوئ اول غلی غلی له لېرې وڅاره. کله چې یې ښځه او لور ورسره خوښ ولیدل، دوئ هم ورغلل. حویلۍ ډکه شوه. خلکو پوښتنې کولې چې دا څه چل و؟ لالټې هماغه خبره وکړه چې بې سده وم. ملک په غټ سر سپینه خولۍ کېکاږله. ویې ویل:
– یاره خووو، ستا بې سدي ام د سړي غوندې نده.
ټولو هررر وهل.
∞∞∞∞∞
د مهترلام په بازار کې جم او جوش زیات شوی و. چا نارې وهلې، چا چنې. هریو هڅه کوله د بل د جېب پیسې خپل ته کړي. طالعمن ته به ساده مشتري په لاس ورغی. سم به یې لکه ګنی وزبېښنه. مګر له تکړه دکاندار څخه نه ساده خطا کېده، نه هوښیار. سباګل د قطارو کراچیو مخ ته په ګڼه ګوڼه کې لکه فیل روان و. خلک یې څنګ ته نري نري برېښېدل. هر دکاندار ته غوره مړی ښکارېده. اشارې او نارې یې ورته کولې. مګر دده ذهن تېرې پېښې دومره مصروف کړی و چې نارې څه، آن له خلکو سره ټکرېدل یې نه احساسول. ډیکه شوي سړي به کاږه وکتل. خو دده د غټ بدن له ډاره یې لانجه نه کوله. سباګل هېوادیار ته ټلیفون وکړ:
– وروره ګله! خبر شوې؟ لالټې جوندی شو.
– نا مړه!
– هاهاها باور وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نو، مړی څنګه جوندی شو؟ دا کله کېدی شي؟
– قبر ته چې يې کوزوه، يو دم نبغ کېناستو. داسې منډې شوې. زه ام وتښتېدلمه. چا ويلې پيری ورننوتی دی، چا ويلې شيطان، چا ويلې بلا ده. اوس موټر کې مهترلام ښار ته راتلمه، يو کليوال ته يې ټلېفون راغی. ويلې دا يې ضوف کړی و.
– اوهو، ضوف يې څنګه کړی و؟ ياسين خو ويلې مړ مې کو.
– دروغ يې ويلې. يه الکه! ربړه څنګ ته که! د لارې په منځ کې څوک بادرنګ خرڅئ؟ خلک څنګه تېر شي؟ اورمه ريس صيب.
– ما ويلې په دروغو کې د ياسين رذيل ګټه څه ده؟
– اغه د اوله خوشاله نه وکنه. څوک چې ځان باسي او ته يې راټينګی، کار د غسې ورانېږي.
– دا څه مصيبت شو، هه؟ دې سره به څه کوو؟ تا آبل سړی پيدا کو؟ آچې د لالټي سره يې د مځکې خبره کړې وه.
– نا کنه، اغه ام ياسين دروغ ويلي. بل څوک دا شاړه مځکه څه کئ؟
– نا نو، هرڅه له دروغ مه وايه! که اغه سړی رښتيا وي، مونږ ته بل غم جوړولی شي.
– زه درته ويمه کنه، نشته. زما په خبره باورنکی؟
– ګوره الکه! زه پوېږمه ته خپله د کار نه ځان باسې. ما سره چل مه کوه! که نه، خير دې نشته.
د سباګل رنګ سور شو. اوس د خپل دکان مخ ته ولاړ و. په جېبونو کې يې کيلي ورکه وه. شونډې يې وچيچلې. ويې ويل:
– وروره ګله! د خبرې نه مخکې سوچ کوه! دا ځای پيپې پيدا کړی ما دی. پټېټېکې ته کی.
هېواديار اول ځل د هغه د ژبې بندېدل اورېدل. تندی يې راټول شو. ويې ويل:
– دا څه ترټوری درنه جوړ شو؟ ته د ماشومانو غوندې بروسېدل پرېده! نر شه! کار وکه!
د هغه سپکاوي سباګل لا سور کړ. لنډ يې وويل:
– د خدای پا پا پامان!
ټلېفون يې بند کړ. د دروازې آهن چادر يې په لغته ووهه. وبنګېد (د سپې پې پې بچيه!)

∞∞∞∞∞

ياسين د لښتې په غاړه د ولې سيورې ته ناست و. کاغذ يې لوست. سترګې يې جيګې کړې. مخامخ ځينې پټي له لو څخه پاتې وو. زېړ غنم له نرې شمال سره نه ښورېدل. زړو هډونو يې پخوانی نرمښت بايللی و. د منځ کلي سيند د شربت خېلو په شان دواړو غاړو ته جيګ جيګ کمرونه نه لرل. هلته سپينې او شناوې تيږې له لېرې ښکارېدلې. لکه ځاروي چې هر لوري ته پنډ او ويده وي. ياسين د پېښو ښکالو واورېدله. ژړې وکتل. پلار يې و. په لپه کې يې توت راوړل. ويې ويل:
– الکانو راکړل. اغئ ويلې ولې ښار ته سورلۍ نه ورځ؟ ما ويلې زمنږ درمن غوبل ته برابر دی.
ياسين يو موټی توتان واخېستل. خوار څلور کونجه مخ يې مخامخ درمند ته ونيو. په ډکه خوله يې وويل:
– ما وکتل! غنم سم وچ ندي. ای ابا! ولا چې لالټې پېجندلي نه اوسو.
دواړه د لو شوي پټي په سوارو کې درمند ته روان شول. له هر قدم سره کرپه هار جيګېده. هاشم د خولې توت تېر کړل:
– زمنږه خو مخونه پټ وو. خبرې مو ام نه کولې.
– که ری شي چيشی کوو؟
– چيشی کوو، منکرېږو. خلق زمنږه مني که د چرسي؟
– که موبايل پيدا کي؟
– موبايل؟ چېرته دی؟
– زما جېب کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ولې وېرېږې؟ بيا يې ايسته وغورځوه!
ياسين د موټې وروستي توتان خولې ته واچول. جېب ته يې په موبايل پسې لاس کړ. هاشم په ځنګله ووهه:
– چيشی کی؟ اوس نا. لالټي کې دونه غيرت نشته.
– نا، کليوال يې نه پرېږدي.
– د کليوالو څه کار دی؟ ښه ځا، چې راغی بيا اغه سات اغه مسلات. دا قاغذ د چيشي دی؟
– دا امقه د سود خط دی. ولاچې ډېر بد وشول. ام دوښمني شوه، ام د دا ريس خبيث سره بند پاتې شوو.
– نو تا ولې ورنه خط اغسته؟ بيا دونه ظلم؟ ليکلي يې دي چې په دوو مياشتو کې به دوه برابره پيسې راکوئ. که دوو نه تېرې شوې هرو دوو مياشتو کې به دوه برابره نور زياتېږي. ته څو نه قمقل يې؟
– خو اغه ويلې دا اسې د خلقو د خولو بندولو ته دی. چې ونه وايي پيسې دې د کمه کړې؟ زه نو څه خبر ومه؟
– اوس يې بيا امدا خط کلک نيولی دی.
هاشم په درمند وخوت. د غنمو د وچو بوټو کرپه هار شو. يو وړی يې په ورغوي کې ومروړه چې دانې ترې وځي که نه؟ پو يې کړ. پشرې هوا ته والوتلې. دې کې ټلېفون راغی. د ياسين رنګ لا سپين شو. خط يې جېب ته کړ. پلار ته يې وکتل:
– د ريس ټلېفون دی. چيشی وکمه ابا؟
– چيشی وکې؟ خبرې وکه! خوري خو دې نا.
ياسين تنې ووهله. ريس په درونډ غږ، له خپلې دايمي آرامتيا سره وويل:
– الکه! دا د لالټي خبره رښتيا ده؟
– هو ولاچې ريس صيب. بېخي بل ډول کار دی.
– نا نو، تا دروغ ويل؟
– نا، په رسول الله، په قران چې ما سم مړ که.
پلار يې زوی چوخ کړ. د سيند په غاړه د غنمو لو ته يې ګوته ونيوله. وپسېد:
– ورو غږېږه! کليوال يې وانه وري.
ياسين سر وخوځوه. د ريس غږ راغی:
– نا نو، دا ځنګه امکان لري؟
– هاو کنه. ټوله دونيا حيرانه ده.
– درباندې پوه شوی خو ندی؟
– ولاچې زه ام امدقه چورت وهمه.
– لالټي اوس چرته دی؟
– شربت خپلو کې. ای ريس صيب! ولاچې سخت مشکل سره مخامخ يو. ته لږ کومک وکه! دا پيسې خو تا د لالټي پټي ته راکړې وې کنه. اغه ونشو. خير دی. د سود نه تېر شه! بېرته يې واخله! ولاچې د سې نشي چې ما سره ته ام په بلا واوړې.
– زما غم مه کوه! ته ام په بلا نه يې اوښتی.
– ولې نه يمه؟ اغه...
– اغه ايغ کولی نشي. دا وسنجوه چې ځنګه تې لور راولې؟
– لور راولمه؟ ولاچې اوس خو نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څوک وايي نه کېږي؟ د چرسي نه لور را وستل څه دي؟ او که ځان باسې بيا امدا نن پيسی د سود سره راوړه! ګوره! که دد ې خبرې نه څوک خبر ام شو امغه ستا اخېره ورځ ده. ښه ځا، چورت دې ووهه! زه کار لرمه. الله پامان!

ياسين هاشم ته کړ:

– اوس چيشی وکو ابا؟

د پلار يې هم رنګ تښتېدلی و. په غټ څلور کونجه مخ کې يې شنې سترګې بې واره تاوېدلې.

مابنام د چرچرکانو آوازونه راتلل. بيا هماغه شربت خپل و، هماغه يې خپل. مګر د مړي د ژوندي کېدو موضوع نوې وه. هرچېرته شاربل کېدله. چا خندل او څوک اوس هم په دې عقيده و چې پېری پکې ننوتی دی. د بې سدی خبره يې دروغ بلله. قسمونه يې خوړل چې سمدم مړ و. لالټي د دېوال بيخ ته د مېږې او غوا غاړه ګروله. هغوئ به کله کله په بنده خوله وبغېدلې. ځانونه به يې ورجوخت کړل. په ده ښې لګېدلې. په زړه کې يې ويل «دئ نه ګوري چې زه خان يمه، غريب يمه، خوښ يمه، خفه يمه، نشه کومه، نه کومه، بس راسره مينه لري. بنيادمان دې ورک شي! په مستي کې قربان، په سختي کې خدای پامان» په هوا کې د لاونډ تروش بوی ګرځېده. د نغري د لمبو رڼا نيمه حويلۍ روښانه کړې وه. ښځې تر څپرې لاندې په دېګ کې ځمځۍ وهله. دی غلی کوټې ته ننوت. هلته د برق يو ازيني ګروپ رڼا کوله. يو کليوال پر خپل بام لمريزې تختې لګولې وې. هر چا ته يې تر سهاره برق ورکوه. په يو ګروپ يې د مياشتې پنځوس افغانۍ اخېستلې. موبايل يې هم چارجولی شو. لالټي غلی په مروې غږ کړ:

– دا موبايل راکه بچو! زما په کار دی.

مروې غټې سترګې په زاری تنګې کړې:

– خير دی ابا، لږ صبر وکه، لږ! د نېټ وخت مې ختمېږي.

– نا، ته ټوله ورځ پکې چيشی ګورې؟ د سې مه کوه بچو! که خلق خبر شي بيا خبرې کئ.

– ټوله ورځ کله؟ دوه ورځې پس د لسو روپو نېټ چالانومه. نوې جامې ګورمه. خپلوانو ته سلام ملام ليکمه.

– ډک يې که ـه ـه! ليکل دې ښه شوي؟ بيا يې هره ورځ چالانوه! خلق په بلا وهه! د پيسو غم ام ونکې! نن سبا کې غنم کېږي.

– هاهاهاها، نا، غنمو خرڅولو ته ضرورت نشته. کله کله خلق د خياطۍ پيسې راکئ.

لالټي هغه په تندي ښکل کړه. په موسکا روان شو. لکه غل، کړوپ کړوپ د ګوتو په څوکو بهر ووت. تر سرک تېر شو. د تيږو پر بارې پټې ته کېوت. د ويالې په غاړه بره لاړ. د چارمغزو د پراخې ونې لاندې پر وچه او پسته شګه کېناست. د ونې بوی پرې ښه ولګېد. خو په تيارې کې يې زړه وډېده. دې کې خلک له جوماته راغلل. پر سرک ودرېدل. ايله يې زړه ولګېد. هغوئ دده ژوندي کېدل څېړل. دی موسکی شو. سباګل ته يې ټليفون وکړ:

– انډيواله! زه يمه. لال مامد خان.

د سباګل تندی راټول شو. پر توشکه نېغ کېناست. ورې لمسۍ ته يې اشاره وکړه چې غلې شي. په نري غږ يې وپوښتل:

– وروره ګله! کم لال مامد خان؟

– وه! انډيوال دې کنه. د سالاو د شربت خپلو. ما ويلې دا مې بله شمېره ده.

– اوووو ښه ښا. ما ويلې چې څوک دی؟ لالټي وايه کنه مړه! هر څوک پوهېږي.

– ډک يې که ـه ـه! د سپي زامن خو په هرچا نوم ږدي. ته تې لغمان ته را ونه تښتېدلې؟ په تا يې چيشی نوم ايښی؟ وويمه؟

– نه نا. خير دی. غلطي وشوه. بيا به نه کېږي. ای! ته څه موجيزه يې؟ اغه دې عجيبه وکړه ولا.

– هاهاهاها، هاو کنه. ما کې ډېر کمالونه دي يارو. چاته يې نه ښيمه.

– ښا؟ انډيوال له يې ام نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه يې کی؟ ډېر دي يارو. کوم يو درته وويمه؟ امدا اوس د سې ځای کې يمه چې تا ته د زمري زړه درکي نه راځېجې.

– نا، رښتيا؟ يه جينی مه چغېږه! ځه بلې کوټې له لاړه شه! زه خبرې کومه ځا! ښا لال مامد خانه! تا ويلې چرته يمه؟

– اغه جيګه ونه نده؟ زمنږد کور نه لاندې، د سين د جيګ کمره په سر. زه يې په اغه جيګه ځوکه ناست يمه.

– ښا؟ په دا شپه کې نو الته څه کی؟

– تاسره خبرې کومه کنه يارو. مه وېرېږه! ماته د سې ښکارې لکه په ځمکه چې ګرځمه.

– نا مړه. هاهاهاها! وروره ګله! د قسم حق راباندې نلرې، ستا په مرګ سخت خپه ومه.

– هاو کنه. انډيوال مې نه يې نو؟ خو ته زما د حاله څه خبر يې؟ زه امدا اوس ام جوندی نه يمه.

– هاهاها. څنګه؟

– ويمه پوره کال شو چې اور مې اغستی اور. که د لمبو سره سين ته وغورځېدلمه ايله به پوه شې چې انډيوال دې رښتيا ويلې.

– خدای دې نکي! څه خبره ده؟

– پوه شه کنه! وريت وريت يمه يارو. ستونی مې خاربښ کئ. بدن مې مېږي مېږي کېږي. چرس غواړي چرس.

دې کې اروا ورڅخه وتله. درب شو د لالټي سر د ويالې په غاړه په اوبو کې ولګېد. موبايل پر شګو پروت و. اروا برګه شوه:

– ته په خبره پوه نه شوې؟ زه درته وايم چرس ونه څکوې، ته يې بيا غواړې.

– ځه ورک شه! ځان راته ابا ابا مه کوه! ما ټوقه وکړه. بل شی تې غواړمه. اله ری شه! خولې ته مې اوبه ننوځي.

– ښه، که دې چرس وغوښتل بيا ونه وايې!

اروا بېرته ننوتله. لالټي پاڅېد. اوبه يې تو کړې. وټوخېد. سا يې سوزېدله. لکه منډه چې يې وهلې وي. سباګل نارې وهلې:

– ای وروره ګله! چرته ورک شوې؟ اورې؟

– هاو، هاو. پښه مې خطا شوه يارو. وولېدلمه. ځان مې په بل شاخ کې ټينګ که.

– نا رښتيا؟ بلا سړی يې ولا. ښا نو چرس خو...

– ننننا. يو خو ته په ټوقه ام نه پوييږې. وه د خدای ظالمه! ما کله دا مردار شی غوښتی دی؟ ولې مې په خلقو بې آبه کی؟

– ولې، ولې؟ ښځه دې د ونې سر له راغله څه؟

– نا، دلته بل موزيګی پيدا شوی. په نيم ځان مکمل خبيث دی.

– دا څه وايې؟ څوک دی؟

– يو څوک دی نو. ويلی نشمه. ښا، ته کله راځې؟ اغه امانت ام راوړه!

–آ؟ بيا وايې؟

– اوهووو. پوه شه کنه! امانت خو بد شی نه وي کنه. امانت امانت وي يارو.

–آااااا! ښه ښاااا. پوه شومه. پوه شومه. نو ابله ورځ خو دې ويلې راسره شته، اغستی يې نشمه.

– هاو کنه. امقه پسې تلی ومه. کم د سپي زوی وړې وو. په بلا واوښتلمه.

– يره لال مامد خانه! سبا درغلمه. ای وروره ګله! نو ته بيا امانت اخلې څنګه؟

لالټي چورت يووړ. له قهره يې د خلاص لاس سوک خپل تشي ته اړم کړ. تشي يې وسوزېد. دې کې يې بلې خبرې ته پام شو «دا اروا ولې ونه ليدل چې سباګل چونډي کړمه؟» دلته يو فکر ورغی. سباګل غږ کړ:

– بيا چرته ورک شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

–آ، یمه یمه، دلته یمه. ما ویلې ته بل کار وکه یارو! امانت چې دې راکوه ماته یې مه ښیه! په بل شي خبرې کوه! غلی یې زما جپ کې کېده! پوه شوې؟ ګوره امدقه سې به کی ښا؟
–آآآآآآ! ښه ښاااااا. وروره ګله! بې غمه اوسه! پوه شومه.
نابیره له نژدې څخه ښځې پر لالتې برک وهل:
–خدای خو دې پښې ماتې که! زمنبر پښې درپسې زب زب شوې. د ویالې په غاړه چیشی کی؟ سنکتیا منکتیا خورې که نا؟
لالتې ژر ټلیفون بند کړ. سباګل کټ کټ وخندل «سخت وران دی. چې دروغ وي، رښتیا ته سلام ام نه اچئ»
∞∞∞∞
لالتې په کټ کې ویښ پروت و. د کلي یو نیم سپي په ځنډ غپل. لاندې له سیند څخه د شرشرې غږ راته. د څنګ کټونو ته یې وکتل. تش وو. د یوازېتوب احساس یې په زړه منګولې خښولې. سترګې یې کوټې ته واړولې. هغه روښانه وه. مور او لور له وېرې په ګرمۍ کې دروازه هم تړلې وه. مېرمنې اوس دده څار نه کوه. په کور کې د پاتې کېدو یې هم نه ویل. ان د چرسو د څکولو او نه څکولو یې نه پوښتل. دی نه پوهېده چې ولې؟ مګر ځان یې تر پخوا ډېر قید احساسوه. د ښځې ځای اروا نیولی و. دا بیا هرچېرته ورسره ګرځېدله. هېچېرته یې چرس څکولی نه شول. سخت تنګ و. چورت یې وهه چې څنګه ترې ځان خلاص کړي؟ د دېوال په بیخ کې مېږه وبغېدله. هغه په تیارې کې لکه توره یږه معلومېدله. ده ترې سترګې واړولې. آسمان ته یې وکتل. د نرۍ سپوږمۍ شاوخوا ګڼ ستوري تیت وو. لکه د څراغونو نسکوره کاسه. دا وخت ورڅخه اروا ووتله. ده وویل:
– چیشی کی؟ ته نو بلد شوې. دا زما ځان دی. ستا د ابا پرتوګ ندی. ډرت واغونده! ډرت وباسه!
– نه! تا ولې ښځې ته ونه ویل چې ورور او وراره دې وژلی وم؟
– چیشي ته؟
– وه! چې پوه شي کنه، چې دوښمن یې څوک دی؟
– دا یې پوه! ګټه یې څه ده؟
– ګټه؟ هغوئ خو مروې ته دام ایښی. بیا به مور پې ډېر پام کئ.
– هاهاهاها ای موزیګیه! دلته نو وښویېدلې.
– پوه نشوم.
– قمقلان پویول سخت دي. زه به کوشش وکمه. ګوره! زه چې جوندی شومه خبره ختمه شوه. نه جنګ ته ضرورت شته، نه غچ ته.
– هو، بېخي! مخکې ژوندی نه وې؟ مړیې نه کړې؟ بیا دې مړ کئ.
– ته دې د نیم ځان غمه وخوره! په ما څوک چیشی نشي کولی. اوس زه خبر یمه.
– ستا خبرېدل مهم ندي ښه؟ د هغوئ ډار مهم دی.
– وه موزي ګله! ودې نه لیدل؟ څنګه یې درې درې ویشتل، منډې یې وهلې؟ مانه اوس ټوله دره وېرېږي.
– نه وېرېږي. اوس ټول خبر شول چې هما غه سړی یې. ای زه ووایم چې ښځې ته ولې نه وایې؟
– نا ء. ضرورت نشته.
– که وو ایې بیا مجبورېږې چې په هاشم پسې ورشې.
– جنګ د سپي کار دی ښا؟ اینسان په خبرو لانجې حل کئ.
– بهانې مه جوړوه! ما کله ویلي جنګ وکه؟ زه وایم له جنګه وېرېږه مه! کله چې څوک پوه شي ته هرې مقابلې ته تیار یې بیا دې خبره هم تاثیر لري. انسان عقلمن ځناور دی. یوازې هاغه وخت داړل نکئ چې راتلونکی یې ځان ته بد ووینې.
– ښا؟ نور څنګه یې؟ دا د عقل کمیس دې اوتو که! قرار یې بکس کې کېده! بل وخت به دې په کار شي ښا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یاره نو. چې دا کم عقلان ولې نه پوهېږي چې کم عقلان دي؟ ای ای! ښځې او لور ته وایې که همداسې دې مړ پرېږدم؟
– ډک یې که ـه ـه! ته اوس لکه ډاکو سړی یرغمل کړی؟
– هو، ته په سمه پوه نه شوې نو. وایې که نه؟
– وه دا زما کار دی که ستا؟ د ورځې خو ټول سالاو راباندې ظلم کړئ، د شپې ته لوېشتینک پیدا شوې.
– په هو ښیار څوک ظلم نه شي کولی. په کم عقل یې کړئ. ښه نو چې نه وایې زه لاړم.
– وه! وه! دا څه د سپي زوی دی؟ ای ای! چېرته ځې؟ صیبي ده وایمه. صیبي ده. ری شه کنه نو!

اروا له اسویلي سره بدن ته ورننوتله. لالتې نېغ کېناست. سا یې تېزه تېزه اخېستله. لکه وحشتناک خوب چې یې لیدلی وي. خوله یې وچه او زړه یې تنګ و. نشې ته یې زړه کېده. مګر نه چرس وو، نه څوک د زړه سوي. ستونی او ټټرې یې له بې وسۍ وپړسېدل. مېږه نژدې راغله. ځان یې پرې وسولوه. ده ورسره غاړې واچوله. ویې ژړل. غونج په کټ کې پرېوت. مېږې بوی کړ. وبغېدله. ته وا مور بچي ته تسلي ورکوي. دده او ښکې یې وڅټلې.

سبا لالتې پر سرک بره روان شو. سباګل د چرسو د راوړلو وعده کړې وه. ده شېبه په شېبه شاته کتل. لکه مېین چې د جانان د لیدو په ارمان وي. غوا او مېږه ورسره نښتې تللې. له لېرې یې د ویالې په غاړه هلکان ولیدل. ځان یې د سرک بلې خوا ته پناه کړ. چې نژدې شو د هلکانو غبرنه و. ده ته چورت ورغی «دا د شیطان زامن ولې غلي دي؟ په کمه بلا اوښتي نه وي» د ګوتو په څوکو د سرک څنډې ته راغی. لاندې یې وکتل. هلکان د توت د ونې شاته پټ شول. ده ته عجیبه وه. خړې مرغۍ په هوا کې چغېدلې. ده پاس وکتل. د دکاندار زوی یې ولید. ځالې ته نژدې یې ځان غلی کړی و. لالتې ته خپل د شارو بچي وریاد شو. ماما یې ورکړی و. ده به ورته ټوله ورځ ملخان نیول. یوه ورځ هغه د بام په کونج کې ناست و. چا په غولکه وویشت. لاندې راولوېد. دده په لاس کې یې سا ورکړه. ټوله ورځ یې ورته ژړل. اوس په ونه کې د هلک په لیدو دده سترګې لا غټې شوې. یودم یې تیږې ته لاس کړ:
– هی د سپي زو! کته کېږې که نا؟

کړس شو تیږه د هلک څنګ ته ولګېدله. هغه چیغه کړه «وه ابا!» تېز تېز کوز شو. لالتې بله تیږه واخېستله. لاندېنیو هلکانو پر ده برید وکړ. خو دا ځل دده مورچل هم په جیګه و، هم په وسلو مالامال. هلکان مات شول. مخ په بره وتښتېدل. پاسني له جیګه شاخه ځمکې ته ټوپ کړ. منډه یې واخېستله. مرغۍ آرامه کېناستلې. د دوه لېنګیو ځناورو حمله په خیر تېره شوه. لالتې ورته عسکري سلام واچوه. بیا یې مخ په بره درانده قدمونه واخېستل. غوا او مېږه هم ورسره نښتې روانې وې. دی برګ شو:
– ای د څاروي اولاده! ماسره چیشی دی آ؟ خو پاس ډډې ته شئ! سنکتیا منکتیا وخورئ! زه نه تښتمه.

هغوئ یې د لاس په اشاره پوه شول. ډډې ته وختل. دی ورو ورو دکان ته ورسېد. د توت نیالګي ته تکیه ودرېد. هلته د دکاندار زوی د پلار شاته پټ و. وېرېده چې بیا یې په تیږو ونه ولي. د دکاندار تر نامه پورې اوږده ږیره له خبرو سره وخوځېدله:
– وه الکه! دا ماشومان د مرغیو بچیو ته ولې نه پرېږدي؟ ستا خو ندي.
دې کې ټول هلکان د دېوال له شا څخه راووتل. لالتې ورته غاښونه وچیچل. مخ یې دکاندار ته واړوه:
– ته کوڼ وې؟ د مرغیو بغارې دې ناورېدلې؟ اغئ ویلې دقه د سپي زامن مې بچي وجني.
– ما! ما! سترګې برګې برګې مکوه خوارشې! مرغۍ په څه پوهېږي؟ بیا ماشومان دي. امدقه یې سات تېرې ده.
– ډک یې که ـه ـه! ماویلې که تش نوم دې ملا دی یارو. ته خو صیبي ملا یې.
– دا څنګه؟
– ځان ته ها، بل ته ما. د خپلې باغچې ګلانو ته څوک نژدې نه پرېږدې. او د مرغۍ جاله پروا نکړئ.
– آ ها ها، وه خوارشې! ګل خو ګل دی. د هرچا خوښېږي. جاله چیشی ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک يې که ـه ـه! نا، دا ګل نو د چا زوی شو، آ؟ که په اغه کې رنګونه دي، په جاله کې هنرونه دي. که د اغه بوئ دماغ تازه کئ، د دې آوازونه د زړه باغ تازه کئ. که د ګل په رنګ کې خوند دی، د جالې په منځ کې جوند دی. ښا نو، کوم يو ښه شو؟

دکاندار بيا کټ کټ وخندل:

– ياره ته سم شاعر يې. تاسره نه ويل کېږي. ای دا پرېده! په ماښو کې د بلا کيسه وکه!

له دې سره ماشومان ترې راتاو شول. يوه ډله ځوانان هم ورسېدل. زاری يې پيل کړې. ده وويل:

– ناء! نه کېږي ناء. ماشين کې تېل نشته.

کلسري ځوان په دکاندار غږ کړ:

– ملا ماما! ته راکه يو جوس!

ځوان د جوسو وړوکی ډبی لالټې ته ونيو. هغه سمدلاسه يو غړپ وکړ. وې ويل:

– ښا نو غوږ کېدئ! و نه و، پاس اسمان و، لاندې ځمکه. په دې ځمکه يو غيرتي ځوان ګرځېده. لال مامد خان نومېده.

ځوانانو او ماشومانو هررر وخندل. دې کې بل ځوان تېز راغی. له سره تاو سپين دسمال يې له غاښونو خوشې کړ. دکاندار ته يې وويل:

– ملا ماما! بابا مې چې پټې وېشل ته خو وې کنه؟

دکاندار په خوله ګوته کېښودله:

– سرداره چششششش! ته غلی! نه ګورې؟ مېله ده.

لالټې غږ لا جيګ کړ چې سردار يې هم واوري:

– نو لال مامد خان به نيمه شپه چکرې وهلې. وېره مېره نه وه نا. وېره د چا لور ده؟ يوه شپه ماښو ته لاړ چې اودس وکې. الته يو واري غاااااته بلا پيدا شوه. ويمه خدای دې چاته نه ښيي نووو. بده بلا وه ه ه ه. دېو و دېو. جيييييګ! اسمانه پورې. او دا سرې سرې سترګې. لس لس متره لمبې تې وتلې.

ماشومانو او لويانو په يو غږ حيرانتيا وښودله «ښااا؟» د سردار خپل کار ته سودا وه. غوښتل يې د لالټې کيسه لنډه کړي:

– هح، ماښو يې ولې ونه سوزوه چرسولا ماما؟

– ډک يې که ـه ـه! قيصه خو واوره سوډابې تورې!

خلکو هررر وهل. سردار برګ شو:

– غلی يابو! اوس دې په ځمکه منډمه! تولو ورځ وړکيانو ته ډوزې ولې.

لالټې لږ شاته شو چې سردار په رښتيا حمله ونه کړي. وبنګېد:

– ډوزې ندي! ښا نو چې نه يې منئ قيصه نه کومه.

دی روان شو. خلکو بېرته کلک کړ. ويل ستا په خبره کې ذره ډوزه نه شته. لالټې بيا نيالګي ته اوږه تکيه کړه:

– ای دروغ ندي ښا؟ په قسم په دقو سترګو مې وليدل يارو.

هغه له جوس څخه بل غړپ وکړ. مخ يې آسمان ته ونيو. لکه کوم څه چې په حافظه کې لټوي:

– نو ماما دې جارشي! هاو ښکرونه. اوهوهوهو د خدای قدرتونه دي، ديستک ديستک ښکرونه. څوکې يې تېرې ې ې تېرې، او نرې ې ې ې نرې لکه ستنې. او غولانځې، لکه جوالونه. داح داح!

سردار غږ کړ:

– ټسسسسس! نر غولانځې لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي ورته کاږه وکتل. په موسکا يې سر وخوځوه:
– ته به ښه شې ښا؟ مه ورخطا کېږه!
خلکو په زوره وخندل. سردار تک سور شو. لالټي بېرته مخ نورو ته را وګرځوه:
– ای دا پېښې يې ندي پېښې؟ لکه سرا چه موټر. هره ګوته يې لکه د تېلو بوشکه.
لالټي لاندينۍ شونډه وچيچله. خپله سينه يې په سوک وډبوله:
– زه ورته مخامخ ودرېدلمه. ما ويلې زه درنه نه وېرېږمه. هاو. ما ته لال مامد خان وايي. نيمه شپه کې چاته د فيل زړه ورکه دلته راتلی نشي. زه د نيمو شپو شاهين يمه ښا؟
کلسري ځوان غږ کړ:
– دقه سې! د نرررر بچيه!
لالټي د جوسو تش ډبی وغورځوه. لاس يې جيګ کړ. لکه په کريکټ کې چې وېکټه واخلي. کلسري ورسره ورغوی وجنګوه.
ده سردار ته کاږه وکتل. خبرو ته يې دوام ورکړ:
– هاو کنه. دېو ويلې ياره منم دې لال مامد خانه. مانه رښتياني زمريان خښتګ ډکېږي. خو ته داسې زړور غږېږې. مګر ما سره يې نشې کولی. ما ويلې ښنګه؟ ويلې اوس ګوره! دسې خو ونه وېرېدلمه. نو راټيټ شو. دم يې را باندې پو که. زما زړه لاړ وتښتېد.
هلکانو بيا د دروغو خواشيني وښودله. سردار د ملنډو په موسکا مخ دکاندار ته کړ:
– ملا ماما! ته دا چرسولا پرېږده! زمنږ او د تره زامنو په منځ کې حالت خراب دی.
ښنګ ته د تورو جامو تنکي ځوان تاييد کړه:
– رښتيا وايي جنګونه يې وکړل. ګرېوانونه وشکېدل. اين په ټوپکو پسې يې منډه کړه. خلقو پرېښښودل.
دکاندار اوس د خبرې په جديت پوه شو. سترګې يې تېرې شوې. اوږده بيره يې ورپېدله:
– ښا؟ په چيشي؟
– په پټي کنه.
– اوووو ښا! په کوم پټي؟
– د کلي دپاسه ندی؟ زمنږ نيم پټی يې په خپل کې ګډ کړی دی. ته خو الته وې. ستا خو وېش په ياد دی کنه؟
– نا ولا، ډېر وخت کېږي. تاسې واړه غټ شوئ. اوس مو بچيان ګرځي.
لالټي د سردار اوږې ته ډيکه ورکړه. ځان ته يې ګوته ونيوله:
– د لال مامد خان نه پوښتنه وکه لال مامد خان نه! مغز ندی کمپيوټر دی.
– لږې پمنه! سړی په هره خبره کې ډوزې نه ولي. زما خو شې ماغزه خراب دي. دلته به درنه پنډوس جوړ کمه.
– ډک يې که‌ه‌ه! عقل دې لکه چې متيازو کې تلی.
خلکو بيا هررر وهل. سردار غاښونه وچيچل. ورپسې تاو شو. دکاندار لاس واچوه. له متې يې کلک ونيو:
– ته مه لمبه کېږه! دده خبرې امدسې دي. اغه ورځ دا ام و. ته ودرې چې چيشی وايي؟ ښا، لال مامد خانه! نو الته وېش ښنګه و؟
– نه يې ويمه.
– ماشين دې تېل غواړي؟
– نا، ځينې تېل زهرجن وي.
– هاهاهاها خير دی زاری درته کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پتهی ستا دی که دده؟
– نا ، خو خیر دی کنه ای. دونه زاری چې سړی حاجي ته وکي لور ورکئ. الکه سرداره! ته ورته ووایه کنه!
سردار کاږه وکتل:
– ملا ماما! زه تهوقې نه کومه. د دښمنۍ خبره ده. ته ماته چرسولا مخته کې. ریشخند وهې؟ دا د خپل ګرېوانه خبر ندی، زمنږ د وېش نه به څه خبر وي؟ ځه بابا!
سردار روان شو. لالتهی دکاندار ته د سر په اشاره وویل:
– زما تر مخې وشو. زما د مور مېږه شو.
– هاهاها، خیر دی. ملامت ندی کنه. ناحقه په دوښمنۍ اوړي.
لالتهی سردار ته ناري کړې:
– په پاسنیو دوو پتهیو کې ستا د ابا برخه دېره وه. په نورو کې د نورو ورونو.
سردار ککره وخوځوله:
– ددې نه خو د کلي غوایان ام خبر دي چرسولا. په هر پتهي کې څو بیسېې چاته ورسېدلې دا وایه!
– په اول پتهي کې ستاسې اته بیسېې وې. په دویم کې شپږ.
د سردار خوله وازه شوه. دکاندار وخندل:
– هاهاهاها، وینې؟ دده ذهن ډېر ښه دی.
سردار وړاندې راغی. دده لاس یې ونیو:
– لالتهی ماما! ته راځه! چې...
ده ترې لاس کش کړ:
– ورک شه! ادې ته دې دسې نوم واخله!
–آ؟ ننننا، خوله مې غلط شوه. لال مامد خان ماما، ته راځه امدا خبرې د خلقو مخ کې وکه!
لالتهی یې د سیند پورې کلي ته بوت. مشران یې د خوړ تر څنګ د توتو په یخه باغچه کې کېنول. چای او ګوړه کېښودل شوه. کشرانو په خندا سیل کوه. لکه د تهوکو اورېدو ته چې راغلي وي. مګر د سردار د تره پینځه زامن بېر ناست وو. د لالتهي شاهدي یې نه منله. ویل په لړو چرسو هر څه وایي. له نندارچیانو څخه غږ شو «لالتهی دروغجن» ده ځواب ورکړ «څوک غاپي؟ د سپي زامن» هغوئ له خندا چپه چپه واوښتل. ځینو مشرانو هم ځان تینګ نه کړ. نورو بیا د چرسي شاهدي ځان ته توهین وګڼه. پاڅېدل. سردار زارۍ وکړې. ویل څه به مو کم شي؟ یو وار خبرې واورئ بیا ځئ. نندارچیانو د ساعت تېرې د اوږدولو لپاره د سردار پلوي وکړه. مشران بېرته کېناستل. لالتهي کاغذ او قلم راواخېست. په هر پتهي کې د هر ورور بیسوې یې بېلې ولیکلې. په موبایل کې یې جمع کړې. ټولو ته مساوي ځمکه ورسېدله. یو شور جیګ شو. اوس خلکو خندل چې دا څه تهوکاني جنګ و، د چرسي په خوله بند شو. سردار په اپلتو پسې سر نه ګرځوه. اندېوالانو ته یې د شوروا وعده وکړه. لالتهی یوې غاړې ته غلی ولاړ و. سرېې ښکته واچوه. بېرته دکان ته راغی. هلته لا هم ځوانان جمع وو. د سردار د لانجې یې وپوښتل. ده وویل:
– غم مې یې کم که. د خوشالۍ نه یې لاندې باندې خندل.
ټولو هرررر وهل. لالتهي پزه جیګه ونیوله:
– په اخېر کې سردار کلک نښتی و چې شوروا درکومه. ماویلې که سمه قابلي راکی صیي ده. که نا، ستا اغه شوروا نه خورمه چې په غوښې پسې به ذره بین راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا خندا ګانې شوې. له لېرې څخه غره هار تر غوږو کېده. دا د هاشم ډېر شکله څلور سیټه موټر و. دوئ نه لیده. موټر له تخته تېز تېر شو. شاته یې دوړه پرېښودله. د خلکو پام یې واړوه. له ورایه پکې ورانی ښکارېده. لکه موټروان چې یا مست وي، یا لېونی. هرڅوک پوهېده چې د سالاو په تاو راتاو او کنده کپر سرک کې داسې څغلول بلې دنیا ته تلوار دی. یاسین له هدیرې څخه د تېرېدو پر مهال د لالټي واز قبر ته وکتل. واړه هلکان ترې چارپېر وو. له سوړ اسویلي سره یې سترګې هاشم ته واړولې. پلار یې په مقصد ښه پوهېده. ځکه خو یې ژوره سا واخېستله. شېبه پس موټر د اوبو تر ژرندې تاو شو. نژدې یې بوډۍ وهلې وه. د لالټي د کور مخ ته د ټایرونو د ښوېېدو خرپه هار شو. یاسین په ټوپ کېوت. تومانچه یې جیګه ونیوله. نارې یې کړې:

– ای شربت خېلیو! ښه یې واورئ!

چا چې واورېدل په غوږونو کې یې کړنګ شو. دا آواز عام نه و. خاص و. د مصیبت زنګ برېښېده. یونیم نارینه چې له لټي یا وزګارتیا څخه په کور کې پاتې و، تېز ووت. د لالټي ښځې د وراره غېږ وپېژند. دروازې ته راغله. یاسین خبرو ته دوام ورکړ:

– زه په جار ایلان کومه چې زما د ترور لور مروه زما ښځه شوه.

هغه هوایي ډزې وکړې. مرغۍ له ونو والوتلې. چرګان له منډې سره وکړتېدل. سپیانو وغپل. ځینې ماشومان په ژړا میندو ته وتښتېدل. د لالټي ښځه وازه خوله ولاړه وه. هېچا د داسې تحول اټکل نه کوه. نیاګانو کیسې کولې چې په پخوا زمانو کې څو ځله ځوانانو د خپلې خوښې نجلۍ د جرولو لپاره ډزې کړې دي. بیا نو بل ځوان د دښمنۍ له ډاره هغې ته د مرکې د لېږلو جرئت نه کوه. لمسیانو ته دا خبرې لکه افسانې ښکارېدلې. خو اوس یې کتمټ پېښه په خپلو سترګو لیدله. ځکه خو ټول شخ پخ لکه بتان ولاړ وو. یاسین تېز کور ته ننوت. ترور لاس واچوه. هغه یې له متې کش کړ:

– وه! دا چیشی کی؟

هاشم خپله خور ونیوله. ویې ویل:

– ته مه وارخطا کېږه خورې! هرڅه به سم شي.

ښځې زورونه وهل چې ځان خوشې کړي. یاسین مروه په کشولو له کوره ووېستله. هغې چیغې وهلې. یاسین خلکو ته وویل:

– ګورئ! دا زه بیایمه. که څوک ورپسې راغی، ولا چې لس ډزې یې په دا کوپړۍ وولمه.

نجلۍ یې په زوره موټر ته وخېږوله. هاشم هغه کلکه ونیوله. یاسین د موټر مخ تاو کړ. د لالټي ښځې په دروازې زور وهه چې خلاصه یې کړي. موټر تېز شو. هغه په سرک ولوېدله. دلته د دکان مخې ته خلکو ډزې واورېدلې. لالټي خوله کېږه ونیوله:

– ډک یې که‌ـه‌ـه! ای! کلي کې د چا ښځه بلاربه وه؟ بل خوسی وشو.

ټولو هررر وهل. ماشومانو منډه کړه. لالټي هم په درندو قدمونو روان شو. کله چې ورسېد د کور مخ ته یې راټول خلک ولیدل. سرتورې ښځې یې په دروازه کې ژړل. دده پښې وربېږدېدلې. تېز ورغی. ویې پوښتل چې څه خبره ده؟ هغې ځواب ورنه کړ. زړې توړۍ وویل چې یاسین مروه بوتلله. دده زړه سست شو. دننه حویلۍ ته یې وکتل. تشه وه. ویې پوښتل:

– څنګه یې بوتله؟

– څه ورک شه چرسولا! څنګه یې بوتله؟ په زوره یې خپله ښځه کړه.

ماشومانو پخ وهل. دده په خیال کې هم نه ګرځېدل چې هاشم دې مروه په زور بوځي. هغه خو په منځ کلي کې سم کور لري. په ښکارځي کې په کلا اچولو څه کوي؟ دې کې سباګل هم له ښاره ورسېد. د خلکو ټولېدو ته ځیر شو. یو تن ورته کیسه وکړه. هغه لالټي په غېږ کې ونیو. په غوږ کې یې وبنګېد:

– وروره ګله! تا یاسین ښه پېجندلی و. رښتیا د سپي زوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټې ترې لېرې شو. همدا شېبه د خلکو تماس څه چې تش کتل پرې بد لګېدل. لکه خوري چې يې. پر ذهن يې تياره خپره وه. نه يې څه ليدل، نه اورېدل. او نه يې سرکار کوه چې څه وکړي؟ يو دم په کور ننوت. ويې ويل:
– ولاکه يې پرېږدمه!
خلک هم لکه سېل حويلۍ ته ور وبهېدل. دی هرې خواته ګرځېده. وسله يې لټوله. اول يې د غره له تورل شوې برخې غونډاري وباسه. خلکو وخندل. هغه يې بېرته وغورځوه. دېوال ته ولاړه بېلچه يې واخېستله. روان شو. هماغې تورۍ له دروازې غږ کړ:
– اغه ځوانيمرګ ويلې هرڅوک چې راغی ولم يې.
دی ودرېد. هسې هم وېرېده، اوس يې ښخې سپين وتښتېدل. ګلابي مخی شاه محمد د حويلۍ منځ ته راغی. تورۍ ته برګ شو:
– ته چيشی وايې؟ پرېږده چې لاړ شي! دده لور يې ورې ده. خوشې خبره خو نده.
لالټې ورته په زړه کې سل کنځلې وکړې. خلکو ته يې وکتل چې څه عکس العمل ښيي. ځوانانو سرونه وخوځول:
– هاو هاو، لاړ دې شي! منږ دې نه شرمئ!
سباګل نه هو ويل، نه نه. د لالټې اميد يوازې زړې ښځې ته و. نژدې ورغی:
– ښا نو، ته ووايه تورۍ! چيشی وکمه؟ نه نا، يا به ځان مړ کومه يا اغه.
خدای خدای يې کول چې تورۍ ووايي مه ځه. خو هغه غلې وه. نه معلومېدله چې له ځوانانو وېرېدله، که يې ويل چې د بېلچې په ځای سمه وسله واخله! شاه محمد لالټې ټېل وهه:
– ځه کنه! چيشي ته ولاړ يې بې ننګه؟
دده په وس نه وه، که نه سل مرمۍ يې په دا تندي ويشته. مجبور شو چې حرکت وکړي. ناڅاپه يې په جېب کې ټلېفون وترنګېد. تا به ويل ډز پرې وشو. شټ يې وهل. ماشومانو بيا وخندل. لالټې نمبره وکتله. د هاشم وه. زړه يې ولړزېد. کوټې ته لاړ. موبايل يې غوږ ته ونيو. هاخوا هاشم له موټره کېوتی نه و. درې څلور واره يې الو کړ. بالاخره دده له خولې هم غږ ووت. هاشم وويل:
– غوږ کېده الکه! نور نو خبره ختمه ده ښا؟ چې لور دې زما اينږور شوه، ځمکه ام زمنږه کېږي. څه مخکې څه پسته، يو شی دی. نو امدا اوس يې راکه! اوس ګوره پيسې ام درکومه. ته ګټه کی. که نا، لور دې ام لاړه، ځمکه ام.
لالټې بيا داسې لړزېده لکه سړې تبې چې نيولی وي. ميتيازې يې په سختۍ ټينګې کړې وې. ژوند يې پر مخې واوښت. نور نو هاغه لږه آرامي هم ختمه شوه. دوه لارې وې. که دښمني کوي نو شپه او ورځ به يا د بل د وژلو لار لټوي، يا ځان له مرګه ساتي. د پخوا په شان به بې غمه ګرځېدلی نه شي. که دښمني نه کوي نو په هرقدم کې به پېغورونه اوري. په دره کې به نه يوازې دی، بلکې دده لېرې او نژدې خپلوان هم ټيټې سترګې ګرځي. په دې سربېره له ياسين څخه د مروې بې اندازه کرکه به سبب شي چې د هغې هلته او د مور يې دلته زاره وچوي. اوس خلک د کوټې خولې ته راغلل. غوښتل يې د لالټې په عکس العمل کې ځان ته معلومه کړي چې چا ټلېفون کړی دی، او څه وايي؟ مګر دی لکه په سکروټو چې ګرځي. په يو ځای کې درېدلی نه شو. بېرته انګړ ته ووت. ښځې يې ويل څوک دی؟ ده ځواب ورنه کړ. سربداله و. لکه په خوب کې چې کوم شی لټوي. په ټلېفون کې هاشم «اورې! اورې!» نارې وهلې. دلته و چې لالټې ته يو چورت ورغی. غټې سترګې يې وځلېدلې. لکه په تېپې تيارې کې چې رڼا ووينې. ورې سږمې يې وپړسولې. په جيګ غږ يې په ټلېفون کې وويل:
– ای ای هاشمټيه! ای پيوسه! ای بې غيرته! زه پوېږمه چې لور مې د ماما کره ده. د ماما کور خو لکه خپل کور دی. څوک ورته جيګې کتلی نشي. مګر جړا او زارۍ دې نه منمه. هاو.
هاشم په شنو سترګو رډ رډ موبايل ته وکتل:
– اوهو اوهو! دا څه ګنګس دی؟ وه قمقله! زه چيشی ويمه ته چيشی وايې؟
لالټې يې خبرو ته غوږ کېنښود. مخکې لاړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا ماسره بد وکړل. بې غیرتي دې وکړه. پرېږدم دې نا! او لور نه در کومه. چې مړ ام شې ښا؟ او ولا که تا حرامي پرېږدمه!
ټلیفون یې بند کړ. خلکو ته یې وکتل. د هغوئ له سترګو معلومېدله چې د موضوع په تحلیل کې ګډوډ دي. ایله یې زړه ولګېد. د اوس لپاره په هاشم پسې له تګه خلاص شو. څو چې خلک دده په چل پو هېږي خبره به سره وي. خپلوانو به هاشم مجبور کړی وي چې مروه بېرته راولي. هر څه به په آرامه ختم شي. سباګل ته یې وکتل. تندی یې تریو ونیو. نژدې ورغی:
– وینې؟ دا یې ماما. د قه سې بې غیرتو حرامیانو سره بند پاتې یمه یارو.
– خیر دی وروره ګله! ته لږ ځان آرام که! بیا وګوره چې څه وکې.
لالټې همدا شیبه غوښتل چېرته لېرې په مړه خېټه چرس ووهي. بیا په یخ سیوري کې پرېوځي. نه د چا له پیغورونو ډک مخونه وګوري، نه له زهرو ډکې خبرې واوري. ان د لوښو غمونه پرېښودي چې د نشې خوند خراب کړي. د سباګل سترګو ته ځیر شو. نه پوهېده چې چرس یې راوړي که نه؟ سر یې نرې وخوځوه. هغه کوم عکس العمل ونه ښود. لالټې وویل:
– راځه د ننه کوټې کې به کېنو! زړه مې نور چوي. پوه شوې؟
– اوصیله وکه وروره ګله! دونه زړه مه خوره! بس ته مې لږ لیدلې. بېرته ځمه.
د لالټې سودا شوه چې تش راغلی ځنګه؟ تندی یې راټول کړ. ویې ویل:
– نا، چېرته ځې؟ چیشی دې راته ویلې؟
– ما ویلې تاسره به لږ ځانته وغږېږمه. خو اوس ته خپله دغه حال کې یې.
لالټې نژدې چیغه کړې وه چې چرس دې څه کړل. خو ځان یې په واک کې ونیو. ککرې او لاسونو ته یې ټکان ورکړ:
– وه خدایه پاکه! ته یې څه کې؟ تاته ځنګه وویمه؟ خو...
دا وخت سباګل نیمایي لاس د شتري واسکټ له جېبه وباسه. پکې زېړ کاغذ ښکاره شو. تېرځل یې هم په همدا سې پاکټ کې چرس راوړي وو. لالټې ایله د هوسایې سا واخېستله. شاوخوا یې غلی نظر واچوه. لسګونه سترګې په دوئ کې وې. لکه هره خبره چې څېري، څو منفي ټکی ومومي. ده کتل چې پاکټ ته د چا پام شو که نه؟ دې کې ملک له دروازې غږ کړ چې څه خبره ده؟ د ټولو سترګې ور واوښتلې. ځوانان پرې راتاو شول چې له موضوع یې خبر کړي. لالټېووېرېده چې ملک ورته ونه وایي چې په لور پسې لاړ شه! ښه دا وه چې توده په توده کې پښې وباسي. سباګل یې له مټې ونیو:
– راځه د دا شور نه مې لرې بوځه یارو! په قسم چې سا مې بندېږي.
په سترګو یې اشاره وکړه. خپله مخکې شو. دلته یې اروا له بدنه ووتله. درب پر ځمکه ولوېد. ځینو وخندل. ځینو ویل ویې ګورئ! بیا به بې سده شوی وي. سباګل یې نبض وکوت. سپین اوښتی مخ یې خلکو ته واړوه. په نرې غږ یې وویل:
– انا لله و انا الیه راجعون.
یودم شور شو. خلکو ویل په لور پسې یې سا ورکړه. د لالټې ښځه بیا پر مېړه راپرېوتله. لور ترې هېره شوه. په چیغو چیغو یې وژړل. څلورو ځوانانو جسد کټ ته جیګ کړ. ده په هوا کې ولاړې اروا ته وویل:
– ای ای! جوند ته مې پرېدې که نا؟ بیا څه خبره ده؟
– خپله ښه پو هېږې.
– په چیشی پو هېږمه؟ ګوره دا خرتوب دې پرېده! زه ستا د ادې پنډوس نه یمه.
– ادې ته خوله مه اچوه! تاته ځان ډېر چالاکه ښکارې کنه؟ زه ستا په ځان کې یم، ښه؟
– ډک یې که ـه ـه! د شادوکی بچیه! چې دا ډرت شي، اسمان ته ختلی یې. ته خو ووایه! خبره چیشی ده؟
ملک سپینه ټوپۍ په غټ سر سمه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو ! د خدای کارونه دي. تقدير نه بدلېږي. خدای پاک چې چيشی کړ د بنده په خير يې کړ.
لالټي کاږه وکتل:
– داح! دا زمنږ ملک دی. دا نو خبره شوه؟ ورته وايه خدای دې امدقه سې خير ستا په نصيب کي.
اروا کوم غکس العمل ونه ښود. ملک پر گلابي مخي ځوان غږ کړ:
– الکه شاما مده! ته لاړ شه وګوره چې قبر خو چا ډک کړی ندی.
دلته لالټي اروا ته وکتل:
– وه دسپي زو! قبر تيار جوړ دی. اوس مې خښ ئ.
– ښه کئ!
– وه دا څه خر دی؟ وه قمقله! ته به ام د بې جالې مرغۍ غوندې سرګردانه يې. زما ځان به نه وي. چيشی به کی؟
– هح، ته دې په ځان ډېر مه نازېږه، ښه؟ کومې بدۍ دي چې په انسان کې نشته؟ دروغ، کينه، غولول، بې وفايي، بې رحمي، عقده، د تخريب شوق، د کنځلو او رټلو شوق، د زنا او تېري شوق، د قتل شوق... څومره درته ياد کمه؟ او پوهېږې د ښکو او بدو انسانانو څه فرق دی؟ فقط دومره چې ښک خپلې ځينې بدۍ تر يوحده کنټرولولی شي، بد يې نشي. او موږ د دغو ټولو مرداريو سره ستاسي د بدن په زندانو کې اوسېږو.
لالټي په غټو غټو کتل. رښتيا هم په بېلو بېلو وختونو کې يې دا هره ښه په ځان کې ليدلې وه. بيا يې خپل کوشش ته دوام ورکړ:
– ای! مېلمه راغلی دی. د ځمکې خبره کئ.
– په ځمکه دې کار نه لرم. خو مېلمه چرس راوړي دي.
– نه يې دي راوړي.
– خدای ته وګوره! هرچاته دروغ وايه. ما ته يې مه وايه!
– ډک يې که ـه ـه! ته نو د کومې شاډولې سمنډولې زوی يې؟
– لاحولو والله! ګوره! ماسره دې خبره کړې. چې پې نه درپېږې زه هم داسې کوم.
– د چيشي خبره؟
– چې چرس به نه څکوې.
– نه يې سکمه کنه وا. کله مې سکلي؟
– همدا اوس روان وې. او ګوره ښځې ته دې هم ونه ويلې چې چا وژلی وې. ودې ليدل نتيجه يې څه شوه؟
– هاو، منمه چې اغه مې غلطي وه. په قسم چې دا وار رښتيا ويمه.
– ستا په قسم باور نشته.
– وه دا څه خبيث دی؟ ښا نو بل چيشی وکمه چې ته يې ومنې لوېشتينکه؟
– خوله سمه خو ځوه!
دلته د لالټي پام شو چې هغه کنځا بده ګڼي. ويې ويل:
– ای! بېرته رانښوځې که کنځا وکمه؟ دا دی کنځا کومه ګوره! هی ستا...
– وکه څه! بيا دې بېخي بدن ته نه ننوځمه.
اروا روانه شوه. لالټي غږ کړ:
– ننا، ودرې! ودرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه محمد ملک ته خپل موبایل وښود. ویې ویل همدا اوس مې انډیوال ولېږه چې قبر وکوري. هغه بېرته په ټلیفون کې وویل چې بېخي جوړ دی. لږ پاکول غواړي. د یوې دقیقې کار دی. ملک ملا صاحب ته کړ:

– الکه! ته امدلته یو سورت ووایه. بیا به مړي ته غسل ورکو. ماویلې کفن خو تیار شته کنه؟

غړ شو چې هو شته. له لالټې څخه لاره ورکه وه. اروا ته یې غاښونه چیچل. بیا یې بېرته معصومه څېره ونیوله:

– ای یارو! ښا، ته ووایه! زه او ته یو بدن نه یو؟

– خبره کوه! هدف دې څه دی؟

– ماویلې مانه تاته، تانه ماته څوک نږدې شته؟ چې منږیو بل سره کومک ونکو څوک به یې وکي؟

– کاش چې ته په دغو خبرو پوهېدلی. زه به له تا څخه په تنګ نه وم، ته له ما څخه.

– خیر دی راځه نو یارو! زما لږه خوله ورانه ده. وښه نو! ته خو زړه سوانده او مېربانه یې. ونیسه نو!

– هاها، زه دې په چل پوهېږم، ښه؟

– نه کومه چل. په قسم. ونیسه نو! ته چې دونه ښایسته یې، امدقه سې دې زړه ام ښایسته دی. ما خو کورې. دقه شی یمه.

– ښه ښه ډېر بیوزي مه وهه! مګر دا دې اخېروار وي. بیا دې زاری هم نه منم.

– صیبي شو، صیبي شو. زرکوه نو! اله چې سورت ختم شو.

اروا یې بدن ته ننوتله. دی نېغ کېناست. د خلکو چیغې شوې. خو دا ځل هغوئ یوازې تر دروازې وتښتېدل. بېرته یې شاته وکتل. دی له کټه کوز شو. په پښو ودرېد. کړس کړس په خندا شو:

– مه وېرېږئ یارو! قراره قراري ده. زړه مې تنګ و. لږ مې سر کېښوده چې تپ یې ووځي.

د ټولو رنګونه الوتي وو. ښځې یې په ژړا کې خپل سر ونیو چې دا څه بلا سړی دی. لالټې سترګې وګرځولې:

– ای ای! مېلمه څه شو مېلمه؟

ټولو زېړې مخونه نیولي وو. چا ځواب نه ورکوه. ده خپله شاوخوا وکتل. سباګل یې شاته ولید. د هغه ګرد غومبري او ګردې سږمې سرې وې. دده په کتو په خپل وجود کې راغونډ شو. لکه کیشپ چې په خپله کاسه کې ننوځي. لالټې وړاندې ورغی:

– ای یارو! تا ویلې خبره کومه؟ څه چې ځو!

سباګل یو قدم شاته لاړ. ده له لاسه ونیو. هغه له ډاره ورسره روان شو. ملک او ملا په ډکې حویلۍ کې هېښ پېښ ولاړ وو. دې کې د لالټې ښځه هم تېزه ووتله. لڅې پښې مخ په منځ کلي وخوځېدله. د هغې وتلو خلک هم د ډار له وودې وباسل. ورو ورو یې حویلۍ تشه کړه. یوازې مېږه او غوا پاتې شوه. لالټې او سباګل په زینه ډوله پټیو کې لاندې کوزېدل. کله کله به د تېږو په سخته باره کې لالټې لاس ورکړ. ورو ورو د سباګل ډار ورک شو. دوئ سیند ته ورسېدل. هلته د غټو تېږو تر منځ ایله یو لښتی او به کږې وږې تللې. دوئ پر پیټه تېږه کېناستل. د سباګل سا سوزېدله. لالټې وویل:

– خوله دې ولې وازه ده یارو؟

– وروره ګله! ما ویلې دا ته څنګه کی؟

– چیشی؟

– مړ کېدل او پاڅېدل.

– هاهاها. سر مه ګرځوه یارو! ماکې ډېر کمالونه دي. ښا څنګه دی؟ دا سین دې خوښ شو؟

– وروره ګله! لکه لوی تونل. غټې غټې تیږې، جیګ جیګ کمرونه، له ځوړندو ونو د اوبو څڅېدا، ایرکنډیشن دی.

– هاو، دلته ماغزه ارامېږي. سړی ښه فیکر کئ. ما په ټلیفون کې چیشی وویلې؟ اوس به دې په یاد شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ګل سر وخوځوه. ده ته یې په سترګو کې کتل. لاس یې جېب ته کړ. چرس یې وباسل. شونډې یې وخوځېدلې:
– ما ویلې وروره ګله! مځکه دې څنګه کړه، مځکه؟
لالتېي هم د هغه له مخه سترګې نه اړولې. خو فکر یې اروا ته و، چې وځي که نه؟ ځواب یې ورکړ:
– د غم دانه قراره پرته ده یارو. د اغې د لاسه خو دقه حال ته راغلمه.
سبا ګل دده د خړ واسکټ جېب پیدا کړ. د چرسو پاکټ یې پکې کېښود. شونډې یې وخوځېدلې:
– کلیوالو له دې وویلې چې که په دا قیمت یې ناخلئ سبا ګل له یې ورکومه؟ چې بیا ونه وایئ.
په جېب کې د چرسو د پاکټ محسوسولو د لالتېي زړه په ټوپونو کړ. سا اخېستل یې تېز شول. ویې ویل:
– اخ خدایه! نا کنه. وخت پیدا نشو. اوس د لوړ په غم واوښتلمه.
هغه لیدل چې اروا ونه وتله. معنا دا چې ویې کولی شول هغه وغولوي. د بري احساس یې ټول حواس وپارول. یو دم یې په ناستو په خوله ډول او په لاسونو ګډا پیل کړه «ډمبک ډمبک ډمبک، ډډم ډمبک...» سبا ګل له خندا شین و:
– ای لال مامد خانه! دا څه کوډې دي اشنا؟ زه پوی نشومه. په دې ډول چرس...
– چششش! مه وایه کنه یارو! زما خو یو غم ندی کنه. اوس په بله بلا ام اوښتی یمه.
– وروره ګله! ته خو ووایه! څنګه بلا ده؟ زه به دې تې خلاص کمه.
– ښه ځا! یو سړی چې د ځان سره په جنګ وي، ته یې د ځانه خلاصولی شې، آ؟ وینې؟ دقه سې غم دی. غلی کېنه! دا ستا د شان نه غټې خبرې دي.
– یره نو ته اجیبه سړی یې. زه دې ببخي ګنګس کړی یمه په خدای.
سبا ګل د سیند په سر خلاصي لوی تونل کې کوز او بر وکتل. ځوک نه و. سیګرېټې یې وباسه. لالتېي ژر وویل:
– چیشی کی؟ غم راته مه ګوره! زه یې نه سکمه.
– ننا، ځان له یې لګومه. وروره ګله! تا سره مې دوه ځله وسکل. خوند یې راکو.
– ډک یې که ـه ـه! چرس خو غمجن خلق زر خپلوي. ستا نو څه غم دی یارو؟
– هی اشنا، ته څه خبر یې؟ په زړه مې یو لک پولی ـ ولاړې دي. ګوګړ درسره شته؟
لالتېي اورلګیت وباسه! تیلی یې ووهه. سبا ګل له سیګرېټې څو کشه وکړل. د لالتېي بدن ورسره ویلې ویلې و. مخ یې یوې او بلې خواته اړوه. نه پوهېده چې څه وکړي؟ په وازه خوله یې په هوا کې د لوګي کشول شروع کړل، چې د نشې تنده یې ماته شي. مګر نه، هغه لا زیاتېدله. دې کې یې اروا هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالتېي زړه لاړ او راغی. هوا ته یې وکتل:
– نه یې سکمه وا. نه وینې؟ داځ! په لاس کې مې ابخ شی نشته.
سبا ګل هم په هوا کې سترګې وګرځولې. کوم شی یې ونه لید. لالتېي یې چوخ کړ:
– ای چا سره غږېږې؟ خدای پاک سره؟
د لالتېي پام شو. پوهېده چې دا به هغه لا حیران کړي. په ژوند کې ورته یو ازې دروغ پاتې وو. ده پرې ځان ته د شخصیت ورکولو هڅه کوله. سر یې وخوځوه:
– هاو کنه! ته نه یې خبر؟ ما د خدای پاک سره وعده کړې چې چرس به نه سکمه.
– ښه ښاااااا! اوووو وی ی ی. نو بله وعده نه وه؟ دا خو دې په زوره ځان د خدای له نعمته محروم کړی دی مړه.
– هاو کنه. نو چیشی کولی شمه یارو؟
د لالتېي هسې هم زړه تنګ و. دغې خبرې نور هم وسولوه. ستونی یې ډک شو. چیغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه نووو. د قدرتونو دې جار شمه نووووو. دا موزیګیان ولې نه ورک کی ی ی؟
غږ په تونل ډوله سیند کې انګازې وکړې. سباګل غټ غومبري وخوځول:
– پوهېږمه وروره ګله. خوا خوږی دې نشته. د مورا و پلار یکي یو زوی یې. سخته ده. په تا مې زړه سوزي.
لالټي یو دم په چیغو چیغو وژړل. سباګل یې په بېر سر لاس تېر کړ:
– خیر دی. خیر دی. ته دسې وکه! خپلوانو له ووایه چې کومک وکي!
– ته چیشی وایې؟ د چیشي کومک؟
– چې لور درسره واپس راولي. ورله وایه دا خو د ټولو شرم دی. لږ غیرت وکئ!
– نا، پرېده! اغئ کې څوک نشه نکئ. غیرت د کمه شي؟ ماته ام وایي نشه پرېده! ماویلې بنا؟ چې تاسې غوندې بې غیرته شمه؟
– هاهاهاها نرره خبره دې کړې په قسم.
سباګل له سیګرېټې څخه ژور کش وکړ. ویې ویل:
– اخ خوند یې وکه. ای وروره ګله! ځکه به ګوره خامخا ماله راکی. ستا پکې ډېږېره ګټه ده.
– او پرېده ورک شه! زه په څه کې یمه، ته کند و ځکه ځکه ځکه ناري وهې.
سباګل په مړو کتو موسکی شو. هغه ته اوس کنځا او سپکاوي ارزښت نه درلود. ټول په سیګرېټې رامات و. اوږده اوږده کشونه یې کول. لکه د ژوند وروستی ساګانې چې اخلي. حرکات یې هم ورو ورو سستېدل. لکه له ټایره چې غلې غلې هوا وځي.
سیګرېټې اخېر ته نژدې شوی و. د لالټي بدن مری مری او ستوني وچ وچ کېده. ټول لړزېده. د لېونیانو غوندې یې بې واره مخ یوې او بلې خواته اړوه. یو دم یې په سیند کې وړاندې کمره ته لاس ونیو. چیغه یې کړه:
– اوووووو! الته ګوره الته! اوهوهوهوهووووو! وی الاااا! دا چیشی دی؟
سباګل سترګې واړولې. هلته د پېغلې د خورو زلفو په شان په بوټو او وښو پټ کمر و. هېڅ خوځښت پکې نه لیدل کېده. لالټي کله یو ټکی، کله بل ټکی ښوده. په دې ترڅ کې یې له سباګل څخه سیګرېټې تېز واخېست. د سترګو په رپ کې یې دوه کشه وکړل. ژر یې اوبو ته وغورځوه. اروا نیمه هواته ووتله. ده چیغو ته دوام ورکړ:
– اغه دی اغه دی. اوهوهوهوهو! ګوره ګوره! اخ وغورځېده.
اروا هماغه لور ته وکتل. پوه نه شوه چې څه شی ښیي. د لالټي په لاس او شونډو کې سیګرېټې هم نه و. اروا بېرته بدن ته ننوتله. دده زړه هم ورسره ځای ته راغی. د بدن غړي یې سست او هوسا شول. خوښ و چې د لوی مشکل د حل راز یې وموند. پوه شو چې کله اروا په بدن کې وي دنیا ته دده په سترګو ګوري. کوم شی چې ده ته نه ښکاري، هغه یې هم نهویني. مطمئن شو چې نور نو هر څه د هغې له نظره پټولی شي. دا دویم لوی بری و. مګر ددې ترڅنګ اروا بدن ته د لوګي ننوتل هم احساسول. د لوګي ډول یې هم معلوموه. خفه شو چې له دې سره به څه کوي؟ سباګل اوس یو قرار ده ته کتل. کټ کټ په خندا شو. د چرسیانو په لهجه یې وویل:
– یره دا دې کومه نخره وکړه اشنا؟ بې نشې نشه یې په قسم. ای! بل سیګرېټی ډک کمه؟
لالټي پاڅېد:
– غلی کنه! سور تنور ته لرګي ماچوه یارو! ځه چې ځو!
– چرته ځو، چرته؟ بنااااا، غرمه شوه؟ ډوډی راکی؟
– هاو، ځه چې ښځه دې ناري وهي. ډوډی تیاره ده.
– یره دا څه وایې؟ زما ښځه؟ کومه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه یې د ښار نه غړا ورمه.
– ښااااا؟ وروره ګله! تا کې ایڅ شک نشته. نا اشنا سړی یې په قسم. ای ته وګوره څه یې پخ کړي؟
– د پسه کړایي.
– اخی! اله اله اله! زر مې ورسوه چې سړه نشي! اله اله اله!
لالټې سباګل له لاسه ونیو. د کمره د ښنتو تیږو په نری لاره یې روان کړ. لکه میږی چې ترڅان څو ځله غټ بار کشوي. هره شېبه د سیند پر غټو تیږو د سباګل د غورځېدو او چوېدو امکان و. بالاخره د کمره سر ته ورسېدل. سباګل کېناست چې سا واخلي.
وروسته تخت ته لاړ چې د ښار په موټر کې ځان د پسه کړایي ته ورسوي.
∞∞∞∞
لالټې ما ښام د کوټو مخ ته په کټ کې ځوړند سر ناست و. کله هاشم وریادېده چې مروه په توره کوټه کې بندي کوي. کله اروا، چې دی چرسو ته نه پرېږدي. کله یاسین چې هڅه کوي په زور او وهلو مروه واده ته راضي کړي. بې وسی او تنهایی یې زړه وپرسوه. سلګی یې ووهلې. ښځه یې د ننه پر تو شکه سسته پرته وه. دده ژړا یې واورېدله. راووتله. څنګ ته یې کېناستله. ده ګمان وکړ چې رټلو ته راغلې ده. سلګی یې وتښتېدلې. ښځې وویل:
– ای! تا سره چرس نشته؟
– چیشی؟
– بوی دی.
– څه ورکه شه! په خدای که مې سکلي وي.
لالټې ترې لېرې شو. هغې په پلو سترګې پاکې کړې:
– ښه دې کړي. ما ته یې امراکه!
– ډک یې که ـه ـه!
ښځه یې ټېل وهله:
– لېونی یې؟
– څوک چې چرس سکي لېونی وي؟
– نا، ویمه ته ښځه یې کنه.
– ښځه نو لېونی کېدلی نشي؟ بس دی. کور او کلی په بلا وهمه. نشه کومه.
– نا، نا. په خدای چې مړه دې کمه.
– ښه ده کنه. د دې شرمونو، غمونو، جړاګانو نه به خلاصه شمه.
سلګی یې ووهلې. لالټې یې ورو پر ملا لاس کېښود. هغې اول ځل ټېل نه وهه. ده وویل:
– ته غلې شه! هرشی به سم شي!
– څنګه؟ څنګه به سم شي؟ ته سم شوې؟ آ؟ ښا، چیشی وکمه؟ نه نا، نشه کومه.
د لالټې نظر د هغې د پښو په زخمي ګوتو ولګېد:
– دا چېرته وینې شوي دي؟
– دا؟ منځ کلي ته تلې ومه. پوه شوې نه یمه. په لاره کې په تیږو لګېدلي.
د لالټې سترګې غټې غټې ووتلې:
– منځ کلي کې دې چیشی کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ویلې زارۍ به وکمه. هاشم لالا به مروه راپرېدي. نا ء. د ښځې نه د چا سترګه سوزي؟ سړی شته نا.

هغې په زوره وژړل. لالټي یې ګرد او لوند مخ ته کتل. خپلې او ښکې یې وڅڅېدلې. د هغې په ژړا بل ډول خفه کېده. نور خو یې څه په وس نه وو. له کوره به ووت، چې ویې نهویني. بیا به یې نشه وکړه چې له سترګو یې لېرې شي. اوس یو دم پاڅېد. جېب ته یې لاس کړ. چرس یې له کوره بهر وغورځول. په ونه کې ولګېدل. د پانړو او پاکټ شرپه هار شو. اورلګیت یې ښځې ته ونیو:

– قسم دی که بیا یو کش وکمه! صیبې شو؟

ښځې اورلګیت واخېست. پاڅېدله. غلې نغري ته روانه شوه. ده وریسې وکتل. بدن یې سست شو. په زړه کې یې وویل«ښا نو! ما سکروټه وجووله، چرس مې وغورځول. دې د سپي لور دونه ونه ویلې چې خیر وېسې» په کټ کې غلی پرېوت. چورت یې وهه چې د نورو لړ ښه ولې خلکو ته ډېر او دده ډېر ښه لړ ښکاري؟ یو وخت ښځه له سطل سره راغله. دی پاڅېد:

– راکه! شپه ده. زه یې راوړمه.

– نا، ته بیا د ویالې مرداري اوبه را نه وړې. بره پکې خلق اودسونه کئ.

– نا، په خدای چې چینې ته ځمه.

هغې سطل ورکړ. لالټی تر سرک، نرې پټې او ویالې تېر شو. په تیاري کې یې د ونې لاندې پاکټ ولټوه. بالاخره یې ولید. مخ یې واړوه چې اروا وغولوي. نژدې ورغی. پاکټ یې په جېب ومنډه. له ځان سره وبنګېد «وخوره د موزیګې زو!» له ویالې یې سطل ډک کړ. بېرته راغی. وروسته ښځه او مېره جوړه له کوره ووتل. پر سرک مخکې لاړل. په نرۍ لاره د غونډۍ په لمنه وختل. ښځه د یوې دروازې تر څنګ د تیږو دېوال ته تکیه ودرېدله. لالټی ننوت. مخامخ قطارو کوټو ته یې وکتل. په برق روښانه وې. مګر په حویلۍ کې تیپه تیاره وه. درې ورونه په دې نه جوړېدل چې څراغ چېرته ولګوي. هر یو د خپلې دروازې پر سر غوښت. نو ځکه یې په حویلۍ کې د څراغ لګولو سلا ونه شوه. د کوټو مخ ته یو یو د زردالو نیالګی ولاړ و. هغوئ په هر مجلس کې پرې نازېدل. خپل کور یې د زردالو باغچه بلله. لالټي نارې کړې:

– د کاکا زامنو! وه د کاکا زمنو! چېرته ورک یئ؟

خړ سپی په منډه راغی. لالټي ته یې لکۍ وخوځوله. ګرد ترې تاو شو. درې ښځې د حویلۍ په برسر کې پر تناره ناستې وې. ډوډۍ یې پخوله. دده په لیدو یې مخونه تروه شول. له کوټو څخه درې تنه ورونه راووتل. غوټ سړي ورپوښتل:

– داخ، خیرت دی؟ چرس دې خلاص شوي څنګه؟ پیسې منږ سره نشته. ښا؟

ټول ماشومان راغلل. ده ته یې په خندا کتل. لکه د لوبو شی چې ویني. د سرې ټوپۍ سړي وویل:

– ای په دا شپه کې په خیرات پسې ګرځې. دې نه نر شه حاجي چمن ونیسه! پټی تې بېرته واخله!

– ډک یې که ـه ـه! یو وار مې پیسې غوښتې وې. تر اوسه پېغورونه راکوئ. مه وېرېږئ! پیسو پسې نه یمه راغلی.

ماشومانو په خپلو منځو کې خندل. غوټ سړي وویل:

– داخ، نو دلته چیشی کې؟

– ما ویلې ماسره کومک وکئ!

سړي مخ ورونو ته کړ:

– داخ، پیسو پسې ندی راغلی. وینئ کنه؟

– یو خو ته دې داخ داخ پرېده! خبره سمه واوره! ماسره مرو پسې لاړ شئ! د کاکا زامن مې نه یئ؟

– داخ، اوس دې د کاکا زامن شولو؟ چې لور دې منږ ته نه راکوله اوس یې خپله ګټه!

یوې ښځې ډکه ټوکرۍ په تخرګ کې ونیوله. کوټې ته په تګ کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی شوي؟ چاته چې دې لور ورکوله امقو ورپې ده. خوشاله اوسه کنه!
لالټي برګ شو:
– ته غلې شه! دا د سړیو منځ کې خبره ده.
– اوهو، اوهو! ته چا سړی کړې؟ چرسي سړی، نه سړی.
لالټي یې مېړه ته مخ واړوه. هغه د تور واسکټ له جېبه نصوار وباسل. ښځې ته یې وهم نه کتل. بله ښځه هم له ډوډۍ سره له تناره کېوتله. سپي ته یې ګوته ونیوله:
– ای دا سپی وینې؟ تا نه دا ام ښه دی. خپل او پردي پېژني.
ماشومانو کټ کټ وخندل. د سرې ټوپۍ والا سړی ښځې ته په قهر شو. هغې شونډې واچولې، لاړه. سړي لالټي ته را وګرځېد:
– ته نو چیشي ته ولاړ یې؟
– ځمه ځمه. ما ویلې تاسې به شرم پېژنئ.
د تور واسکټ والا غاښونه وچیچل. لالټي یې ټېل وهه:
– وځه ورک شه! ستا د لاسه منږ په کلي کې چاته جیګ کتلی نشو. د شرم پېغور ام ته راکې؟
لالټي په درندو قدمونو ووت. ښځې هرڅه اورېدلي وو. مخکې شوه. لکه پېری په تیارې کې غلې روانه وه. د هغې چوپتیا له غصې او دده چوپتیا له ډاره وه. دواړه کور ته ننوتل. مېړه او غوا ورته ځیر وې. ښځه د توقع خلاف غلې پر لمانځه ودرېدله. دی سوداییي شو. هغه به له دې څخه څومره نا امیده شوې وي چې غصه کول هم بې ګټې ګڼي؟ له ځانه یې کرکه وشوه. د ماما زامنو ته یې ټلېفونونه وکړل. هغوئ ویل چې د هاشم زور نه لري خبره یې ومنه، مشکل به حل شي. لالټي له ځان سره په آواز کنځا وکړه. زړه یې سست شو. درب په کټ کې پرېوت. په هوا کې ولاړې اروا ته برګ شو:
– ای ای! د سپي زو! بیا ووتلې؟ آرام ته مې پرېږدې که نا؟
– غلی کم عقله! سل واره مې درته ویلي کنځا مه کوه! ته بیا...
– چیشی؟ دا سل واره غپا دې نوره بنده که! دو نه دې ماغزه کار نکئ؟ دا عادت دی.
– عادت دی که هر شی دی ختم یې که!
– چیشي چیشی؟ هح، وه قمقله! علت لاړ شي عادت نه ځي د سړي نه خدای دې نه کاندي په بد چارو عادت څوک
– اخله مه! شعر ته ګوره! بد عادت هم پېژني. ای هو ښیاره! چې څوک وغواړي عادت هم پرېښودلی شي. مګر ته کنځا او چرس خپله نه پرېږدې. وی ښه شو را یاد شول. تا غرمه په سیند کې چرس ولې وڅکول آ؟ ما درته...
– کله؟ ما ندي سکلي.
– داح! یو خو دا دروغجن خلک ولې هېڅ شرم نه لري؟ ای! ستا په بدن کې لوګی و. زړه مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
– بلا مې درېسې! سبا ګل سکل. ما سا اغستله. د هوانه به را غلی وي نو. سا خو نشمه بندولی.
– د هوا نه دومره ډېر لوګی؟ ښه ځه! نور چې چا چرس څکول ته به هلته نه کېنې! که نه، بیا دې خیر نه شته.
– چیشي چیشی؟ ای لوېشتینکه! دا نه کېږي.
– خو ښه دې نو. بیا ګیله هم مه کوه!
– وه! وه! ته لېوني شوی یې! الهري شه چې د پرو ادې مونځ ختم که!
– نهء. وعده وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا څه خبيث دی؟ زه خو ستا د ادې هوټل نه يمه چې ستا فرمايشونه به پوره کومه. کنځا مه کوه! چرس مه سکه! اين د چرسيانو څنګ ته مه کېنه! سبا به وايې اوبه مه سکه! ډوډۍ مه خوره! سم وو ايه سا ماخله خلاص!
– ښه نو چې وعده نکې زه هم نه درځم.
– اوهووو! ای ای! ستا د لاسه ځان وجنمه ګوره!
– هځ، ټول به خوشاله شي. لوی غم نه به خلاص شي.
– ډېر د کچه زوی يې ولا. الته دې په زوره جوندی کړمه. اوس بيا دا خبرې کې. ښا نو په چا سړی باور وکي؟ څه ورک يې که! يارانو چې نشه کوله زه به نه کېنمه. صيي شو؟
– نهء. قسم وکه!
– په خدای که کېنمه! په قران که کېنمه! الهٔ نو زرکوه د سپي زو!
څو ښځې سلام ګرځوه اروا ببرته ننوتله. دی نيغ کېناست. سا يې تېزه تېزه واخېستله. مګر د ښځې ګرد مخ جدي و. هغه تل د خپلو انو په سپک چلند خفه کېدله. کله کله به يې وژړل. لالټي خيال کوه چې اوس هم هغوئ ته په قهره ده. ښځې وويل:
– د ماما زامن ملامت ندي. منږ ورسره چيشی کړي؟ زه د سړيو منځ ته تلی نشومه، او ته نه د چا په غم کې وې، نه ښادۍ کې. تا د ګلټي نه غير څوک پېجندل؟
– ګل مامد خان وايه!
– ګلټي. هر ډېراني ته خان وايه. خپل پټي ته به دې ملا ماته وه. د اغه پټي کې دې قلبه او ماله کوله. مانه به دې پيسې پټې کړې. چرس به دې ور وړل. اغه به لکه پاچا قرار ناست و. پښنه به يې په بله اړولې وه. اوس ورته ووايه چې درسره لاړشي کنه!
– ځي کنه. اوس ګوره!
لالټي سمدلاسه ټيليفون وکړ. دده د شمېرې په ليدو ګلټي د حويلۍ په کټ کې نيغ کېناست. وړوکي زوی يې خوشحاله شو چې ماته راپاڅېد. غاړۍ يې واچوله. هغه ټېل وهه. ماشوم له کټه ولوېد. سرېې ولګېد. په چيغو چيغو يې وژړل. ښځه په منډه راغله. زوی يې جيګ کړ. ګلټي موبايل غوږ ته ونيو. لالټي وپوښتل:
– څنګه يې يارو؟
– نينې نينې يمه باداره. امدقه ستا غږ ته ناست ومه. په قران په ما ډېر ګران يې. درغلمه؟ چېرته کېنو؟
– بيا به کېنو يارو. دا پرېده! ګوره چې تا غږ کړی ما خالي ندی پرېښی. اوس ستا وار دی.
– چيشی؟ ما سره نشته.
– هاو کنه. تاسره نو کله وو؟
– هاها سخت وران يې. ويمه باداره په ما دې قرض. په قسم نزدې وخت کې يو بلا پيسې راځي. بيا به زما وار شي هاو.
– ته خو دا شل کاله امدقه وايې. پيسې رانغلې. اوس به د کومه شي؟
– په خدای او په رسول چې دا وار رښتيا ويمه. ای چاته ونه بنګېږې! لور جبار ماما ته ورکومه.
– دا وړه جلۍ اغه بوډا ته؟ مکوه يارو!
– چيشی؟ په غېږه ورځې؟ تانه تکړه دی. ای! په منږ يې څه؟ مېلې به کوو. هيت، چرسيان سګرېټيان شازلميان غيرتيان ملايان مکتبيان اسې خوشې کدوان هاها هاها. ونيسه باداره نو، ښځه لړه وڅنډه! پيسې ميسې تې وباسه!
– غلی! ټوقې مه کوه! ورېندار دې اوري.
– وی، ننننننا...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– صیې شو ځا. زه بل کار درته ویمه یارو.
– وایه بادار‌ه! هر کار ته ولاړ یمه.
– ما ویلې راځه چې په دا هاشمتې پسې لکه جوړه بازان لاړ شو! دا ستا وریره تې په زوره راجیګه کو!
د ګلتې سترګې نا آرامه تاوې شوې. بیرا و خیرن سر یې وګروه. لالتې غږ کړ:
– اورې یارو؟
– هاو، هاو. خو اغه وایي هرڅوک چې راغی ډز تې جیګو مه کنه. بغری به مو کي.
– څه بابا! اغه او دونه غیرت؟ بیا زمریانو ته ګیدړ چیشی دی؟
– نا، که ما وولي، زما ښځه، زما بچیان به څنګه شي؟
– بې غمه به شي. تا خو اغۍ د وهلو نه مړه کړل. هاهاهاها، ټوقه مې وکړه یارو. ښه ځا، که زه جوندی ومه دا سې به یې ساتمه لکه خپل بچي. د نر وعده ده.
ګلتې یو دم برګ شو:
– هی د خره زو! هی د سپي زو! تا زما ښځې ته سترګې پټې کړي. ډېر بې غیرته شی یې.
– ډک یې که ـه ـه! دا چیشی وایې؟ ما ورېندار کله یاده کړې ده یارو؟
– ودې نه ویلې ستا بچیان به لکه خپل ساتمه؟ دا څه مانا، آ؟ ښه ده چې لور یې درنه وړې ده. ته ډېر نمک حرامه وختلې.
ګلتې ټلیفون بند کړ. په خندا شو. دلته ښځه له قهره وپشېدله. د لالتې لاس له موبایل سره همدا سې په غوږ کې پاتې و. ځان ورته دروند، خو ټېر تش معلوم شو. لکه لړمون چې یې چا وېستلي وي. تېر شل کاله یې چې څه په وس وو که نه وو له ګلتې سره وکړل. د هغه په انډیوالۍ یې کلک باور و. مګر هغه دا هرڅه په یوه لغته ختم کړل. آیا هاغه ټولې خوږې خبرې او وعدې دروغ وې؟ په شل کاله کې زه ولې پوه نه شوم؟ نشې ته یې زړه وشو. چرس یې تیار په جېب کې وو. هوډ یې وکړ چې نن شپه به په نشه زړه یخوي. نور یې د اروا هم خیال نه ساته. څه به وکړي؟ وبه یې وژني؟ نو څه؟ لور یې ترې بوتلله، ښځه یې په سرېو کې نه حسابوي، انډیوال یوازې پرېښود. تر دې ژوندہ مرګ ښه دی. ښځې د کچالو پیاوه او شرومبې راوړې. ده څو مړی د زړه په زور وخوړې. سمدلاسه سملاست. منتظر شو چې هغه ویده شي. سره له ټوله قهره یې ښځه خفه کولی نه شوه. خو هغې کله لو ښې مینځل، کله یې مخ او لاس کوه، کله بل څه. په ده شیبه په شیبه د نشې حملې زوراچوه. په کټ کې اوښت را اوښت. زړه یې بې حده تنګ و. ډېر ځنډ پس ښځه په کوټه کې پرېوتله. لالتې نیغ کېناست، په لړزېدونکي لاس یې له جېبه زېړ پاکټ وباسه. دوه تختې چرس پکې وو. پزې ته یې ونیول. بوی یې ښه عمیق کش کړ. پاڅېد، چې له کوره ووځي. درب شو بېرته په ځمکه ولګېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. لالتې چیغه کړه:
– چیشی دي؟ ورک شه د سپي زو! ستا د لاسه سل شومه.
– اخله ـه ـه! نیغ نیغ هم ته کېږې؟ هاغه قسمونه چا خوړل، آ؟
– او پرېده! تا پورې څه؟ نر غوندې نشه کومه. په دونیا کې د نشې نه غیر نور ټول دروغ دي ټول. دا جوند دروغ دی، دا رښتیا دروغ دي، دا انډیوالي دروغ ده، دا واده دورغ دی، دا بچي دروغ دي. دا دا دا...
– چې دروغ دي نو ژاړې ولې؟
– په امدقې جړا راځي کنه.
– نهء. ځکه ژاړې چې دا ټول رښتیا دي.
– څه ځا ورک شه! ځان او ښیار او ښیار مه کوه! که رښتیا وای ګلتې به دسې نه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! هغه خو معتاد دی. معتاد پرته له نشې بل هېچا ته وفادار نه وي.
– بد دې وکړل د سپي زو!
– نه، تا نه یادوم. ښه څه، نور پرېږده! دا ووایه چې د مروې مینه هم دروغ ده؟ هغه چې ته به نیمه شپه وتو خېدې د اوبو ګیلاس په لاس به درته ولاړه وه. چې لړ به یخ ووهلې ډک چایبر چای به یې مخ ته درکېښود. چې د ورځې لس ځله به دې جامې خیرنې کړې لس ځله یې درته مینځلې. تنکیو لاسونو به یې تناکې وکړې. هغه چې ستا په ځورېدو به یې کرۍ ورځ ژړل، په خوشحالۍ دې په کوټه کې ځان ته ګډېدله. هغه چې ستا څنګله ورته د جنت غېږه ښکارېدله. هره لحظه یې موقع لټوله چې سرپې کېدې او ویده شې. آ؟ ووایه کنه! څه خیر دی! ته په دې خبرو نه پوهېږې.
– اغه ته قمقل یې. زه په هره خبره پوهېږمه. دا ټول ستا د سپي زوی د لاسه دي.
– څه څه؟ څه شی زما د لاسه دي؟
– تا زه په نشې راوستلمه.
– وه وه! شرمېږې هم نه. دا شخې شخې د انسان سترګې دي که د مجسمې؟
– هاو کنه. اوس چې دا دسې شې ډرت ووځې، ډرت ووځې. امقه اول به وتی وې کنه. نشې ته به دې نه پرېښودمه.
– دا یې لابله. ای ای ای! اوس هم ستا لپاره نه وځم ښه؟ د لور او ښځې لپاره وځم. هغوئ په ما ګران دي.
– غلی شه حرامي! زما ښځې ته به خپله ښځه نه وایې ویمه!
– هه، په خبرو کې هرڅوک غیرتي دی. په لور غیرت وکه! قرار ناست یې.
– ټرت! زه سمه لاره لټومه. ویمه که مړشمه خیر دی. خو چې مرو خامخا راولمه.
– آ ها ها ها ها ها
– ای د سپي زو! دا خلق خو مې یوازې نه لېږل کنه. که دونه تکړه یې خندا پرېږده! مطمینه لاره وښیه ځا!
– نه، خوله کې مړې درنکم؟ هره لاره ریسک لري. ستا هوښیارې او زړورتیا یې مطمئنه کوي.
– ډک یې که ـه ـه! چې د کار خبره شي خوله کجاوه کجاوه کې. په نصیتونو خبره تېره کې.
– نه، ته وایې لار دروښیم؟
– هاو ځا!
– رښتیا پې ورځې؟
– هاو وا. د لال مامد خان وعده ده.
– ماته معلوم یې. ښه څه! ملک ته ووایه چې دا خو ستا بدنامي ده. له نورو ملکانو سره به څنګه مخامخېږې؟ بیا نو ګوره! او چرس دې له جېبه وغورځوه! که نه، بیا خو پوهېږې.

پر ملک دده باور نه و. هغه په کلې کې د ترازو پلې ته کتل. د چا چې زور زیات و د هغه خیال یې هم زیات ساته. هر مشکل ته یې ولاړ و. له کمزورو سره د بام له سره غږېده. خو بیا هم د لالټې د زړه په کونج کې د امېد بخرۍ پټ و. څه معلومه ده؟ کېدای شي ملک دا ځل مهربانه شي. سبا له سلو اندېښنو او شکونو سره د هغه کور ته روان شو. یو ماشوم د کلا له کونجه تېره واره کړه. دی یې په ملا کې وویشت. خپله وتښتېد. دی له درده تاو راتاو شو. چیغه یې کړه «هی د سپي زو! ویمه دغه جومه دې اخېرنۍ جومه شه!» دلته یې پام شو چې نن خو جمعه ده. بېرته وګرځېد. وروسته جامع جومات ته لاړ. د ننه ځای نه و. خلکو دباندې ټادرونه غړول. امام په خورا قیل وقال د تیخور ماشوم کیسه شروع کړې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زما مومنانو! کمکي چې د مور متزلزل حالت ولیدو، نو دفعتن په خبرو راغی. مور ته وایي چې ای زما مورې! ای زما ادې! مه یرېږه! زړوره پې ورځه! د الله ج دمبارک او حق دین دپاره زماسره اورته ودانګه! مور ته څه وایي؟ د الله ج د مبارک دین...

لالټي تر خلکو پښې اړولې مخ ته روان و. د هرچا سترګې ور او ښتلې. دی ممبر ته ورسېد. غلی یې امام ته وویل:

– ملاګله! که خفه کېږې نا، زه به ستا د افسانې په منځ کې سود اګریز اعلان واچومه.

ځینو خلکو هررر وخندل. دی ځواب ته معطل نه شو. مایک یې له امامه واخیست. یو سپینږیري غږ کړ:

– ورکه نجسه! ورکه! ورکه!

امام لاس اوږد کړ:

– راکه الکه! د الله کور دی ګوره. که غلطه خبره وکې د رب العزت په بل غضب به اخته شې.

لالټي یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ځینې ځوانان ورپسې پاڅېدل. ده ژر په مایک کې وویل:

– زه نور چیشی نه ویمه. ما ویلې زما لور منځ کلیوالو بیولې ده. ورته وواییځ چې دا د شربت خېلیو ناموس دی ښا؟ زمنږ ملک صیب خو پیېجنئ. که جلۍ زر خوشې نکئ ځوانان به لکه زمریان درپسې درولي. بیا نو ټینګ شئ! په خدای چې...

یو ځوان ورڅخه مایک په زوره واخیست. لالټي برګ شو:

– پرېده! چیشی کی؟ بده خبره خو مې کړې ندده.

ځوانډیکه ورکړه. دی د اول قطار په سپینږیرو ولوېد. هغوئ په ملا سپېږې ورکړې. خلکو بیا وخندل. د لالټي خښتګ لوند شو. پاڅېد. کړوپ کړوپ دروازې ته روان شو. د شربت خېلو ملک رډ رډ کتل. د لالټي د تره غوټ زوی کلسري ځوان ته وپسېد:

– داخ، دا خیرن خپله لور په کلي وسپارله. په منږ پورې څه؟

– هاهاها، عجب چل یې وکه په خدای.

تر لمانځه وروسته د نورو کلیو خلک د شربت خېلو په ملک راتاو شول. هغه ته یې شاباسی ورکوه. ویل یې ملک باید همداسې ننګیالی وي. هغه خپل شهرت او عزت ته خوشحاله و. نه یې ویل چې دا خبره لالټي له ځانه وکړه. اوس یې بله لار نه لرله پرته له دې چې رښتیا په نجلۍ پسې ورشي. له همدغه ځایه یې د شربت خېلو ځوانان او سپینږیري د توتو باغچې ته بوتلل. لالټي په منځ کې پلتۍ وهلې وه. غلی ناست و. د دروغو او رښتیا باټې یې نه ویشتلې. پوهېده چې ملک په زړه کې سخت په غصه دی. مګر د خپل کار اغېزې ته خوښ و. خلک یو بل ته په غوږ کې پسېدل. په سترګو کې یې له راتلونکو پېښو اندېښنه وه. ملک په غټ سر سپینه ټوپۍ شاته ټېل وهله. ویې ویل:

– ګورئ! که منږ نن خپل ناموس ونه ګټو سبا به هرڅوک راباندې زړور راځي. نن دا جلۍ ده. سبا به بله وي. نو منږ یوازې د لالټي په لور غیرت نه کوو، په خپلو خویندو او لورګانو یې کوو.

ده غږ کړ:

– زما نوم لال مامد خان دی.

ملک یو دم چیغه کړه:

– غلی پیوسه! پرتوګ ټینګولی نشې، زما نوم لال مامد خان دی. خوشایه خان دی خوشایه خان.

هرڅوک له هرې خوا په لالټي برګ شو. ملک مخ ځوانانو ته کړ:

– دسې وکئ، ټوپک اوږو ته واچوئ! څادر په ځان تاو کئ! که خبره جنګ ته ورسېده له چې تیار اوسو.

د لالټي د تره غوټ زوی غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داخ، بې غمه اوسئ! جنګ خو به خامخا کېږي. زه ویمه د اغئ کور خو د سرک په غاړه دی. دوه کسه به مخامخ په انارو کې کېنو و. دوه دوه به د کور درېو خواوو ته ګوري. او پینځه شپږ کسه به جلی په زوره وباسي. او...

ملک سر وخوځوه:

– منږ چې کور ته ننوتلو ایڅوک به نه پرېدئ چې دننه ری شي! اورئ؟

ټولو ویل صحیح ده. لالټي غږ کړ:

– نده صیبي، نده.

ملک ورته غابښونه وچیچل:

– ویمه غلی کېږې که نا؟ ای! ګوره الته به ام د خولې نه ټرت نه باسې! که دې خبره ورانه کړه بیا دې خیر نشته.

– ډک یې که ـه ـه! ورانوئ خو یې تاسې.

– بس که مردار مخیه! دا چرس سکل ندي. د مرګ او جوند خبره ده.

– وه وه! زه نو چیشی ویمه؟ مګر تاسې تې جوند کلوئ، مرګ ته یې برابروئ.

یو سپینږیري غږ کړ:

– دا شی بېخي مه بیایئ!

بل ځواب ورکړ:

– نه کېږي کنه! لور دده ده غضب.

ګلابي مخي شاه محمد وویل:

– ملک صیب! چېرته وارخطا یو؟ سبا پورې وخت ډېر دی. پرېدئ چې دده کړتې ام واورو!

لالټي سر وګروه:

– کړتې ندي. ما ویلې هاشم زما اوښی دی. د کور سړی دی. د کور لانجه سړی په ټوپک نه حلئ یارو.

کلسري ځوان سر وخوځوه:

– دا لانجه نده. دوښمني ده. لور یې درنه وړې ده چرسولا خانه! ویښ شه!

– ډک یې که ـه ـه!

ځینو ځوانانو کړس کړس وخندل. ملک برګ برګ وکتل. هغوئ بېرته غلي شول. لالټي وویل:

– تاسې لمبې کمې کئ یارو! اول به په نرمه ورته وو ایو. بیا که...

د ننوتو غومبرو وچ ځوان غږ کړ:

– ګورئ دا خو ټول پیجنو. که یې غیرت لرلی وخته به په لور پسې تلی و. ده نه یې ښځه ډېره غیرتي ده.

لالټي کاږه وکتل:

– وه ته لکه چې د زېږېدو په ورځ له کټه په سر ولېدلی وې.

ځوان پاڅېد چې ویې وهي. ملک پرېنښود. ده ته یې تېره وکتل:

– ای نجسه! دا الکان ستا پرتوګ ټینګئ پرتوګ. که بیا دې دا خوسا خوله وخوځوله، پرېدم یې چې مردار دې کي.

∞∞∞∞

په کابل کې جیګ وزیر ډک تالار ته د وزارت ډېر شوي عواید بیانول. خلکو داسې چکچکې کولې ته وا په خپلو سترګو یې لیدلي او ورته خوشحاله دي. ځینو به لاسونه ترنورو جیګ ونیول چې وزیر یې وویني. داسې ګنګوسې وې چې هغه په راتلونکي کې د حکومت مشرۍ ته ترنورو غوره کاندید بلل کېږي. هېچا د زیاتو شویو عواید وثبوت نه غوښت. نه یې دا اندېښنه لرله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که وزیر دروغجن وي او په راتلونکي کې د حکومت مشرشي نو هر څه به تباه کړي. د خلکو تشویق وزیر دومره په احساساتو راوست چې د دریځ له بې شمېره مایکونو څخه یې یو په لاس ولګېد. پر کانکرېټي ځمکه ولوېد. ټوټه ټوټه شو. هغه بېننه وغوښتله. له ډېرې کمیني یې په خپله د مایک ټوټې جمع کړې. تر هغو یې وینا ودروله چې ژورنالیست بل مایک لګولی نه و. وروسته یې د غوره خادمانو په لیست کې عبدالرشید هېوادیار ته هم ستاینلیک ورکړ. هېوادیار وویل:

– زما قدرمنو! افغانستان په نړۍ کې یو له هاغو هېوادونو دی چې د پرمختګ لوړ چانسونه لري. د نورو امکاناتو ترڅنګ مونږ په هر ولایت کې په لسګونه قیمتي کانونه لرو. که په بدخشان کې لاجورد دي، نو په غزني کې لیتیم لرو، په پنجشېر کې زمرد شته. همداسې هر ولایت دراخله. اولنی اټکل وایي چې زمونږ د کانونو قیمت تر یو ټریلیون ډالرو رسېږي. وروستۍ سپړنې ښيي چې کېدای شي تر دې ام واوړي. خبرې نه اوږدوم. زه له خپلو قدرمنو مشرانو، په تېره له محترم وزیرصاحب او ټول افغان مېړني ولس څخه مننه کوم. تاسې زما لږ کار په دومره قدر یاد کړ. دا ماته په راتلونکي کې د لا زیات خدمت همت راکوي.

ژوندی دې وي افغانستان!

شور او چکچکې شوې. هغه خپل ځای ته لکه فاتح کېوت. دې کې د سباګل ټلېفون راغی. هېوادیار ووت. د دهلېز د پای کړکۍ ته ودرېد. په پښتونستان واټ کې دوه تنه شوخ ځوانان د فوارې د اوبو جېګو دارو ته لامده خیشته ولاړ وو. خندل یې. خلکو یې سیل کوه. د ترافیکو پولیس هڅه کوله چې بنده لاره موټرو ته خلاصه کړي. د ټلېفون د کرښې هاخوا سباګل د دکان دروازه بنده کړه چې بهر یې څوک وانه وري. په نري غږ یې وویل:

– وروره ګله! چې ماسره مشوره نه کوئ دغه به مو حال وي.

د هېوادیار له ستوني دروند غږ ووت:

– نا نو، څه خبره شوې؟

– خبره مو خرابه کړه کنه.

– ګوره الکه! زه د مجلس نه راوتی یمه. اصله خبره کوه!

– وروره ګله! ما وویلې چې لور تنبتول یې ښه ندي کړي.

– ښا پروفیسر صیب. خبره کی که ټلېفون بند کم؟

– خبره دا ده چې لور تې ببرته په زوره بیایي.

– څوک؟ چرسي؟

– نا، ټول کلیوال. دا خو د کلي شرم دی کنه.

– تاله چا وویل؟

– خپله لالټي ټلېفون کړی و.

– نا نو، کلیوال یې لور کله بیایي؟

– سبا د ټوپکو سره پسې ورځي.

– ښه ځا، غم مکوه! نه یې شي بیولی. تا اغه سړی پیدا کو؟

– کوم سړی؟

– نانو، تاله ما څه وظیفه سپارلې وه؟

– ښه ښا. ومې ویلې کنه د لالټي سره چا خبره کړې نده. تاسې خو زما نه منئ. د یاسین منئ. او اغه درله دروغ وایي.

– نانو، ته څه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وروره ګله! لالټي مې انډيوال کړی دی. ماله هره خبره کئ.
– چې انډيوال دې دی خو کار پې وکه کنه!
– څنګه يې وکم؟ ما ونه ويلې چې ياسين نه به تېر شو، مستقيم به لالټي سره وغږېږو؟ آ؟ تاسې ونه منله.
– ګوره! اول خو د چرسي په خوله کې خبره نه ټينګېږي. بل، بيا مجبور د ياسين خوله بنده کو. بل، مځکه تې څنګه اخلې؟
– په پيسو.
– نه کېږي. اغئ پردی سړی نه پرېدي چې په سالاو کې مځکه واخلي. ياسين يوازيني اپشن دی. چرسي بايد مځکه ورکي.
– ويې ويلې کنه چې اغه مې نه خوښېږي. ښا نو بيا بل کس ورله مخته کئ!
– نا نو، مونږ د څه دپاره احتياط کوو؟ چې خبره تيته نشي کنه. لالټي له چرس ورکئ هرڅه مني.
– نا کنه. ماله مالومه ده. دا بل ډول سړی دی. چرس وهي خو خپل غرور هم لري.
– صيي ده. ته دې دا هوايي تحليلونه ځان له وساته! کار وکه کار! که يې نشې کولی سم ووايه!
– نور څه وکمه؟ زه پوهېږمه. تاسې زما باسلو له لاره جوړوئ.
سباګل د وتيرين شاته لاړ. د ښيښې له سره يې د سروزرو ګوته واخېستله. ريس غا ښونه وچيچل. خو لهجه يې اوس هم آرامه وه:
– فالتو مه غږېږه! تا څه کړي؟ تر اوسه خو زمونږ په کارونو کې خبرې کی بس. ما ستا عمل ونه ليدو.
د سباګل پړسېدلې غومبرې او ګردې سږمې تکې سرې شوې. د سروزرو ګوته يې د ويترين منځ ته واره کړه. ويې ويل:
– وروره ګله! ته بې غمه مجلسونه او مېلې کی. زما سالاو له په په تګ راتګ پښه پښې وشلېدې.
– تګ راتګ موهم ندی. نتيجه موهمه ده.
هېوادیار ټلېفون بند کړ. سباګل موبايل ته ټېغ ټېغ کتل. خپل تندی يې په ګوتو کېکاږه. له جېبه يې ګولۍ وباسله. ويې خوړله.
∞∞∞∞
سهار ملک لکه سپاه سالار مخته شو. شاته يې ځوانانو په غټو ګامونو له سرکه دوړې باسلې. د شربت خېلو وړو او زړو دعا کوله چې په خير بېرته راشي. د ښځو په سترګو کې اوبه ځلېدلې. د سړيو د غلطو فيصلو زور تل له دوئ وځي. دلته سړي په لړ څه يو دم په احساساتو راشي. وړه خبره په دښمنې واړوي. د ماشومانو په جنګ، په تشه کنځا، په يو لوښت ځمکه ښايسته قامتونه د خاورو خوراک کړي. وروسته بيا هم پښېمانه وي، هم ورڅخه لاره ورکه وي چې دښمنې څنګه ختمه کړي؟ مګر بيا هم د ښځو نېکې مشورې نه اوري. پر هاغه کس خاندي چې د خپلې مېرمنې خبرو ته غوږ نيسي. اوس لالټي تر ټولو شاته و. له هر قدم سره يې سر زانګېده. د زړه دربه هار يې د لسګونو پښو په دربه هار کې ورک کېده. له رسېدو سره يې وليدل چې د هاشم د کور مخ ته ځوانان ټول دي. دده زړه پښو ته وښويېد. د ملک هم رنګ بدل شو:
– اوووی! جنګ ته ولاړ دي. د ټوپکو لپې ووهئ! غوټه مه ځئ! تيت شئ!
د څادرونو لاندې کړس کړس شو. يوازې د لالټي لاس تش و. هغه ځان د نورو شاته پناه کړ. دوئ ګوته په ماشه نژدې ورغلل. له حويلۍ څخه يې د ژړا غږ واورېد. لالټي وارخطا شو چې په لور يې څه شوي نه وي. په ځان پوه نه شو چې څه رنګه کور ته ننوت. د هاشم مېرمن په خاورو کې ناسته وه. د کلي ښځې پرې راتاو وې. دده وپو ښتل:
– چيشی دي؟ چيشی دي؟ مرو چېرته ده؟
نورو ښځو شاواړوله. د هاشم مېرمن په ژړا کې ځواب ورکړ:
– وی، وروره! ملاذان خلق ټوپکو سره راغلل. ياسين او مروه يې په زوره بوتلل.
– چيشی، چيشی؟ چېرته يې بوتلل؟ دا څوک وو؟
– څه خبره يمه؟ خدای دې تبا کې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه نو تاسې ورته کتل؟ هاشم چېرته دی؟
– اغه ورپسې لاړ کنه. اله خير کې خدايه! اله په خير يې راولې!
دباندې د موټر غړ شو. لالټې په منډه ووت. د منځ کلي ځوانان په هاشم پسې لاړل. لالټي شربت خپليو ته وويل چې ماته به مو غږ کړی و. زه هم ورسره تللم. چا ځواب ورنه کړ. هغوئ غلي غلي غږېدل. هېڅوک نه پوهېده چې څه روان دي؟ د مروې موضوع لا کړکېچنه کېدله. حيران وو چې پرديو خلکو په سالاو کې څه کول؟ هلک او نجلۍ يې ولې بوتلل؟ هغوئ اصلن له دې لانجې څنګه خبر شول؟ ټولو فکر کوه چې ددې پوښتنو ځوابونه به له هاشم او ياسين سره وي. دوئ د کور مخامخ د انارو په باغچه کې منتظر شول. يخ سيوری و. د انارو د بوټو بوی يې دماغونه تازه کړل. ځای جيګ و. شمال لګېده. هاشم تر غرمې معلوم نه شو. منځ کليوالو ډوډۍ راوړه. د ماسپښين لمونځونه هم وشول. ځوانانو په ټليفون کې ويل چې لا يې هم هاشم موندلی نه دی. هغوئ ايله مازيګر بېرته ستانه شول. د هاشم په مخ، تندي، غاړې او لاسونو سپينې پټۍ لګېدلې وې. ويې ويل:
– زه لاړمه چې بچي تې راولمه. د بازار څنګ ته په اليخپلو کې مې ګير کړل. سخت بې دريغه يې ووهلمه. ويلې که دې بل قدم راغستی و وجنو دې. پوليسو کتلې. ايڅ يې نه ويلې. ټول ځان مې درد کوه. وينې رانه تلې. دا ګرېوان مې ګوره! موبايل ام رانه پاتې و. بيا اليخپليو د غونډۍ دپاسه شفاخانې ته بوتلمه. دا الکان راپسې سرګردانه ګرځېدل. اخېر يې التـه پيدا کړمه.
منځ کليوال ورو ورو زياتېدل. لالټې لکه خدايي چې ستړی وي. سا يې سوزېدله. سترګې يې بې هدفه تاوېدلې. غږ يې کړ:
– دا د سپي زامن څوک دي؟ زما لور يې ولې وړې؟
– نه يې پېژنمه. ډېر ظالم خلق دي.
ټولو يو بل ته وکتل. هر يو ويل دا نو څنګه چل دی؟ اتکل دا شو چې د دولت کسان به وي. د شربت خپلو ملک هاشم ته کړ:
– الکه! تا ښه ونه کړل. زمنږه په ماصومې جلۍ دې ډېر ظلم وکه.
دلته د لالټي تاوده ماغزه په ايشېدو شول. بيا په ځان پوه نه شو چې څه رنګه يې پر هاشم حمله وکړه. څو سپېړې يې ووهه. نورو ته قهر ورغی چې پردی کس يې پر زخمي کليوال وارونه کوي. ډيکه يې ورکړه. لالټې شاته وار شو. په ځمکه ولګېد. منځکليوال وراندې ورغلل چې ويې وهي. دده سترګې له وېرې رډې رډې وختلې. په ځکېدو شاته روان شو. شربت خپليو له ځمکې جيګ کړ. شاه محمد په منځکليوالو پسې ټوپک ووېست. هغوئ پښه ونيوله. ده هم ټوپک بېرته پټ کړ. لالټي چې د خپلو خلکو ملاتړ وليد، زړور شو. په هاشم پسې يې زورونه وهل «ولاکه دې جوندی پرېدمه! مه مې نيسئ! خوشې کئ!» کليوالو يې کلک نيولی و. په پای کې ملک هاشم ته ګوته وځنډله:
– ای الکه! چې هر څنګه کېږي ته به زمنږه جلۍ پيدا کې!
لالټي غږ کړ:
– په قران چې په لور مې چيشی وشي کنه، جوندی دې په ځمکه منډمه جوندی!
هاشم غلی و. دوئ شربت خپلو ته روان شول. په چړايي نېغ ډاک ته وختل. د لالټي د تره غوټ زوی په سترپا کې وويل:
– داخ، تا خو منږ ته ويلې جنګ مه کوئ! خپله مست شوې.
لالټي غمجنه موسکا وکړه. هغه به بل وخت خپلې دغسې زړورتيا ته ډېر زيات خوشحاله شوی وای. باټې به يې ويشتې وې. مګر اوس يې د لور د ورک کېدو خفګان پر ذهن لکه غر پروت و. زړه يې ډک شو. ستونی يې تنګ کېده. ملک تر نورو په عمر پوخ او چاغ و. ځکه يې سا ډېره سوزېدله. غږ يې کړ:
– نر کار يې وکه په خدای. دقه سې!
شاه محمد نارې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

–لالتیه... تنا، لال مامد اکا زنده باد!

ټولو هرررر وهل. د لالتي د دروغو موسکا هم په وس نه وه. دده د تره غوټ زوی ودرېد:

– ای ښه نه ویمه؟ که د کلي کور خبره وه منږ ورسره ولاړ وو. کنه؟ خبره چې دولت ته شوه نو دا پوپېږې کار یې! الته دې چلئ!
ځوانانو تایید کړه. ملک هم څه و نه ویل. خو لالتیی لا خفه شو. هېڅ یې د زړه درد نه احساسوه. سر یې ښکته واچوه. غلی روان شو. ټوله لاره یې چورت وهه «دولت څنګه خبر شو؟ ولې یې مروا و یاسین بیولي؟ اغئ خو اول تحقیق کئ. ولې یې ونکه؟ هاشم یې ولې وهلی؟ دولت ولې د سپي وکي؟ که دا خلق دولتي نه وي نو څوک دي؟» سر یې ګنګس شو. دوئ ما ښام قضا شربت خپلو ته ورسېدل. دی په کټ کې پرېوت. تر سبا یې سر جیګ نه کړ. سهار د ویالې تر څنګ ناست و. غټ چنار ته یې شا لګولې وه.
مخامخ یې په پټیو کې د رېبل شوو غنمو سوارو ته کتل. خپل ژوند ورته همدا سې رېبل شوی ښکارېده. سترګې یې ډنډ وې.
ښځه یې راغله. دی نبغ کېناست. رټل کېدو ته تیار شو. مګر هغې په پسته ژبه وویل:

– ای سړیه! ببګا دې ام چیشی ندي خوړلي. وږی به یې. ما چای کړی. راځه چې اوس ته راته مریض نشې!

ده په غټو غټو وکتل. یو دم سلګیو واخېست. هغې وړې نرۍ سترګې نورې هم تنګې کړې:

– ولې؟ ولې؟

– امد سې.

ښځه مخامخ په دوو پښو کېناستله. دده په زنګانه یې نرم لاس کېښود:

– خپلې ښځې ته ام نه وایې؟

لالتیی له سلګیو سره موسکی شو:

– بس، زړه مې مرو پسې خفه و. بیا اول وار مې تا نه پسته خبره واورېدله. ځان مې ټینګ نه که!

– پام دې نشو؟ اول وار مې درته «ای سړیه» غږ که.

لالتیي په اوښکو لوند مخ وخوځوه. ښځې وویل:

– هاو کنه. چې ته راته سړی شوې زه به خامخا ښځه کېږمه.

– ډک یې که هه!

– ما ویلې زما زړه دې په هاشم لالا یخ که.

– چیشی؟ چا درته وویلې؟

– په ټول کلي کې امد قه قیصې دي. کشکې زه الته ولاړه ومه.

– خو ته هر کله نه ټینګېږې کنه. اله چې هاشم لالا کره ځمه، هاشم لالا کره ځمه. دغه دې لالا دی.

– هی لېونیه! ته مې وېرولې. ما ویلې چې چرس ونسکې. زه نو تا یوازې پرېدمه؟

دا خبره نه وه په لالتیي یې سمې بغارې وباسلې. خلک راغلل. ښځې وویل:

– چیشی ندي. مروې پسې خپه دی.

مخ یې مېږه ته کړ:

– ځو؟ چای سوړ نشي.

لالتیی په سلګیو روان شو. خلکو یو بل ته په وازو سترګو وکتل. هغوئ هېڅکله دا دواړه په سوله کې لیدلي نه وو. هر و مرو به ښځه په کومه خبره په غصه وه. مېږه به قسمونه خوړل او د دروغو دلایل به یې راوړل. په کور کې لالتیی د دېواله سیوري ته پر کټ کېناست. ښځې د کوچو قاب کېښود. خو لالتیي هغې ته کتل. د تورو ګلانو په سور کمیس کې بل ډول جذابه ښکارېدله. ګرد مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پېړو شونډو يې دی هماغسې بې طاقته کړ لکه نوې چې يې کوژده کړې وه. کله کله به خوا ښې له زامنو پټ دوئ د بوسو او لرګيو کوټې ته ننوېستل. چې مخکې تر واده له يو بل سره خبرې وکړي، يو بل ښه وپېژني. هغې ته تجربه وه. خپله يې د همدې تشې له امله سختې ورځې ليدلې وې. تر واده وروسته يې مېړه په خوی بلد نه و. ددې په هره خبره کې يې منفي هدف ليده. سمه خبره به هم بېرته دې ته غم شوه. وهل ټکول به يې وخوړل. وروسته بيا مېړه پوه شو. خو په هغې تېره وه. لالټې به د ښځې د ورونو له ډاره له هغې سره له ناستې خوند نه اخيست. خو بل ځل به بيا هم روان و. اوس د ښځې غږ له خيالونو وباسه:

– ماته ولې ګورې؟ وخوره کنه!

– ناء. اوله مړې ته وکه!

هغې سر وځنډه. ده په خپل لاس مړۍ په خوله کې ورکړه. ښځه له خوشحالۍ ويلې ويلې شوه. پر ګوتو د هغې د پستو شونډو لګېدو پر لالټې زلزله راوستله. بل ځل هغې دده لاس دده خولې ته تاو کړ. دی په رښتيا وږی و. کوچو بيا ښېل خوند کوه. تېزې تېزې مړۍ يې ووهلې. غوا او مېږې ورته کتل. کله کله به يې يو نيم غږ وکړ. معلومه نه وه چې وا ښه غواړي، که دوئ ته خوشحاله دي. په پای کې ښځې دسترخوان کوټې ته يوړ. په ټوکرۍ کې يې کېښود. بېرته راغله. د مېړه څنګ ته کېناستله. ويې ويل:

– ای سړيه! ما ويلې اوس به چيشی کوو؟

– اوس به هاشمې زما مرو پيدا کئ. په خدای چې چې پيدا يې نکې کنه...

دې کې هاشم په دروازه ننوت. دده رنګ زېړ شو. وېرېده چې هغه به په قهر وي. وهل به ورکړي. هاشم سلام واچوه. ده له ډاره ژر وعليک کړ. هغه مخامخ کېناست. د کټ غړيچې وخوت. د ډېټول او دوا بوی ترې جيګېده. هاشم وويل:

– زه عذر ته راغلی يمه.

غږ يې نرم او مهربانه و. د پخوانې هاشم نښې پکې وې. لالټې زړور شو. تندی يې تريو ونيو. مخ يې واړوه:

– ماسره مه غږېږه!

هاشم څلورکونجه مخ ښځې ته کړ:

– خورې! مانه ډېر بد شوي.

– بس که بس! دوه وارې دې په لوی غم کېنولو، دوه وارې. داسې دوښمن نکئ. ته څنګه ورور يې؟

ښځه په ژړا روانه شوه. د هغې په ژړا د لالټې ماغزه په خوټېدو شول. زړه يې غوښت هاشم په دا خوله خوله ووهي. مګر جرئت يې نه کوه. هغه غټ او زورور و. بېرته يې دی وهلی شو. د بېلولو لپاره هم څوک نه و. هاشم مخ ده ته کړ. لالټې د خپلې ښځې غوندې پاڅېد، له کوره ووت. د سرک په غاړه په غټه تيږه کېناست. شېبه پس ښځه راغله:

– ای سړيه! اغه ناست دی. راځه نو څنګه يې کی؟ اوس خو مېلمه دی.

– هاو کنه. ځکه مې ونه وهه. دا دې راووځې!

– اغه امدا وايي چې عذر ته راغلی يمه.

– ډک يې که ـه ـه! ته يې منې؟ ماته چې زما مروګۍ دلته رانه ولي، بيا مې په پښو کې ونه غورځېږي، نه يې منمه.

– نه پوېږمه! اغه خو دونه بد سړی نه و. چې اوس پې څه بلا ولګېدله؟

دې کې هاشم راووت. .ښځه مېړه ته وبنګېدله «پرېده! وار ونکې!» د هغې باور لالټې نور هم زړور کړ. هاشم يې ټېل وهه. ويې ليدل چې هغه عکس العمل نه ښيي. دا ځل يې سپېره واره کړه. ونه لګېدله. هاشم دی په خپله غېږه کې لکه ماشوم کلک ونيو:

– ته يو وار زما خبره واوره، بيا وارونه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالټي چې څو مره د هغه په عاجزۍ مطمئن کېده، هغو مره يې جرئت زياتېده. او س يې په زنګنو او لغتو ګوزارونه کول. هاشم د ژوبلېدو له وېرې سملوه. ده له لاندې څخه وويل:

– تاګيدړان ليدلي. د زمريانو سره مخامخ شوی نه يې ښا؟ په خدای که دې پرېدمه!

ماشومان او ځوانان راټول شول. ښځې د ورور لاس کش کړ:

– چيشی کی؟ پرې يې ده!

هاشم هم خوشې کړ. لالټي پاڅېد. بيا يې وارونه شروع کړل. هاشم بيا سملوه. ويې ويل:

– ويمه زه جنګ ته نه يمه راغلی. خبره کومه.

– ولاکه نه لور درکمه، نه ځمکه! او جوندی دې نه پرېدمه!

خلک ډېر شول. يو بل ته يې ويل چې زمو ږ کليوال يې سملولی، مو ږ ورته ګورو. هاشم ورو د لالټي په غوږ کې وپسېد:

– ستا په پټي کې د قيمتي تيږو کان دی.

ده يو دم زور وهل پرېښودل:

– چيشی چيشی؟

هاشم غېږه سسته او خوله غوږ ته نژدې کړه:

– تورمالين پکې دي. ډېرې قيمتي تيږې دي.

هاشم پاڅېد. لالټي په ځمکه پروت و. سا يې سوزېدله. يو قرار يې کتل. په فکر کې يې تېرې پېښې راوستلې. او س ورته هرڅه بدل وبرېښېدل «ښاااا ! دا ټول چې زما پټي غواړي نو دقه خبره ده» چټک په پښو ودرېد. هاشم يې له لاسه کور ته کش کړ.

يو ازې ښځه يې دننه پرېښودله. دروازه يې بنده کړه. دباندې خلکو له يو بل څخه پوښتل چې څه خبره ده؟ دننه په حويلۍ کې مېږې او غوا هم خپله اندېښنه په رمباړو ښودله. لالټي هاشم په کشولو کشولو په کوټه کې په سرو توشکو کېنوه. ويې ويل:

– تا چيشی ويلې؟ تا چيشی ويلې؟

– ما ويلې اغه ستا د ښکارځي پټي کې د تورمالينو کان دی. ياسيني چې التهسورنګان الوزول د الوبالو قدر تيږه يې پيدا کړې وه. لکه تکه شنه ښيښه. الک سړی دی. امقه سې يې ښار ته وړې وه. زرګر ته يې ښودلې وه. امدا سباګل ته.

لالټي غږ کړ:

– سباګل ته؟

– هاو. دونيا ډېره ورانه ده. مخ او شا يې نشي پېژندلی. بيا نو سباګل هېوادیار ته ټليفون کړی و.

– ډک يې که ـه ـه! هېوادیار ته؟

– هاو، اغه په وزارت کې لوی سړی دی کنه. د کانونو سروې او تشخيص ورته وايي که څه بلا ده، الته عمومي ريس دی. اغه چې د تورمالين ټوټه ليدلې وه ويلې په دا ځمکه کې لوی کان دی. ستا په پټي کې ښا؟

– ښا؟

– پوېږې؟ د شنو تورمالينو يو قيراط غمی د درې سوه نه نيولې تر او و سوو ډالرو خرڅېږي. پوېږې يو قيراط څونه دی؟ دوووونه پته. پينځه قيراطه يو ګرام کېږي.

– نااا!.

– هاو کنه، نو ريس ويلې ايچاته مه وايه! ادې و ابا دې ام مه خبروه! منږه به دا ځمکه واخلو. دېوال به پې تاو کو. قرار به تورمالين باسو. درېواړه به بلا پيسې پيدا کو. ياسيني، زرګر او ريس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ډک یې کړه! او زه نا؟
– نا، ته یې نه خبرولې کنه. د یاسیني نه یې اغه ټوټه ام په یو بلا پیسو اغستې وه. ویلې دا خو خامه تیږه ده. خامه تیږه توږل کېږي. ضایعات لري. که توږل شوی غمی دونه وزن ولري یو پنډ پیسې کېږي. زوی خو مې مانه خبره نه پټېږ. ویلې ابا دقه دقه سې چل دی. ما باور ونکه. ما ویلې الک سړی دی. دا پیسې یې چانه باسلې نه وي. ښکارځي ته ورسره لاړمه. پټي مو لټ په لټ که. ګورو چې د مي، د داني قدر د تورمالینو دوه ټوټې پرتې دي. ما ویلې بس رښتیا ده.
د لالټي ښځې کړ:
– تا بیا ام منږ ته نه ویلې.
– نا، ویلې مې. بیا چې مې چورت ووهه، ما ویلې لال مامد خو دقه سې سړی دی. ټول خلق به خبر کي. بس ما ویلې نه وایو.
– سم ولې نه وایې چې په تاسې مې پېرزو نه وه. ځان ته مې اغستله ځان ته.
– ښه ځا، ته قیصه واوره! نو منږ د زرګر او ریس ټلېفونو ته جواب نه ورکوه. منږ ویلې پرېږده چې بیا ټلېفون ونکي. خپله به لړ لړ تورمالین باسو. خرڅوو به یې. خو هېوادیار این د کابل نه یو بلا وسله والو سره زمنږ کره راغی. اغه خبر نه و چې زه خبر یمه. یاسیني یې ځانته که. ورته یې ویلې چې ته په خپل سر د کیندلو حق نلرې. جواز درسره نشته. که یې وغواړې څوک یې درکړ ام نا. بیا ماشینانو ته ضرورت دی. اغه م تاسره نشته. خو شې به ام په ځان کار خراب کې، ام په منږ. بیا یاسیني ورسره منلې وه. ریس ویلې تاسې لال مامد ته ښه غټ پټي ورکړ، دا شاړه تې واخلئ! تا وان زه درکومه. امقه و چې منږ تاته وویلې. تا ونه منله.
– ښه ښه ښاااا! هېوادیار ځکه د پټي لیدو ته راغلی و؟
– هاو، بیا اغه یاسیني ته پیسې په سود ورکړې. چې پټي پې واخله! تا په پیسو امرانکه. منږ ویلې ورک یې که! ددې کار نه به تېر شو. خپله خور به پټه خبره کمه چې دقه سې چل دی. بیا به ګورو چې چیشی کېږي؟ ریس ته مو وویلې پیسې بېرته درکوو. اغه ویلې دوه برابره به راکوئ. یاسیني ویلې ولې؟ دا د سود خط خو ددې دپاره و چې څوک ونه وایي چې پیسې دې د کمه کړې. ویلې نا، دا سم خط دی. دسې خبیث سړی دی دا ریس. منږ حیران شوو چې دونه پیسې د کومه کو؟ زور خو مو ورسره برابر نه و. یاسیني ویلې ښا نو څه وکمه؟ ریس ویلې لال مامد مړ که! لور یې واده که! پټي ستا کېږي. منږ خو په بلا ککړ وو. ککړې سم کار نه کوه. دا راته ښه ښکاره شوه. ما ویلې ځا، اسې مې ام خور ورسره پاذابه ده. څو شپې درپسې راغلو. منږ ویلې کورته به در واوړو. خو د کلي سپیو به راپسې غپل. بېرته به وګرځېدلو. دا شپه ته خپله ووتلې. منږ درپسې شولو. اخېر په ماښو کې په لاس راغلې.
– هاو نو. چې چغل دې د کوره وي، خانه به دې خپوره وي.
– بس چې خدای سړی قمقل کي نو څه به کی؟ چې ته پسته جوندی شوې، منږ بیا حیران وو چې چیشی وکو؟ ریس ویلې لور یې وتښتوئ! په زوره تې ځمکه واخلئ! منږ مجبور وو.
– ډک یې کړه! چیشی مجبور وئ؟ ما ته به مو ویلې وو. بیا به مو کتلي وو چې ما چیشی کول؟
– تا خو بېخي چیشی کوی نشو. نو منږ جلۍ وتښتوله. اوس چې یې اغئ بیولي دي وېرېږمه...
د هاشم ستونی ډک شو:
– دوه زامن مې الته مړه شول. چې دا راته مړ نکي.
د هغه اوښکې وځلېدلې:
– په قران قسم چې ما ته پروانه او مروه د لور نه کمې نه وې. څه وکو نو؟ اغه په سهوه کې سخته ولګېدله. دا دسې شوه. ځینې کارونه د سړي په واک کې نه وي. اوس دقه سې جنجال دی. ما ویلې په بچیانو پسې به لاړ شو. څو پورې به ورته ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاها، ای! ته خبيث ما تېرباسې؟ غوارې چېرته مې مړ کې؟ ماته دا ډرامې ټولې مالومې دي ښا؟ خپله ډرامې جوړومه. زه دونه ساده نه يمه چې ته خيال کې. وځه د کوره مې، که نه دلته دې وجنمه! وځه!

هاشم زاری کولې چې په ما باور وکړئ. خو ريې په منځ کې پاتې وه، نه پوهېدله چې څه وواييې. لالټې هاشم له کوره وباسه. اوس ورته د سباګل د دوستۍ هدف هم معلوم شو. سمدلاسه يې ټلېفون وکړ. ويې ويل:

– ښا نو، تا د سپي زوی ماته دا چرس د چل دپاره راوړل؟آ؟

– وروره ګله څه خبره ده؟ څنګه داسې په غوصه يې؟

– ډک يې که ـه ـه! ټوله دونيا ډرامه بازه ده. ای کندو! زه د تورمالينو د کان نه خبر يمه. ښا ولې؟

– څه څه؟ د کان نه خبر يې؟ چا درته وويلې؟

– هاشمټې. اوس تاسې زما د وجلو بل چل جوړ کړی آ؟

د سباګل غومبرې او ګردې سږمې تکې سرې شوې:

– نا، په په په خدای که داسې وي. ما تاته ونه ويلې چې ياسين ته پټه پټې مه ورکوه؟آ؟ د ياده دې ووتل؟ ما غوښتل ياسين د منځه وباسمه چې زه او ته او ريس معامله وکو. ريس نه منله.

– تا خو ماته ونه ويلې. پټې خو دې ځان ته اغسته.

– هاو، ما ويلې پټه پټې به واخلمه، ريس به مجبور شي چې ياسين وباسي. ګوره دا ډېره خطرناکه مافيا ده. هرکار کولی شي.

– دروغ. تا حرامي غوښتل ياسينی هم وباسې ما هم. زه دې په چل پو پېږمه ښا؟

– نا، په په په قسم که...

– چې سل قسمه وخورې نه يې منمه. تاسې د سپي زامن ټول دروغ واييئ. هی ستاسې په ...

د لالټې اروا نيمه ووتله. دی په قهر شو:

– او پرېده! چې کنځا ونکمه نو چيشی وکمه؟

ټلېفون يې بند کړ. ژوره سا يې اخېستله. تېز ووت. ښکارځي ته لاړ. ايله اوس يې په خلاصو سترګو خپل پټې ولید. په سورنګ الوتې تيږې هرچېرته پرتې وې. يوځای کې لويه کنده وه. په ټول پټې کې وګرځېد. يوه يوه تيږه يې واړوله. بالاخره د نوک د سر په اندازه شين بځرکی يې ومونډ. بېرته کورته راغی. په کټ کې کېناست. ستونی يې وچ وچ کېده. سرېې وګرځېد. ښځه يې څنګ ته کېناستله. ده وروکتل. يودم يې زړه نرۍ شو. ويې ژړل. د ښځې ورپې سترګې غټې شوې:

– ولې سړيه، بيا ولې؟

– اسې. ما ويلې خبره ډېره ورانه ده.

– څنګه؟

– زمنږه مرو د مافيا سره ده.

– مافيا؟ دا څنګه سې ښځه ده؟

– ښځه نده. لويه ډله ده. ډېر بې رحمه ظالمان دي. دغه ګوره! دا يې وړه ذره ده. ددغې تيږې دپاره منږ په بلا او ښتي يو.

– وی، خدايه! نو چيشی وکو؟

– نه پو پېږمه. سر مې درد کئ. په چرسو پسې مې زړه چوي.

– ميراث يې کې! زمنږ خو يو غم ندی کنه.

– ښځې ورک يې که! ته غلې شه! خوله مې خرابه ده. کانګې مې راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه به څنګه شي؟

– ویمه چې دا هاشمتی مې دلته وجلی و، زړه به مې یخ شوی نه و.

لالتې په کټ کې غونج پرېوت. دا سې تاوېده لکه په خېټې کې چې یې ماران وي. ښځې په ډکو سترګو کتل. په پای کې یې وویل:

– اوس په تا چیشی ونشي. څه چرس وسکه! څنګه وکو؟ چیشی چې مو قسمت کې دي.

– نه یې سکمه.

د ښځې وړې سترګې ټېغې شوې:

– چرس نه سکې؟

– ویمه نا کنه. پوېېږې؟ ما هرکله سکلی شول. تا سره مې وعده نه ماتوله. کله چې به نشې ډېر زور وکه اغه بېله خبره وه. بیا ورته ټینګېدی نشومه. خو دې نه پس چې ورپسې مړ ام شمه نه یې سکمه.

– اوس چیشی شوي؟

– د پرو او مرو دپاره. ما د اغئ په جوند کې یو ارمان پوره نه که. دا ارمان خو یې پوره کومه. که خپله نشته. اروا خو به یې ګوري.

هغه یو دم په زوره زوره وژړل. د ښځې یې هم سلګۍ شوې. لالتې وویل:

– تاسې ټول په ما ګران وئ. خو زه غضب د چرسو په لاس کې ومه. د زړه کار مې کولی نشو.

– زه پوېږمه سریه. ما ډېر زورونه ووهل چې د چرسو نه دې وباسمه، نه کېدله.

– کشکې دې دا خبرې راته مخکې کړې وې. ما ویلې څه ښځه په ما شرمېږې، نه یې خوښېږمه، د ناچارۍ نه را سره اوسېږي.

– وی خدایه! دا دې لا بله.

– هاو کنه. که زه خبر ومه ځان مې بدلوه. چرس مې خوشې کول.

– نه دې شول.

– ستا په کومک مې کول. که تا د ورځې یوه د مینې خبره کړې وه، ما ته یې سبا پورې قوت راکوه.

– دا چیشی وایې؟ تیخور خو نه وې چې ما به مینه درکوله.

– غم دا دی کنه. منړ چې ما شوم په خبره پوه شو نور ناز نه ورکوو. چې بې لارې نشي. نا کنه. ام مینه ورکه، ام یې په مینه په خبره پوه که! زما پرو او مرو ته ګوره! خلق حیران وو چې د چرسي په کاله کې دونه ښې جینکۍ د کمه شوې؟ که زما ابا او ادې امدسې کړې وو زه به بل سړی ومه. ابا مې وهلمه. چې په لاره سم شمه. ادې مې خوشې کړی ومه چې یو زوی مې دی. ښه شی یې جوړ که. دې کې چا د کور په دروازه زور ووهه. چې خلاصه نه شوه نو ویې ټکوله. لالتې او ښکې د لاس په څټ پاکې کړې. په درندو قدمونو روان شو. هلته ګلتی و. دی یې له لاسه کش کړ. چرس یې پزې ته ور ونیول. په کړس کړس یې وخندل. وپسېد:

– پیدا مې کړل بادا ره، پیدا مې کړل.

د چرسو بوی د لالتې رګ رګ ته ورسېد. لکه وږي ځناور چې غوښه ووینې، د بدن ټول غړي یې ورتاو شول. شونډې یې د سګریټې په ګرد وا لي پسې ورېږدېدلې. ستوني یې د لوګي په تریخوالي پسې وتخنېد. سږو یې په لوګي د ډکېدو حسرت وخوړ. نشه بیا پر تخت کېناستله. ښځه او وعده پاتې شوه. د ګلتي ناځواني له یاده ووتله. دواړه پر سرک روان وو. لالتې په خندا وپوښتل:

– ای یارو! لور دې جبار ماما ته ورکړه؟

– نا، چې لس لکه رانکي کله یې منمه؟ زه اوس غټه وظیپه لرمه بادا ره. ویلې معاش کې پیسې غواړې که چرس؟ ما ویلې چرس.

– هاهاهاها! دا چیشی وایې؟ دا څنګه وظیفه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلتې سر ټيټ کړ. ويې خندل:
– هه‌ء هه‌ء هه‌ء چاته ونه ښنګېږې! خبريال يمه باداره. هه‌ء هه‌ء هه‌ء د کلي قيصې راډيو ته ورکومه. هه‌ء هه‌ء هه‌ء ګوره زما او ستا خو وروري ده. خبرې به رانه پټې ښا؟ ای ښه پرېمانه چرس راکئ. اغه سندره څنګه وه؟ د خدای مهرباني ده. پرېماني ده...
– ډک يې که‌ـه‌ـه! د خدای مهرباني ده. پرېماني ده. مزې کوه خاني ده. هی مزې کوه خاني ده.
دواړو په ګډه زمزمه کوله. د لالټې نشې ته بيړه وه. ځان يې ميږې ميږې کېده. هرې حجرې يې چرس چرس نارې وهلې. شاته ورپسې ښځې له خلاصې دروازې کتل. ده مخ واړوه. هغې سر ښکته واچوه. تور ټيکری يې په ګرد مخ راکېوت. لکه سپوږمۍ چې تندر ونيسي. ده بيا قدمونه تېز کړل. مګر د ښځې د سر ښکته کولو تصوير يې په سترګو کې ونښت. سر يې وڅنډه چې هېر يې کړي. ونه شوه. يودم يې ګلتې ته زارۍ پيل کړې:
– ننا، خو شې که! نه کومه، نشه نه کومه.
– هاهاهاباداره کومه دی؟ ما نيولی نه يې. تا نيولی يمه.
لالټې خوله غوږ ته ورنژدې کړه!
– ای يارو! تېز څه چې ښځې نه پنا شمه کنه! ننا خو شې که! نه سکمه...
– ښه ښا. وېرېږې؟ غم مکوه باداره! لررررري دې بيايمه. چې اغه شيشکه دې بېخي ونه وينې.
– خبرې مه کوه! لاره وهه! ننا، پرې مې ده! ما د لورګانو سره وعده کړې ده. نشه نه کومه...
لالټې په جيګ غږ زارۍ کولې چې ښځه يې واوري. مګر تېز مخکې روان و. ګلتې ورته خندل. د لالټې په اوږه يې لاس واچوه:
– چرس وهه باداره! مزې کوه! لور څه کی؟ اغه به د کوم برېتور په غېږ کې خپلې مزې کئ.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو «ګلتې د سپي زوی په مرو پسې سپکه وويله، آ؟» يودم ودرېد. غاښونه يې وچيچل. د سپېږې وار يې وکړ. هغه ونه لګېد. ورمنډه يې کړه. ټېل يې وهه. هغه وخندل. په موټې کې يې چرس ونښودل:
– هه‌ء هه‌ء ای دا ګوره! تک تور، تخته تخته. اخ څنګه ښه بوی کئ. هټ، چرسيان سيګرېټيان شازلميان غيرتيان...
د لالټې بدن په چرسو پسې ويلې يلې شو. مګر سترګو ته يې د ګلتې سپکه خبره، مروه او ښځه هم ولاړه وه. هغوئ يوې خواته کشوه او چرسو بلې خواته. دی په منځ کې پاتې و. سا يې سوزېدله. لکه په غره چې ختلی وي. ټټر يې له تنګېدو په درد شو. کانګې يې راغلې. يودم يې په غوږو کې ګوتې کېښودلې. مخ په کور يې منډه واخېستله. ګلتې ورپسې نارې وهلې. ده نه اورېدلې. په دروازه ننوت. لکه د کلونو مسافر جانان، ښځې کلک په غېږ کې ونيو. ده ده زړه تنګون ورو ورو کم شو. ګلتې له سرک څخه کتل. چيغه يې کړه «بې شرمه ښځونک».

∞∞∞∞∞

ماسخوتن لالټې په کټ کې پروت و. د لوڼو ماشومتوب ورياد شو. يوه شپه هغوئ پوښتنه وکړه چې ستوري د څه لپاره دي؟ ده ويل ستوري د ماشومانو انډيوالان دي. رڼا کوي چې تاسې د شپې ونه وېرېږئ. چې په آرامه ويده شئ. نجونې خوشحاله شوې. په خپلو منځو کې يې د ستورو وېشل شروع کړل. بيا يې پلار ته ويل ستا خو قد جيګ دی. موږ ته زموږ ستوري ونيسه! دی حيران شو چې اوس څه وکړي؟ دې کې تصادفن اوربلکی په هوا کې تېرېده. کله يې رڼا پيدا کېدله، کله ورک کېدله. لالټې لاس واچوه. ويې نيو. لوڼو يې حملې وکړې. هرې يو ويل زما ستوری دی. ده ورغوی خلاص کړ. وړه حشره پکې وه. رڼا يې نه کوله. نجونې هکې حيرانې شوې. ده ويل هره رڼا چې قيده شي مړه کېږي. که ستاسې ستوري ونيسم په آسمان کې به هېڅ رڼا نه وي. دنيا به تپه تياره شي. لاره به نه وينو. خو ښه مو! که وايئ چې ويې نيسم؟ لورګانو يې په يو غږ وويل «نا، نا» لالټې اوربلکی د ګوتې په سر ټېل وهه. هغه والوت. بيا يې پل او پول پيل کړ. نجونو له خوشحالۍ ټوپونه ووهل. اوس هوا هماغسې يخه لګېدله. آسمان له ستورو ډک و. خو لورګانې نه وې. ده ده سترګې نمجنې شوې. ښځې پخې بېنډۍ راوړې. ده وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه یې خورمه. زړه مې دسې ډک دی ډک. ویمه چې پخواني بېرته واړومه.
– ولې ده. ټوله ورځ دې چیشی ندي خوړلي. د زړه په زور یې وخوره!
– نه یې شمه.
هغې په خپل لاس ده ته مړۍ ونیوله. دا په ژوند کې اول ځل و. سره له ټولې بې اشتهایۍ یې هغه خفه کولی نه شوه. مړۍ یې وخوړله. ښځې خیال وکړ چې زما له لاسه خوند ورکوي. بله یې ورکړه. پسې بله، پسې بله. کله چې هغې دسترخان کوټې ته یووړ. دی په منډه له کوره ووت. په پټي کې یې کانګې وکړې. خوله یې په ویالې کې ومینځله. بېرته راغی. غلی په کټ کې پرېوت. مګر زړه یې نا ارامه و. لکه یو شی چې ترې ورک وي. ستوني یې خاربښت کوه. خوله یې بېرته وچه شوه. نه پوهېده چې د چرسو له منګولو به کله هم خلاص شي که نه؟ اندېښنه یې وه چې له لورګانو سره غیابي وعده به پوره نه کړي. ښځه یې څنګ ته کېناستله. دواړه غلي وو. اخېر د هغې پېړې شونډې وخوځېدلې:
– ماته څنګ کې ځای راکی؟
دی لکه موږی ټک وهل شو. نظر یې د ښځې په مخ کې ونښت. د مروې تر زېږېدو وروسته بیا یو ځای ویده شوي نه وو. ځکه یې نور اولادونه هم پیدا نه شول. خیال یې کوه چې په همدغه آرمان کې به مړ شي. مګر اوس لکه له آسمانه چې خوښي رانازله شوې وي. ځان یې څنګ ته کړ. هغه سملاستله. مخ یې دده سینې ته تکیه کړ. ژوره سا یې اخېستله. لکه د ټول عمر ستړیا چې یې اوس احساس کړې وي. لاس یې په چوټي شوي سر نرم نرم لاس ووهه. پر سور غومبري یې ښکل کړه. ورو ورو د هغې سا اخېستل برابر شول. خوب یوړه. خو په لاس یې پوست بدن لکه ټکور لګېده. ښځینه خوشبویۍ یې دده حواس پارول. د هغې د مخ په سیل نه مړېده. ښځې شټ وهل. وښګېدله «مروه، وی مر..» په خوب کې یې سلګۍ ووهلې. لاس یې بیا ښکل کړه. ښځه آرامه شوه. دده فکر هم مروې ته لاړ «اته کلنه وه. دده په وېښتانو کې یې لکه غټه ښځه لاس وهه. ویې ویل:
– ابا ابا! یو ېیرې زه به ډېییییره ډېره کله خوشاله شمه؟
– چې په یوه ورځ شل جوړې کالي وکې.
– ناء. چې ته چرس پرېدې.
دهټېل وهله. مروه له کټه ولوېدله. بېرته پاڅېدله. غاړې یې واچوله. ویې ژړل. دی په خپل کار پښېمانه شو. په غېږ کې یې کلکه کړه» اوس د لاس یې سترګې ډکې شوې. لاسونه یې په دعا لپه کړل «ای خدایه! زه به د مرو هره خبره ومنمه. یو وار یې راته صیي سلامته راوله. پو ېیږمه. د حاجي چمن زوی دادو یې خوښېږي. ما چې یې مرکه وشړله پوه شومه چې خفه شوه. اغه وخت قار راغی. اوس ویمه ښه دی چې خوښېږي یې. د هرچا یو څوک خوښېږي. نېکبخته اغه دی چې د امقه سره واده وکي. زه مې لور نېکبخته کومه. هاو، دادو ته یې ورکومه. خیر دی چې ابا یې د سپي زوی دی. زما پټې یې نیولی دی. د لورنه مې لس پټېه جار!» سترګې یې پاکې کړې. له ښځې څخه یې ورو ځان لېرې کړ چې ویښه نه شي. بل کټ ته لاړ. جېب ته یې لاس کړ. درب شو په کټ کې ولوېد. اروا یې هوا ته جیګه شوه. ده کاږه وکتل. مخ یې ترې واړوه. اروا برګه شوه:
– یو خو ته په ښه او بد پوه نه شوې. اول ځل مې زړه لږه دمه وکړه. کړپ بل کټ ته واوښتلې. چې هلته وې څه تندر به راپرېوتی و؟ ای دا جېب کې دې څه دي چې لاس وهې او لاس وهې؟
– تا پورې څه؟ زه په تا غرض نه لرمه. ته په ما غرض مه لره!
– اخله ـه ـه! ته وایه نو! زه دې پرېدم؟ د چرسو د څکولو خیال هم ونکې!
– ډېر د سپي زوی یې. د جېب نه مې موبایل باسه. د مرو تصویرونه مې کتل. ودې نه لیدل؟ د چرسو نه ونه تښتېدلمه؟
– په تا باور نشته. توبه ډرت شی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه اوس پوه شومه. ته په ما خپل سات تېری. زما د څورولو نه خوند اخلې.
– وه ته څومره کم عقل یې. زه ستا د وجود برخه یم. ستا څورېدل زما څورېدل دي. باور وکه!
– ډک یې که ـه ـه! تا غوندې مکار سپینسترګی ما ایچېرته لیدلی ندی.
– مه یې منه!
– څه ورک یې که! پرې مې ده! لرې شه!
– ته نو څه کار لرې چې ما شړې؟ خو چورت وهې او ژاړې. چې څه چورت وهی؟
– لور مې یادېږي.
– هغه خو پوهېږم. وایم څه غواړې وکې؟
– پسې ورځمه. هرچیشی چې وشول.
– هاهاهاها دا ته وایې؟ ته ډارن؟
– ډېر خبیث یې. ښه وینې چې ډارن نه یمه، بیا ام پېغور راکی.
– آآآآآآ! بالکل بالکل.
– ای! ته دسپي زوی تر اوسه پوه نشوې؟ زه د وهلو نه نه وېرېږمه. چې څوک وار وکي متیازې مې ځي. دقه شرم دی.
– هاهاهاها. ته هم شرم پېژنې؟
– داح! ښه څه نو! پرې مې ده کنه!
– نه، که رښتیا په لور پسې ځې نو داسې مه څه! مړ به دې کي.
– ستا څه غم دی؟ ته خو نه مرې.
– ستا لپاره وایم. ته داسې وکه! هاشم درسره بوځه! بیا یو کار کېږي.
– نا، په اغه باور نشته.
– ژړل خو یې د زړه.
– نا، ټوله دونیا ډرامه بازه ده.
– هوښیار انسان د ډرامې او حقیقت فرق کولی شي. ته ملامت نه یې. ستا ماغزه چرسو وهلي.
– داح! ودې لیدل؟ ما خو وویلې ته زما دښمن یې. مانه درته هاشمي ښه ښکاري.
– اخله ـه ـه!! ته لور پسې څومره خفه یې؟ همداسې هغه زوی پسې خفه دی.
– خدای دې ورپسې مړ کي! رنګ یې ورک که! یوازې ځمه.
– ستا نو څه په وس دي؟ د خپلې ښځې زور نلرې. ځې د مافیا سره جنګېږې.
– په دا خبره خو دې پچې وکرېولې. ته څه خبر یې؟ ښځې ته ناز ورکول کمزوري نده، نارینتوب دی.
– هاهاها ته په سترګو مه راننوځه! زه دې وینم.
– نا، اسې خو په نشه کې سړی د ماشوم زور ام نه لري.
– ښه، نو ودې منله؟
– ما نشه پرېښودله. اوس بېرته نارینه یمه.
– بالکل. تا وویلې ما ومنله. اوس به وواییې سپورټ کوم. پهلوان د زمانې جوړېږم.
– آآآآآآ! شابسې شابسې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د باټو او دباپو موضوع پیدا شوه؟
– دباپې ستا کار دی. چېرته مې لوستي وو چې سړی سپوږ وکي مریضیږي نا، د نشې پې زور نه رسېږي، او خوب ښه کېږي.
– اخله‌هـه!
– نا، په خدای چې سپوږ کومه.
– ته؟ هاهاها.
– ته د سپي زوی پېغور پرېده! امدا اوس رانئو څه! بیا ګوره!
– ډېر رذیل یې. چې مجبور یې هسې زاری کی. اوس ګوره! ځان باسې. زه دې نه خوښېږم. خفه دې کړم.
اروا شا واړوله. لالټي غږ کړ:
– ډک یې که‌هـه‌هـه! ته خو داسې نازونه کی لکه شپاړس کلنه پېغله.
– خبره مه اړوه! خوښېږم دې که نه؟
– ناء.
– اح، ودې لیدل؟ زما هم بد ایسي. څه ورک شه!
اروا ور ننوتله. لالټي کېناست. ژوره سا یې اخېستله. چې لږ آرام شو، پاڅېد. په حویلی کې یې منډې ووهلې. سر، اوږې، لاسونه یې شل شل واره وڅرخول. مات رامات شو. شل ځله کېناست پاڅېد. ښه ډېره سینه کشي یې وکړه. په سالاو کې چا د بدن د جوړلو لپاره سپورټ نه کوه. ضرورت نه و. په کمرونو ختل، څمکه کرل، له غرونو لرګي راوړل، پټېو ته پارو چلول، لو کول، حیواناتو ته وابنه راوړل، درمند ته د غنمو ګیډې چلول په خپله سپورټ دی. مګر لالټي خو دا نه کول. ها غه بېله خبره وه چې کله کله به ښځې مجبور کړ. نور نو ټول کارونه د هغې په غاړه وو. یا یې په خپلوانو کول. اوس لالټي په توره شپه کې ښه ځان ستړی کړ. د منګي اوبه یې وڅښلې. وچه ډوډی یې وخوړله. په بل کټ کې پرېوت. شېبه پس ویده و. سهار یې اندامونو درد کوه. مګر ده ورسره ځان تازه احساسوه. موسکی شو. په خړو جامو یې خړ واسکټ واچوه. په غوندی وخوت. کله چې له ماښو تېرېده د وژلو صحنه وریاده شوه. سوړ اسویلی یې وکړ. په تړو او شېلو د غره تر نیمایي پورته شو. سا یې وسوزېدله. خپلې کمزوری ته یې سر وښوروه. د سباګل ټلیفون راغی. دی په هواره تړه کېناست. ویې پوښتل:
– چیشی وایې؟
– ورورګله! سودا مې وه. ما ویلې د تورمالینو د کان خبره چاله ونکې. ځان له غم مه‌ګوره!
– ډک یې که‌هـه! د ځان دپاره وایې که زما دپاره؟
– ستا دپاره. زما څه کار دی؟
– زه ویمه ته به چورت وهې چې څنګه خنډونه د مخ نه لرې کې؟ غټ خنډ به زه یمه.
– نا مړه! ته زما د نشې انډیوال یې. خیر دی که اوس خمار نه یې. د چرسیانو غوندې په پوزه کې نه غږېږې.
– هح، ما د نشې د انډیوال غیرت ولیده.
– خبر یمه. ته نو ګلټی ما سره مه برابروه! زما کار د یوې ورځې ندی. امدا اوس مې درله ساتلي.
– په کار مې ندي.
– چرس یادومه.
– ته نو ماته بل چیشی لرې؟
– نا نو، دونه بې اتباري ام ښه نده. څه درله وکمه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– کومک.
– څه چې مې په وس وي.
– لور مې چېرته ده؟
– الک او جینۍ دواړه په یو کور کې دي.
– ستا په کور کې؟
– نا، د لغمان د کانونو او پطرولیم مدیر هېوادیار صیب ته په کرایه نیولی دی.
– هېوادیار چېرته دی؟
– همدلته.
– لور مې تې راوباسه؟
– نه کېږي.
– دروغ نو ولې وایې چې کومک کومه.
– وروره ګله! الته یو بلا وسله وال دي. ناممکنه ده.
– ریس خو دې انډیوال دی کنه.
– د سې انډیوال ندی نو. ته ورپسې راشه! هاشم هم راوله! ستا سې خو اولاد ونه دي. زړه به یې وسوزېږي.
– که منړ ام ونیسي؟
– دونه بد به نکئ.
– دوه تومانچې راته پیدا که!
– څه څه؟ تومانچې؟ دا څه کی؟
– په کار بېږي.
– ګوره د لغمان ټول پولیس او ملي امنیت د ریس په خدمت کې دی.
– ته یې څه کی؟
– وروره ګله! په لانجه اوړمه کنه.
– مه وېرېږه! زه او ته خبر یو. بل څوک نه خبرومه.
– هاهاهاها، ستا په خوله کې به خبره ټینګه شي. ما ویلې تومانچې په سالاو کې نشته؟
– نا، دلته ټول ټوپک لري. که وي ام ماته یې نه راکئ.
– څه وخت دې په کار دي؟
– نن.
– ته لږ ودرېږه! زه پو ښتنه وکمه چې کېږي که نا؟

لالټې منتظر شو. پینځه دقیقې پس زنګ راغی. سباګل تومانچې پیدا کړې وې. اوس دده سینه له هوا ډکېدله او تشېدله. له غره څخه زیاتره کلي ښکارېدل. په ټولو یې نظر واچوه. لکه وروستی ځل چې یې ګوري. هغه پوهېده چې وسله ژوند سرچپه کوي. که دې څوک وواژه یا بندي کېږي، یا له وطنه فرارېږي. او که یې ووژلې نو بیا معلومه نه وي چې په مړي دې څه کانې کوي؟

واسکټ او کمیس یې وباسه. په سپینه انګیا کې څوځله په غره کوز او برلاړ. دوه برابر غونډاري یې په دواړو لاسونو ټیټهول او جیګول. وروسته په تړه سمه تخته وغځېد. څټ یې په ورغوو کې ونیو. څوځله کېناست، پرېوت. بدن یې خولې خولې شو. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکانه یې یو ځلیزه شامپو او صابون واخیست. سیند ته کېوت. په ډنډ کې یې ولامبل. په پاتې صابون یې جامې ومینځلې.
همداسې لمدې یې په تن کړې. څو کور ته رسېده وچې شوې وې. ښځې یې په شک وکتل. ویې پوښتل:
– چېرته وې؟
– لکه لېونی په غرونو ګرځېدلمه. سبا ناری شته؟
– اوس یې راوړمه.
هغې په ابشېدلو شیدو کې ډوډۍ وره کړې وه. دسترخوان یې سیوري ته په پلاستیکي فرش وغوړه. بیا یې وپوښتل:
– په غره کې دې چیشی کول؟
– سپوږ.
– چیشی؟
– سپوږ سپوږ. تنسازي.
ښځه چورتي شوه. لالټی غلی و. هغې ته یې دم په دم کتل. لکه په لیدو چې یې نه مړېږي. تر ډوډۍ وروسته پاڅېد. ژور اسوېلی یې وکړ:
– ما ویلې چې ته خبره اوسې. زما مالومه نده چې جوندی راځمه که نا.
هغې یو دم په خوله لاس کېښود:
– وی‌ی‌ی! چېرته ځې؟
– په مرو پسې.
– چې دسې ده مه ځا!
– مرو نه غواړې؟
ښځه په ژړا شوه:
– وه خدایه! ولې نا؟ خو ستا زور کله برابر دی؟ ځان به بایلې بس. مه ځا!
– ګوره جلۍ! کله کله دسې شی وي چې په پیسو ورکولو ارزي. په ځینو شیانو بیا سړی بې ایزتي مني. او کله بیا دسې شی وي چې جوند به پې ورکی. چې مرو نه وي نو زما او ستا جوند چیشی شو؟
– زه ام درسره ځمه.
– ته به چیشی وکې؟
– یو خو به پکې بلې دونیا ته ولېږمه. زړه خو به یخ کمه. که بیا مړه شمه مړه به یمه.
لالټی موسکی شو:
– نا، ته به راته بل پېټی شې. خیر دی، که په ما چیشی وشول بل مېړه به وکې! نور بچې به دې وشي. الکان به وي.
هغه تېزه پاڅېدله. کلکه سپېړه یې ورکړه:
– د سپي زو! ته ابڅکله سړی نه شوې.
لالټي په غېږ کې ونیوله. کوټې ته یې کشه کړه. شېبه پس له تشنابه لوند خېشت راووت. ښځه په کټ کې ناسته وه. سر یې ټیټ و. ده وویل:
– دعا راته کوه!
هغې سترګې جګې نه کړې. سلګۍ یې ووهلې. ده په سر ښکل کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ابچا د جوند اوبه ندي سکلي. زه نېکبخته يمه چې تا غوندې مرګرې لرمه. تا زما ټول بار په اوږو اغستی دی.
د لالټي نور ستونی تنګ شو. نه يې غوښتل وژاړي. خو په ذهن يې فشار و. لکه چا چې وربانديې له وسې پورته بار ايښی وي.
هغه نوې د ښځې مينه وليدله. ايله يې ځان او جهان وپېژندل. نوی د ژوند په خوند پوه شو. مګر بېرته يې خدای پاماني کوله. هغه روان شو. ښځې ورپسې منډه کړه. له لاسه يې ونيو. په ډک ستوني وبنګېدله:
– ما ښنلی يې. ته ام بخچش کوه!
– ډک يې کهـهـ! ته لېونۍ کېږه ما! زما مالومه نده. کېدی شي جوندی ری شمه.
– پوېږمه! زه به تر اغو درته ناسته يمه.
– ګوره ګوره د سپي لورې! که تا په ځان چيشي وکړل ښنلې مې نه يې. پوه شوې؟
– ظلم مکوه!
– بس ما درته وويلې.
د ښځې لاس يې کېکاږه روان شو. ټوله لار يې شاته کتل. لکه وروستی ديدن چې يې آرمان وي. منځ کلي ته ورسېد. د هاشم دروازه يې وټکوله. هغه وويل:
– ولې دننه نه راځې؟ تانه خو څوک ستر ندي.
– ستا په کور کې دا...
اروا ورڅخه هوا ته کشه شوه. بېرته ننوتله. د لالټي زړه لاړ او راغی. ژر يې وويل:
– کنځا نه کومه.
هاشم فکر وکړ چې ماته وايي. سر يې وخوځوه:
– خير ويسې! نو چيشی دې ويلې؟
– ما ويلې راځه چې اغه د سپي زوی او مرو پسې لاړ شو!
هاشم په شنو سترګو نېغ وکتل. سوړ اسويلی يې وکړ:
– ډېر کچه سړی يې. امدا اوس دې ويلې کنځا نه کومه.
– دا مې ستا د زوی صيفت وکه. چې راغی بيا به يې په سر کېنومه.
هاشم سر وښنده. کورته له ننوتو سره يې وويل:
– زه اوس راځمه.
شېبه پس يې موټر راوباسه. ښځې يې له دروازې سلام واچوه. لالټي تش سر وخوځوه. په موټر کې کېناست. په لاره کې دواړه غلي وو. موټر د ترنګ له پله واوښت. بالاخره هاشم دا چوپتيا ختمه کړه:
– منمه. منږ په تا ملامت يو.
لالټي ورته کاږه وکتل:
– منې که نه منې، منې به يې.
– لږ خو ته ام ملامت يې.
– ډک يې کهـهـ!
– هاو کنه. ته ام سم سړی نه يې.
– ماته ستا د تندي په ښيښه کې خوشايي ښکاري يارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چیشی؟

– بیا پسته پو ېږي. ښا، دا يې زه سم سړی نا. تا وان يې تا ته دی؟ نا. بل چا ته دی؟ نا. که تاوان دی ځان ته مې دی. تا غوندې خلق خو لکه لېوني سپي، د ځانه بغير هر څوک داړي.

موټر له خوره تېرېده. هاشم له اسويلي سره شترينګ تاو کړ. ويې ويل:

– کوه کنځا! کوه! زه يې لايق يمه.

– ته د بل شي لايق يې. خو څه وکمه، که مې نه واى د کولمو، رنګ دې نه و د کتو.

– وايه وايه! خو يوه خبره واوره! هر شي چې و تېر شو. اوس ياسيني او مروه ګۍ سلامت غواړمه. که مې سر ځي ام پې لپ نه يمه.

لالټي يې ډکو شنو سترګو ته وکتل. نور يې څه ونه ويل. په ښار کې جم او جوش و. موټر سست شو. خلک هر چېرته په سرک تېرېدل راتېرېدل. دوئ هارنونه کول. خو چا يې پروا نه ساتله. يو کس لا په دوئ برګ شو. بالاخره موټر د زرګريو څنګ ته ودرېد.

سباګل کله د دکان يو کونج، کله بل کونج ته قدم اخېست. لالټي يې وليد. ژر ژر يې لاس وښوروه چې دننه راځه! ويې ويل:

– وروره ګله! ناوخته دې نه کو؟

– ډک يې که ـه ـه! ما خو ويلي نه وو چې څو بجې راځمه.

– هاو هاو. چرته دی؟ اوښی دې چرته...

په راروان هاشم يې سترګې ولګېدې. د هوسايۍ سا يې واخېستله. لالټي ته د هغه وارخطايي غير معمولي وبرېښېدله:

– ای چیشی شوي دي يارو؟

– نه نا، نه نا، ابڅ ام ندي شوي. ابڅ ام ندي شوي. وسله مې تياره کړې ده.

دې کې هاشم هم ننوت. روغبړ يې وکړ. سباګل کڅوړه له جعبې راوباسله. تومانچې په دسمال کې تاوې وې. شاخوا يې وکتل چې دکانداران يې ونه ويني. په ټيټ غږ يې وويل:

– سړي ته مې ويلې چاته يې ښايمه. که يې واغستلې پيسې راوړمه. که نه، تومانچې. په پنځوس زره مې خبره کړې.

لالټي په کڅوړې کې دننه دسمال ته لاس کړ:

– ما سره خو اوس نشته. بل وخت به يې ورکمه.

– ورور دې درله ولاړ دی. د پيسو غمه مه کوه!

سباګل ژر د لالټي له لاسه دسمال واخېست. بېرته يې په کڅوړه ننوېست:

– دا څه کی؟ شاوخوا خلک دي.

– خلقو ته يې نه ښيمه. ګورمه چې کار کئ که نا؟

– لېونی يې؟ ډز کی؟

– نا.

– نو څنګه يې ګورې؟ غم مکوه! ما خپله شاجورونه ډک کړي. ته تش ماشه کشه که! ای زه يو نشومه. په دغو څه کی؟

– په ريس يې نيسمه. وايمه چې بچيان مې خوشې نکې وجنمه دې.

– ته وايې داچل به وچلېږي؟

– منږ خپل کوشش کوو يارو.

– وروره ګله! غټ زړه مو کړی. ځئ چې ځو! زه به ګاډی وباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم سر وخنډه:
– نا، زمنږ متېر شته. ما ويلې هېوادیار خو يو بلا وسله وال لري. تومانچې به رانه وانخلي؟
– ننا، غم مکوه! ماسره چې ځئ جېبونه مو نه ګوري. خو يو کار به کوئ! البته به نه وايئ چې وسلې ما درکړي. زه به لا په تاسې په قارشمه چې ما خو ددې دپاره راوستي نه وئ چې وسله په ريس صيب ونيسئ. تاسې به وايئ چې ته مو وغولولې.
– ډک يې که ـه ـه! ځه پرتوګ مه لمدوه! نه وايو.
دوئ د ريس درې منزله سپين کور ته ورسېدل. په جيګري دروازه کې وسله وال ولاړ وو. هاشم وپسېد:
– امدقه الکان زمنږ کره راغلي وو.
لالټې ببخي وانه ورېدل. دېوالونو ته يې کتل. جيګ جيګ وو. پر سر يې حلقوي اغزن سيم ښکارېده. دده سودا شوه چې له دغه ځايه به وځي څنګه؟ سباګل خپل چاغ لاس وسله والو ته جيګ کړ. دروازه يې ټېل وهله. مخ يې شاته واړوه:
– وروره ګله! څه له ولاړ يئ؟ راځئ کنه!
دوئ په کانکرېټي حويلۍ کې تر تورو لنډکروزرونو تېر شول. د زينې په درېو پلګيو وختل. په اول منزل کې سالون ته ننوتل. کوچونه، الماري، سرې پردې، هرڅه نوي ښکارېدل. ناست نه وو چې وسله وال راغلل. غبرګ قوماندان امر وکړ:
– د ټولو لاسونه وتړه!
سباګل برګ شو:
– ستاسې مازغزه خراب دي. زما لاسونه ولې تړئ؟ وروره ګله! خيريت دی؟
– امداسې امر شوی.
– کوم کمقل امر کړی؟ تاسې ما نه پېژنئ؟ ريس صيب چرته دی؟
– لاسونه شاته که! ريس صيب اوس کېوځي.
سباګل ورڅخه لېرې شو:
– لاس مه راوړه!
دې کې لالټې تومانچه د قوماندان سرته ونيوله:
– د سپي زامنو! په سباګل کار مه لرئ! وسلې کېدئ!
هاشم هم تومانچه وسله والو ته سيخه کړه. هغوئ هررر وخندل. قوماندان مخامخ ودرېد:
– چرسولاخانه! که امر دې ونه منمه ولې مې؟
– ډک يې که ـه ـه! زه ټوقې نه کومه يارو.
– ښه، نرشه په دا تندي مې ووله!
– ولمه دې.
سباګل لاس وښوروه. غوښتل يې څه ووايي. خو غلی شو. قوماندان بيا په زوره وخندل:
– ښه ځه! په ما خو ډز نشې کولی. په اغه ښيښنه ډز وکه!
– په تا يې کومه.
– اول ته په ښيښنه ډز وکه چې کېږي که نه؟
لالټې ته شک پيدا شو. د تومانچې خوله يې ښيښې ته ونيوله. ماشه يې کشه کړه. ټس شو. قوماندان بيا وخندل:
– دا تومانچې موږ درکړې. ډز نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوا ړه يې لاس تړلي د ننه کوټې ته بوتلل. پړ مخې يې په وچ کانکرېټ وغورځول. سباګل لکه څټکی په خېټه پروت و. لالټې شا وخوا وکتل. نه فرش و، نه الماري، نه کړکی. سباګل ته يې سترګې برګې کړې:
– تا د سپي زوی بيا وغولولمه.
پر هغه خولې راغلې وې. ويې ويل:
– ننا، ته صبر وکه! د سې نده.
لالټې چيغه کړه:
– د سپي زو! د سې نده څنګه سې ده؟ په لاس دې ورکړو، د سې نده.
د سباګل له سترګو تاوېدلو معلومېدله چې سر يې ګنګس دی. له ستوني يې نری غږ ووت:
– ته غلی! ودرېږه چې مالومه خو شي کنه!
هاشم په آرامه وپوښتل:
– چيشی مالوم شي؟ اغه وايي هېوادیار امدقه سې امر کړی دی.
دا خبرې سباګل لا ناآرامه کړ. په نسبتن جيګ غږ يې وويل:
– دروغ وايي. اغه ولې د سې وکي؟
دې کې هېوادیار په دروازه ننوت. سباګل غږ کړ:
– ريس صيب! دا ګوره! زه يې ام وترلمه. ورله ووايه چې خوشې مې کي!
هېوادیار موسکی شو. موبایل يې ور وښود:
– دا د لالټې دی. د یاسین سره و. دده نه پوه شوم چې تا مځکه ځان له اغستله. ځان مې غلی کو. په تا مې لالټی او هاشم راوستل.
د سباګل سترګې له خپلو دايرو راووتلې. لالټې غږ کړ:
– نوم سم اخله! زه لال مامد خان يمه.
ريس وخندل. مخ يې بېرته سباګل ته کړ:
– وينې؟ دا سخا بوين د خپل نوم سره خيانت نکئ. تا مونږ غونډې غټو غټو اينسانانو سره وکو.
– نا وروره ګله. په په په خدای چې ما د ټولو خير غوښتو.
– راشه نو! مونږ دوکه کی، که ځان؟ نانو، تا د بيت المال په چور کې د ټولو خير غوښتو، هه؟ هاهاهاها
دې کې يې یاسين هم لاس تړلی راوست. نور هم وچ شوی او وړوکی شوی ښکارېده. د لالټې سودا وه چې په مرووې څه شوي نه وي؟ د بدخبر د اورېدو له وېرې يې پوښتنه نه کوله. یاسين پلار ته وکتل. ويې پوښتل:
– چيشی دي؟
د هاشم ايله اوس ستوني ډک شو:
– ته غلی! ای ريس صيب! دا زوی مې پرېده! الک دی. وبال لري.
هېوادیار د واسکټ له د ننني جيبه د اوږد ميل والا تومانچه وباسله. ويې ويل:
– نانو، تاسې کله کار سم وکو؟ مونږ ويل راز وساتئ! راز وساتئ! مګر تاسې خبره رسوايی له ورسوله. مونږ له مو کار وکتو. اوس مجبور يو اغه کسان ووجنو چې د کان نه خبر دي. چې خبره تيته نشي.
– په قسم چې منږ چاته ويلي ندي. پس ددې به ام زما زوی د کان نوم په خوله وانخلي. یاسينيه! امدسې ده کنه زويه؟
یاسين د هېوادیار تومانچې ته رډ رډ کتل. نه يې هو ويل نه نه. پلار يې چيغه کړه:
– ای د نجس زو! ووايه چې نه ويمه!
یاسين شټ وهل. ژر ژر يې سر وخنډه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نا نا ، ولاچې نه ویمه.

– ریس صیب خدای ته وګوره! ته به ام اولاد لرې. خدای دې پې څه نکړي! ډېر درد لري. زما دوه زامن امدا لږ مخکې مړه شول. ماته د اولاد درد مالوم دی.

– نانو ، که تاله د اولاد درد مالوم وای د لالټي لور به دې نه تښتوله.

– نه مې تښتوله. تا مجبور کړمه.

– ناء. خپلې کمقلۍ مجبور کړې. ګوره! شخصن ماله ستاسې مرګ ګټه نلري. د شرکت اصول دي. زه څه کوی شمه؟

– ویمه ما مړ که کنه! زوی مې پرېږده!

ریس اوس په چورت کې کتل. په سترګو کې یې هېڅ ډول احساس نه ښکارېده. یاسین په ژړا کې وپسېد :

– ولاچې بخچش کوه ابا! دا ټوله زما غلطي ده.

دې کې ټس ټس شو. سباګل اخ کړ. سوړ پرېوت. بیا د بې غږه تومانچې ټسونه تکرار شول. دا ځل هاشم او یاسین سر کېښود. لالټي په خپل کار سخت پښېمانه و. ولې یې دلته د راتګ بې عقلي وکړه؟ ولې یې دا تغیرات ونه شول سنجولی؟ مګر خوشحاله و چې ښځه یې له ځان سره رانه وستله. سترګې یې پټې کړې. تندی یې په څمکه ولګوه. پرله پسې یې کلمه ویله. هېوادیار قوماندان ته سر وښوروه. هغه لالټي ته په ملا کلکه سپېړه ورکړه. له واسکټه یې ونیو. جیګ یې کړ. ده خپلې لمنې ته وکتل. څمکه او جامې په متیازو لمدې وې. هېوادیار پزه ونیوله. مخ یې واړوه:

– امممممه. دا دې څه مرداري وکو مړه؟

وسله والو هرررر وهل. دده سر ټیټ و. هېوادیار وویل:

– ته ما پسې راځه! ګوره چې بره دسې ونکې!

لالټي نه پوهېده چې چېرته یې بیایي؟ څه ورسره کوي؟ ممکن داسې څه وکړي چې تر هغې په مرګ خوشحاله وي. دی په ریس پسې دویم منزل ته وخوت. لاسونه یې شاته تړلي وو. په دهلېز کې ثوک نه ښکارېدل. دواړه یوې کوټې ته ننوتل. کوټه پاکه او منظمه وه. هېوادیار دروازه بنده کړه. د بوی د ورک کولو لپاره یې عطر وشیندل. لالټي ته یې اشاره وکړه چې د کار د مېز څنګ ته ودرېږي. خپله له پیسته یي کوچونو ته ېر شو. د طلایي لیکو سپینه پرده یې کشه کړه چې له بهره معلوم نه شي. بېرته راغی. د کار مېز ته کېناست. لپټاپ یې پرانېست. فلش میموري یې پکې چوخ کړ. ویې ویل:

– اوس یو شی در ښایمه. په قار به شې. روستو چې زما خبرې واورې سر به دې خلاص شي. پوه شوې؟

ویډیو چالانه شوه. لغ لېږ ځوان له لڅې مروې سره غېږ په غېږ و. کله یې شونډې ښکلولې، کله غاړه. کله به یو دپاسه شو، کله بل. په دمه کې به یې د شرابو بوتلونه په سر واړول. بیا به سره ونښتل. د لالټي رنګ پک الوتی و. ټول ځان یې رېږدېده. هېوادیار فلش بېرته جېب ته کړ. ویې ویل:

– څنګه وه؟ هاهاهاها ، مه سورېږه! دا ویډیو مې جوړه کړې. ښځه خدای خبر څوک ده. څېره مې ستا د لور وراچولې. ماله پته ده چې اوس ام په مروې پسې خبرې کېږي. چې یاسین به ورسره ملاست وي؟ چې مونږ به پې تجاوز کړی وي. کېږي که نا؟ وینې؟ که دا ویډیو په نېټ کې واچومه، او ولیکمه چې جینی د کوم ځی ده، د چا لور ده؟ نو څه به وشي؟آ؟ هاهاهاها. مګر نا ، زه نه غواړم چې داسې وشي. زه وایم بې شور و شره قواله راکه! زما حوصله مه امتحانوه! که نه، بیا به زما کسان داسې کار ستا په کور کې ، ستا په مخ کې وکي چې ته یې خیال ام نکې. اغه درې مړي خو دې ولیدل کنه؟پوه شوی به یې چې زه ګپ نه لګومه. که غواړې د لور جوند او اېزت بچ کې نو څه چې درله ویمه اماغه سې به کی! که لږ اخوا دېخوا شوې خانه دې خرابه ده. پوی شوې؟ د لالټي سر ګنګس و. لکه په خوب کې چې خبرې اوري. ککره یې وښنډله چې پوه نه شوم. هېوادیار دومره په زوره وخندل چې په اول منزل کې ساتونکو واورېدل. هغه وویل:

– نانو ستا جواب مې خوښ شو. اوس به دې پوی کمه. دې نه خو به خبر یې چې ستا په محکه کې د تورمالینو لوی کان دی؟ ډېر ښه! محکه خو دې د لاسه وتې ښا؟ یا به یې ماله راکی، یا دولت له. چې ماله یې راکې ګټه دې ده. نن کومه ورځ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دو شنبه

– هی خیر ویسي! ته به ماله بلې دوشنبې پورې، یانې په هفته کې دننه دننه قواله کابل له راوړې! وایه ښا! بیا به ګوته ولګی چې مځکه دې راباندې خرڅه کړې ده. بیا به زه دا ویډیو ستا په مخ کې پاکه کمه! یوازې په امدغه فلش میموري کې ده. ټیک شو؟

لالټې سر وخوځوه. هېوادیار هغه په شا وټېوه:

–آو شابه! زمنږ د معاملې نه به چاله نه وایې! زه به ښکارځي کې ستا په نامه لویه کلا آباده کمه. تورمالین به غلي باسمه. تاله به ام په کونج کې کور جوړ کمه. پکې او سېږه! که کار کی که نکی شو چې جوندی یې معاش به اخلې. نور څه غواړې؟

لالټې سر وخوځوه. دروند و. پکې څریکه شوه. مغزیې کار نه کوه چې څه کول ښه دي او څه بد؟ هسې یې هوایې د ریس هره خبره تاییدوله. هېوادیار په خندا مخ ته شو. له کوټې ووت. غلې غلې یې زمزمه کوله. دواړه اول منزل ته کښوتل. هلته مروه ولاړه وه. د پلار په لیدو یې ور منډه کړه. ده په غېږ کې ونیوله. مخ ته یې ځیر و. لکه تغیرات چې پکې لټوي. ویې ویل:

– بس، بس مه جاړه! اوس کاله ته ځو. ریس صیب! ماویلې دا مړي خو به خښولو ته پرېږدې کنه؟

–آو، آو. زما کسان به یې الته د تیرګړو پله ته نزدې د سین په غاړه وغورځئ. نور ستا خوښه چې چرته یې وړې.

وسله والو دواړه جسده په موټرو کې له کوره وباسل. لالټې او مروه پلې روان شول. دده سودا وه. پوښتنې یې کولې. هغې ویل په ځاتته کوټه کې یې اچولې وم. ډوډۍ یې راکوله. نور نو چا په ما کار نه لره. خو پلار د لور په څېرې او غږ کې تغیر لیده. هغې له مخامخ کتلو هم ډډه کوله. دی نه پوهېده چې د بندي کېدو تاثیر دی، دده شک نا راحته کړې ده، که کوم خبره پټوي؟ مګر مخکې یې ترې هېڅکله دروغ اورېدلي نه وو. کله کله به یې د مور او پلار تر منځ د جګړې د ختمولو لپاره وویل. هغه هم ټول پوهېدل چې دروغ دي. اوس لالټې نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي؟ هره شېبه یې د لور مخ ته کتل. د هغې په خاورې شویو هیلو او ځورېدلو یې زړه ټوټه ټوټه کېده. همدلته یې له ځان سره فیصله وکړه «په هر قیمت چې کېږي زه مې لور بدنامې او مرګ ته نه پرېږدمه» څو دوئ د تیرګړو پله ته رسېدل خلک په مړو راتاو وو. لالټې د منځ کلي ملک او په کابل کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ته ټلیفون وکړ. د سباګل خپلوان تر سالاویانو مخکې ورسېدل. جنازې جیګې شوې. لالټې په منځ کلي کې له موټره سم کښوتی نه و چې خلکو کلک ونیو. بېلې کوټې ته یې بوت. یو سپینږیري سمدلاسه وپوښت:

– الکه چرسي! ولې دې دا خواران ووجل؟

– ډک یې که ـه ـه! ما؟ ستا ماغزه په ځای دي زوړا؟

د دروازې څنګ ته د ګډې وډې ږیرې سړی د هاشم تروززی و. غاښونه یې وچیچل:

– وه دا خبیث لا زمنږ مشرانو ته نبغ نبغ ام کېږي ای.

ورپسې منډه یې کړه. لالټې شاته په دېوال پسې جوخت شو. د کلي ملک په نیمه لاره کې سړی کلک ونیو. سپینه لونګۍ یې په سور ایراني فرش ولوېدله. بېرته یې جیګه کړه. پر سړي برګ شو:

– کېنه قمقله! مشران ولاړ دي ته منډې وهې. چې وخت راغی بیا یې تاته درکوو. سرتې غوځ که! اوس غلی شه!

لالټې ملک ته سور شو:

– وه وه وه! دا ته چیشی وایې؟ غرمه ده. وېښ شه! زه ولې خپل او ښی ووجنمه؟

– ته ډېر مه چرېږه! خلق وړانده او کاڼه ندي ښا؟ اغئ ستا لور تښتولې وه، تا ووجل. دې کې شک ته ځای شته؟

– ښا؟ ښه او ښیارېې. یاسینی او مرو ام ما بیولې وو؟ وایه هاو.

– هاو، چاته به دې پیسې ورکړې وي.

– ډک یې که ـه ـه! ښا نو چېرته مې بیولې وو بزرګ صیب؟

د هاشم تروززي غږ کړ:

– تاته به مالومه وي. وایه! چېرته دې بیولې وو؟ آ؟ خلاصیدی نشې ښا؟

– ښاااا؟ دا یې ستا خبره صیي. نو په یوازې ځان مې درې کسه ووجل. ستا د مچ عقل امدقه وایي. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مچ دې اغه ابا و. د ټوپک زور سل کسه نه لري چرسولا. ستا اوستاذ زما شاګرد دی.
– وه قمقله! ما ټوپک د کومه که؟
– ای ای ای! دا مرداره خوله دې وتړه ویمه! وتړه! ته او لور دې څنګه جوندي راغلئ؟آ؟آ؟
د هاشم تروزرزی بیا وړاندې راغی. سترګې یې تکې سرې وې. لالټې ترې وډار شو. د خبرو لهجه یې بدله کړه:
– ای تاسې نه ملامتومه یارو. که زه ومه، ما به ام امدقه سې ویلې.
چاغ کس ده ته ډیکه ورکړه. سپینږیرو ته یې وویل:
– تاسې چاته غوږ ایښی. دا کله د سړي زوی دی. راځئ په ښکارځي کې یې په څمکه ومنډو! ختم!
– چیشی؟ د سې اسانه ده. تاسې دا خبرې پرېدئ! اول زما خبره واورئ! بیا که...
خلک وړباندې رابرګ شول. ملک یې مخې ته ودرېد:
– څه خبره ده؟ ګورئ! که چرسي دی که هره بلا ده، تاسې خو یې پرېدئ چې چیشی وایي؟
ملک لالټې ته سر وخوځوه. ده ژوره سا واخیستله. ویې ویل:
– ما ویلې هاشم او یاسین د پټې دپاره زما لور تښتولې وه. خو په بلې بلا واوښتل. بیا پښېمانه وو. څکه خو هاشم ماسره لاړ چې بچې راولو. دا وایې منږیې ولې ونه وجلو؟ دلته بله لویه خبره ده. تاسې به حیران شئ! زه تښتمه نا. بیا به کېنو. دا ټول درته یو یو ویمه. اوس پرېدئ چې دا جنازې خښې کو! بیا که زه ملامت ومه خپله درته سلمه، حلال مې کئ! نور چیشی غواړئ یارو؟
بیا د خلکو شور شو. ویل یې مه یې منځ چې دا ونه تښتي. ملک مخ ور واړوه:
– غم مه کوئ! منږ به یې د کلیوالو نه ضمانت واخلو. که وتښتېده بیا اغئ زمنږ مدعیان دي.
هغه مو بایل راواخېست. مګر د شربت خېلو ملک له ضمانته څان باسه. د لالټې د تره زامنو هم ونه منله. فیصله دا شوه چې سړی به تر هغو دلته ساتي څو خبره معلومه شوې نه وي. لالټې ډېر مخالفت وکړ. ویل یې ضروري کار لرم. که یې ونه کړم په لوی مصیبت اوړم. مګر هغوئ پسخانې ته ټېل وهه. ده د دروازې د خلاصولو کوشش وکړ. خو هغه له چوکاټ سره جوخته وه. د نیولو څای یې نه درلود. لغتې یې ورکړې. لکه دېوال چې وهې. پښه یې په درد شوه. د دېوال په دریڅې یې سر ننوېست. اوږې یې نه تېرېدلې. نهیلی شو. د دریڅې رڼا پسخانه روښانوله. هغه تشته وه. لکه ده ته چې یې چمتو کړې وي. خو په کونج کې زړه بړستنه ښکارېدله. هغه یې لکه توشکه واچوله. سملاست. د مروې ویډیو او د هېوادیار د مرګ ګواښ یې له سترګو نه وتل. په دې کې د سباګل زوی ډاکټر خوشال ټلیفون وکړ:
– ای ماما! ته خو ما ونه لیدلې. لاړې ورک شوې. دا څنګه چل و؟
– ډاکټره ګله! قیصه اوږده ده ښا؟ په ټلیفون نه کېږي. دا شور د چیشي دی؟ غږ دې سم نه اورمه.
– په موټر کې یم. په کامه کې. جنازه مو هدیرې ته راوړه. ما ویل ته څنګه خبر شوې؟ ته څوک یې؟ زما پلار څه پېژنې؟
– زه بیا درڅمه یارو. ته لږ پښه ونیسه!
موټر د لویې هدیرې په منځ کې ودرېد. منتظرو کلیوالو د سباګل جنازه کېباسله. په کوزېدو کې د ډاکټر سر ولګېد. ګرد مخ یې له لنډې ږیرې سره ګونجې شو. په لنډو، شاته اړول شوو وېښتانو یې لاس تېر کړ چې د سر درد یې آرام شي:
– ای ماما! ته چرته یې؟ څای دې وښیه! پته راکه!
– ویمه خوشال ډاکټر صیب! ضرورت نشته یارو. ومې ویلې خپله درڅمه.
– ته د سې غږېږې لکه څان چې باسې. خبرې دې ام د سې بل ډول دي.
– ډک یې که ـه ـه! خیر دی شکونه به دې لرې شي ښا؟ مه خوټېږه!
– ای ماما! غولول به نکې! زه د پلار قاتل پیدا کومه. داسې یې نه پرېدمه.
– چا دې مخه نیولې؟ اسې ګډ یې.
– غوږ کېده! زه چې جنازه خاورو ته وسپارم مخامخ لغمان ته درڅم. ما ښام رسیږم. ته ام بازار ته راشه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ښام؟ نه کېږي. منږ کلي ته نوي ورسېدلو. سبا درځمه.
– سبا ولې؟ ښه ځا، سبا څو بجې؟
– هر وخت چې درغلم.
– هر وخت چې درغلم څه مانا؟ ښه ځا، صيي ده. فرق نکئ. که رانغلې زما مدعي ته يې.
هغه ټلېفون بند کړ. لالټي سمدلاسه په خپله ژمنه پښېمان شو. معلومه نه وه چې له دغه بنده به کله وځي؟ که خلک ومني چې قتل ده کړی دی خو ژوندی يې نه پرېږدي. په کور کې ژړا وه. ده دروازه په زوره زوره وډبوله. يو کس راغی. ده ويل ما پرېږدئ!
قسمونه يې خوړل چې سبا ماسپښينه پورې بېرته راځم. سړي ګوابښ وکړ چې که بيا دې دروازه وډبوله نو ځوانان به ښه وهل درکړي. هغه بېرته ورک شو. دی سست کېناست. خوله يې وچه وچه کېدله. ستونی يې وتخنېد. بېرته پاڅېد. واسکټ او کميس يې وباسل. د چرسو د هېرولو لپاره يې سپورټ شروع کړ. ورسره يې غاښونه چيچل «زما ښو ته ګوره! د ياسين د بچولو دپاره مرګ ته لاړم. دوئ د سپي زامن دا نه ويني، زما چرسيتوب ته ګوري؟ ښه ځا، زما ښځه او لور خو چرسيان ندي کنه. اغئ ته ولې جزا ورکوئ؟» ځای په ځای يې پښې ودربولې، لکه منډه چې وهي. ځان يې مات رامات کړ. سينه کشي يې وکړه. خولې خولې شو. ژبه يې نوره هم وچه شوه. هرڅومره چې يې اوبه اوبه چيغې کړې، چا را نه وړې.
∞∞∞∞∞
لالټي تر سهاره پر بړستنه اوښت را اوښت. کله چې يې سبا ناری په دريڅې کې وليد، سمدلاسه يې پر چای حمله وکړه. سور سور يې وڅښه. غږ يې کړ چې صحرا ګشت ته ځم. چا نه اورېدل. ده هم تشې متيازې په پسخانه کې وکړې. ايله خوب ورغی. په غرمه کې د ډاکټر خوشال ټلېفون ويښ کړ. هغه پوښتنه کوله چې څه وخت راځې؟ ده ويل هر کله چې مې وخت پيدا کړ. ډاکټر کلک ښنتي و چې همدا اوس راشه! ده موبايل بند کړ. هغه بيا بيا زنګونه وهل. ده ځواب نه ورکوه. ځان ته حيران و. د ريس د ضرب الاجل له او ورځو يوه واوښتله. ورسره د ويډيو خپرولو او د مروې مرګ ته يوه ورځ نژدې شوه. دروازه يې بيا وډبوله. څوک ګوابښلو ته هم رانغی. ماسپښين يو دم شور شو. شېبه پس ارامه ارامي وه. په دروازه کې يې د چا ټيټ غږ واورېد. ژړل يې. دی نژدې ورغی. ويې پوښتل:
– د پرو ادې يې؟
– هاو، ما ويلې دا څنګه چل دی؟ لالا او وراره مې چا ووجل؟
– ريس خبيث. ستا کليوال د سپي زامن په خبره نه پوهېږي. تا ته خو مالومه ده. زه نو سړی وجلی شمه؟
– وی، خدای دې دا ريس د اولاد په غم کېنئ! خدای دې په لاس سرطان ور وخېجئ!
– ته ښېرا پرېده! دا شور د چيشي و؟ جنازې يې هديرې ته يوړې؟
– هاو. زه تا ته راغلمه. ما ويلې پوښتنه وکمه.
– شابسې! شابسې! ته يو کار وکه! ما ددې ځايه وباسه! زه به په تورو تړو کې پټ کېنمه. ته لاړه شه د کورنه اغه قواله او پيسې راوړه!
– دا چيشي وايې؟ څنګه دې وباسمه؟ دروازه قلفه ده. او په قوالې چيشي کې؟
– ريس ته يې ورکومه. کشکې يوه تومانچه ام وه.
– چيشي چيشي؟
– اسې ما ويلې په کاره نشي. اوس دا پرېده! اول د قلف کيلي پيدا که! ځه ځا! زر کوه!
– کيلي د ملک جېب کې ده. چېرته يې پيدا کمه؟
– ويمه يو کار وکه نو! که نا، لوی موصيبت دی.
– تا وجني؟
– نا، مرو ته تاوان رسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مروه مې شربت خپلو ته ولېږله.
– منځکلیوال نه یادومه، ریس ورته تاوان رسئ. هرچېرته چې وي نه خلاصېږي.
– ته چیشي وایي؟ زه نه پوهېږمه.
– اغه وایي که قواله رانه وړې ام دې لورته بدنامي رسومه، ام یې مړه کومه.
– وي، نا!!!!!!
د ښځې ژړا په زوره شوه. لالټي غاښونه وچیچل:
– د سپي لورې! جړا ته راغلې یې که کومک ته؟
– زه چیشي وکمه وا؟
– اوهووووو! څه نو ورکه شه، ځا!
لالټي بېرته لاړ په بړستنه کېناست. دده هم زړه ډک شو. شپه په پس ښځه بیا راغله. د موټر د هنډل پایې سر یې د دروازې په کونډه کې ننباسه. دې چوست پاڅېد. هغې زور کړ. ګړز شو. کونډه والوتله. لالټي راووت. ښځې تومانچه هم ورکړه. ویې ویل کله چې مې وربندار راته نوې جامې ښودلې. دا مې بکس کې ولیدلې وه. دواړه تېز ووتل. ښځه پر سرک او دی په وچ خوړ کې روان شو. په تورو تړو کې ډېر وخت ناست و. ښځې قباله، پیسې او سپینه ټوپۍ راوړه. دی د ښکارځي له لارې د الیشنګ د ولسوالۍ بازار ته روان شو. په بازار کې په کوریایي مېرسیډیز کې کېناست. د ښار خواته یې حرکت وکړ. په لاره کې د ډاکټر خوشال زنګونه راتلل. ده ټلېفون بېخي بند کړ. په ښار کې یې د هېوادیار جیګري دروازه وټکوله. چا خلاصه نه کړه. په کوڅه کې ماشومانو خوسي کوه. هغوئ وویل چې په کور کې یوازې دوه چوکیداران دي. هغوئ چکرې وهي. ناوخته راځي. ده موبایل راواخېست چې هېوادیار ته ټلېفون وکړي. مګر د کور په ټلېفون کې د هغه شمېره نه وه. دلته د سباکلي خبره وریاده شوه. هغه ویل دا کور ورته د لغمان ولایت د کانونو او پطرولیم مدیر په کرایه نیولی. لالټي د مدیر دفتر ته روان شو. هلته ساتونکي ودروه. ده وویل:
– د کانونو او پطرولیم مدیر صیب مې په کار دی یارو.
ساتونکي کټ کټ وخندل:
– نا، نیمه شپه به راغلی وې. ماښام دی ماما. دفترونه تړلي دي. حماس صیب کورته تلی. سبا ری شه!
– حماس مې د توړې زوی دی. زه د بادغیس نه راغلی یمه. کور مې ندی لیدلی.
– ښه ښه ښا! ټلېفون ورته وکه کنه!
– بند دی یارو.
– ښه ښه ښا. ته ودرېږه اندېوال ته غږ کمه. عاشق الله! عاشق الله! ته ری شه! دغه ماما ته د حماس صیب کور وښیه!
لالټي ادرس واخېست، روان شو. د شنو پټیو په منځ کې یې د دایروي چتونو والا دوه منزله نخودي کور پیدا کړ. سړی ترې راووت. لالټي کروپ شو. په دواړو لاسو یې د هغه ښی لاس ونیو. ویې ویل:
– وښه مدیر صیب! زیامت مې درکه. زما نوم لال مامد خان دی.
مدیر تر تور واسکټ لاندې له سپینو جامو عینکې راووېستلې. په سترګو یې کړې:
– لال مامد خان؟ کوم لال مامد خان؟
دی پوهېده چې که خپل عام نوم واخلي هر ومرو یې پېژني. خو په خوله یې راوړلی نه شو. اوس نو مجبور و. ویې ویل:
– اغه دددد سپي زامن چې لالټي راته وایي.
– هاهاهاها، ښه ښه. صیي شو. امر وکئ!
– ما ویلې قواله مې هېوادیار صیب ته راوړې. د ځمکې خط ام ولیکئ، چې ګوته ولګومه!
لالټي کاغذونه وړاندې کړل. مدیر وکتل. خپله لنډه سپینه ږیره یې وګروله:
– چې دا هېوادیار ته ورکې اغه بیا تاته څه درکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خو نور بیا په منږ غرض نه لري کنه. لور مې بچېږي.

– اووووو ښه ښه ښه. لور درباندې دونه ګرانه ده؟

– هاو. ددې نه ام ډېره. اغه بل ډول ښه جلۍ ده.

– که په قوالې دې ام لور بچه نشي بیا ؟

– چیشی؟ نا، ماته یې امدا یوه قواله وویله. ای مدیر صیب قربان دې شمه! ظلم مه کوئ! امد قه یوه لور لرمه. بل ایڅ شی نشته. چې جوندۍ وي تاسې ته څه تاوان دی؟

– ځمکه دې ډېره ده؟

– نا، ده نو. د غریبۍ ګوزاره کېږي.

– دا اغې نه تېرېږې، مقصد چې لور دې بچه شي؟

– هاو. ولې؟ ټوله ځمکه؟ مه کوئ مدیر صیب! منږ چیشی وخورو؟ د ولږې نه به مړه شو.

مدیر په چورت کې کتل. لالټي فکر وکړ چې په قهر شو. ژړیې وویل:

– صیي ده. صیي ده. نورې قوالې ام راوړمه. خیر دی. په لور مې غرض مه لرئ! خدای ته وګورئ!

لالټي په ژړا شو. حماس شاوخوا وکتل. هغه یې غلي کېدو ته وبله. په کړکۍ کې یې خپل ځوان زوی ته لاس وښوروه چې خیرا و خیریت دی. لالټي ته یې لویه فلزي دروازه وښودله:

– ته راځه! دغه زما باغ دی. التبه وغږېږو.

باغ له بهره وړوکی ښکارېده. مګر دننه ډېر لوی و. لالټي په تیارې کې لوکاټ، املوک او انار وپېژندل. نورې نو داسې ونې وې چې ده هېڅکله لیدلې نه وې. دوئ د تاک تر چېلې لاندې پر پلاستیکي فرش کېناستل. لالټي وویل:

– مدیر صیب! زه نو په خدای که چیشی لرمه. پوښتنه وکئ! هاو یوه غوا او مېږه ام شته. که وایئ راوړمه یې.

– راز ساتلی شې؟

– چیشی؟ راز؟ هاو هاو. هېوادیار صیب راته وویلې چې چاته مه وایه! په خدای که مې ایچا ته ویلې وي. بس چې زما لور بچه شي دا به ستاسې په ما احسان وي. د کان خبره به تر مرګه په خوله رانه وړمه. په خدای او په رسول درته قسم خورمه.

– ته دا قواله بېرته واخله!

– ولې؟ راوړمه. نورې ام راوړمه. دا دې درسره وي. چې بیا ونه وایئ په یوه هفته کې دې نده راوړې.

– نه روکی. ته زما په خبره پوه نشوې. زه وایمه قواله بېخي مه ورکوه!

لالټي یې اوس بالکل په خبره پوه نه شو. ځیر ځیر یې کتل. حماس خبره وغځوله:

– دا ښه دی چې ته ماته راغلې. که هېوادیار ته ورغلی وې هر څه دې د لاسه ورکړي وو.

– مدیر صیب! ته پوه نشوې. زه د مال او جایداد نه تېریمه. ماته لور موهمه ده. ځمکه دې واخلي. بلا ورپسې!

حماس موسکی شو:

– پوېږې؟ ما ستا په هکله ډېرې بدې خبرې اورېدلې وې. چې چرسي، بې ادبه، دروغجن، او دادی او اغه دی. اوس چې ګورم ته ښه انسان یې. زما خوښ شوې. ځکه خو ستا او ستا د لور دپاره لوی ریسک اخلمه. که هېوادیار خبر شي وژني مې. زه وایمه قواله مه ورکوه! ښه غوږ کېده! هېوادیار چې دی وزیر صیب ته کار کئ. وزیر صیب زما ام ملګری دی. پخوا دونه بد سړی نه و. هو، غل دی. وایي په افغانستان کې د (۱۴۰۰) نه ډېر کانونه دي. چې نیم یې ونه خورمه نه یې پرېدم. بس پیسې ډېرول یې خوښېږي. خو چې هېوادیار راغی ورو ورو یې د خلکو ځورول او وژل شروع کړل. ما چې دا ظلمونه ولیدل اعتراض مې وکه. پوېږې زما د ډارولو دپاره یې څه وکړل؟ زما د مشر زوی موټر یې په ماهیپر کې د جیګ سر نه لاندې وغورځوه. پس د اغې مې خوله بنده کړه. دا مې ام ونه ښودله چې د زوی قاتلان پېژنم. بیا خو یې ټوله کورنۍ راته وژله. خو نور مې ددوئ سره د کار نه توبه ووېستله. ځان مې مریض که. اوس تش اداري کارونه کومه بس. که بېخي تې لاړ شمه بیا راباندې پوېږي. جزا راکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه دا چیشی وایې؟ اغه په خپلو کسانو باندې ام ظلم کئ؟
– خپل او پردې نه پېژني. یوازې پیسې پېژني.
– نو زه چې قواله ورنکمه خو بیا خبره لا خرابېږي.
– کېدی شي. مګر که قواله ورکې بیا دې نو سل په سلو کې ټوله کورنۍ وژني؟
– ډک یې که ـه ـه!
– هو! ته ودرې چې د سره درته کیسه وکمه. د سې چل دی چې هېوادیار اول په پېښور کې و. د افغانستان د تاریخي اثارو قاچاق یې کوه. او وزیر صیب دلته د کان کیندلو شرکت لره. زه ام پکې ومه. بیا وزیرصیب اغه ام شرکت ته راوسته. خپل معاون یې که. امغه وخت زمونږه ام اشنایي وشوه. بیا خو نو د دوئ نه یو په دولت کې وزیر شو، بل ریس. اصلن هېوادیار وزیر ته مشوره ورکړه چې دا چوکۍ واخلي.
– ښه ښا! نو ولې یې ځان ته نا غستله؟
– د وزیر پلار جهادي مشر و کنه. هېوادیار اغسې قوي پایه نه لرله. نو چې اغه وزیر شو، دا یې ریس که. ده بیا په ټولو ولایتونو کې زرګرانو او د قیمتي تیږو کاروباریانو ته خپله شمېره ورکړه. ویلې که چا کان پیدا که، غلی دې ماته ووایي. زه یې په ګټه کې شریکوم. د دوئ کانونه دوه ډوله دي. یو په دولت کې ثبت دي. ډېره کمه مالیه ورکئ. بل چې نه دولت پې خبر دی، نه خلک. غټ د ېوال تې تا و کې. په پټه یې استخراجئ. که څمکه د چا وه، نو قواله تې واخلي. بیا یې په چل ټوله کورنۍ ختمه کې، چې څوک د کان نه خبر نشي. ستا د څمکې کان ته امد غسې پلان لري. نور دې خپله خو ښه!
د لالټي سترګې او خوله وازه پاتې وه. حماس قباله بېرته په لاس ورکړه. ویې ویل:
– که شپه را سره کی پاتې شه! که نه څه وروره! لوی لاس ځان او بچي مرګ ته مه ورکوه! او ګوره! ما او تا بېخی سره لیدلي ندي.
لالټی سر و خوځوه، ووت. په تیارې کې روان و. ده چې هر څو مره په دغه موضوع کې مخکې تګ کوه هغو مره ورته خبره لویه ښکارېدله. او هماغو مره یې ستونزې زیاتېدلې. اوس پوه شو چې آن وزیر هم پکې د خیل دی. شک یې نه درلود چې د حکومت مشر هم پکې برخه ولري. ده یو ځل د کانونو او پطرولیم د وزیر خبرې په راډیو کې اورېدلې وې. هوښیار او په کار پوه ښکارېده. دا به یې هېڅکله هیر نه شي چې هغه ویل «قدرمنو! افغانستان د کانونو په استخراج کې تر ټولو زړه سابقه لري. موږ لس زره کاله پخوا په بدخشان کې د لاجوردو استخراج پیل کړی دی» اوس لالټی پوهېده چې هغه اصلن د وطن د آبادۍ نه، د جېبونو د ډکولو پلانونه لرل. موبایل یې چالان کړ. شمېره یې ووهله. ویې ویل:
– خوشال ډاکټر صیب! تا څنګه یوازې وګورمه؟ که اوس کولی شې اوس، که نه، سبا.
ډاکټر په ډکې خونې کې ټولو ته لاس جیګ کړ. کله چې خلک غلي شول، موبایل یې خولې ته ونیو:
– ته چېرته یې ماما؟ ولې پټېږې؟ ټلیفون کوه، ټلیفون کوه، بېخي جواب نه وایې. داسې خو نه کېږي.
– ته ګیلې پرېده. دا دی اوس د لغمان بازار کې یمه.
– ګوره دروغ به نه وایې! زه درځمه. څنګه دې وپېژنمه؟
– خړ کالي مې دي، خړ واسکټ، سپینه خوله، ببره ږیره. او توري څپلۍ.
– ښه نو د جامع جومات په دروازه کې ودرېږه! چېرته لاړ نشې!
لالټی د برق د څراغ رڼا ته ولاړ و. ژوره سا یې اخېستله. نه پوهېده چې اوس له هېوادیار سره څه وکړي؟ دې کې یې د ګرد مخ او لنډې ږیرې ځوان ولید. لنډ وېښتان یې شاته اړولي وو. له لېرې یې تېره تېره کتل. پوه شو چې ډاکټر خوشال دی. د ټلیفون د خبرو شخه قهرجن سړی برېښېده. لالټی وېرېده چې په بله لانجه وانه وړي. هغه راغی. دواړه څنګ ته شول. ډاکټر وویل:
– وه ماما! دا وخت سړی راځي؟ مخکې به راغلی وې!
– ډاکټره ګله! خبرې ډېرې سرې یو دی. راز ساتلی شې که نا؟
– پوه نشومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما ولیدلې. تاسره نور کسان ام وو. الته پناه ولاړ دي. ما ویلې زه چې درته چیشی ویمه ایچا ته به نه وایې. کېږي؟
– وګورمه چې ته څه وایې.
– بس صیبي شو یارو. څوک چې په سختۍ وعده کئ اغه پې دربږي.
لالتهي تر نن مابنامه ټوله کیسه وکړه. د ډاکټر څېره اوس بدله وه. په سترګو کې یې نم وځلېد. ویې ویل:
– زما پلار سرزوری و. هره سختي یې تېروله خو مونږیې نه په تکلیفولو. پرون خبر شومه چې چا غولولی. سل لکه قرضداره دی. ښه پوېیده چې ماسره پیسې شته. نه یې غوښتلې. اوس پوه شومه چې دغه کان ته یې امید و. مګر په چا یې مرګ پېرزو نه و.
– ماته ام امدقه سې ښکارېده. خدای دې وبښي!
– ای ماما! په یو شي پوه نشومه. ته اوس څه غواړې؟
– زه؟ چې ام لوربچه کمه، ام ځمکه.
– دا خو ډېر زورور خلک دي. ستا به وس ونه رسېږي.
– خو که ځمکه ورکمه بیا مې ټوله کورنۍ وجني. ته ووایه چیشی وکمه یارو؟
ډاکټر چورت یوړ. وروسته یې د ماشین شوې ږیرې زنه وخوځېدله:
– ته راځه شپه خو مونږ کره تېره که! تر سبا به چورت ووهو.
ډاکټر خوشال خپلو خپلوانو ته لاس وښوروه. هغوئ راغلل. لالتهي ته ځیر وو. ډاکټر وویل:
– دا ماما اغسې سړی ندی چې مونږ فکر کوه. ای ماما! دا سورکی مې ورور دی. دا نور مې د تره او ماما زامن دي.
لالتهي هریو ته لاس ورکړ. ورسره روان شو. سهار دواړه د ډاکټر په جیګرې ټوډي کې شربت څپلو ته لاړل. د کلي ملک او خلک راټول شول. پوښتنه یې کوله چې څنګه له منځکلیوالو وتښتېد؟ دا سړی ورسره څوک دی؟ لالتهي ملک ته کړ:
– دا ډاکټر صیب خوشال دی. د شهید سباګل زوی. نورې خبرې به پسته کوو یارو. اوس په سالاو کې چې څونه ملکان دي ټول راوغواړه! ډېره موهمه خبره ورته لرمه.
– وه الکه! هرکله سړی ډوزې نه ولي. غلی شه!
– ملک ګله! زه لا څه نه ویمه. الته دي زما ضمانت ام ونکه. ته نو ملک په څه شوې؟ آ؟
– هاها، ډاکټر صیب! دا امدسې خبرې کئ. وه الکه! ضمانت سړی د یو چا کئ چې پې ایتبار لري. په تا کله ایتبار شته؟
– چیشی؟ ما غوندې سړی دې په ټول کلي کې نشته. ښه ځا، ته اوس خلق راوغواړه!
– غلی کېنه! ځان ته ګوره، ملکانو ته ګوره! او که د منځ کلي ملک ولیدلې لانجه به تې جوړه شي.
– ډک یې که ـه ـه! که لانجه جوړېږي ماته به جوړېږي. ته یې څه کې؟
– وه الکه! دا ډاکټر صیب مېلمه دی. غلی شه کنه! ته په دې خبرو نه پوېږې.
ډاکټر خوشال وویل:
– ملک صیب! زه درته وعده کوم چې اسې خبره نده. ته کسان راوغواړه!
– دا چیشی وایې؟
– هاو کنه. لکه لال مامد خان ماما چې وویل خبره ډېره موهمه ده.
ځینو ځوانکیانو د لال محمد خان په نوم پخ وهل. یو تن مخ بلې خواته ونیو لکه چا ته چې په لوډ سپیکر کې غږ کوي:
– لالتهی دروغجن!
نورو هرررر وهل. لالتهي بې له ځنډه ځواب ورکړ:
– څوک غاپي؟ د سپي زامن!
ټولو بیا وخندل. ډاکټر خوشال حیران حیران وکتل. لالتهي تک سور شو. ملک هلکانو ته کړ:
– یاره ډېر قمقله یئ. سړی ځای پېجني. ولې یې دا سپکه خوله سپړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ټلفونونه وکړل. د منځ کلي له ملک سره وسله وال کسان هم راروان شول. لالټي په کوټه کې ښځې ته کڅوړه وښودله:
– په دې کې کېک او چاکلېټ دي. خوشال ډاکټر صیب منږ ته واغستل. چای دم که! مرو چېرته ده؟
– ابله کوټه کې پرته ده. خبرې نه کوي. جاړي او جاړي.
– ولې؟
– خو پرون ستا د تره زوی لورګانو ته وویلي دي جلي نه لرې ګرځئ. مخکې چا ورپسې تیږه واره کړې وه. اوس کم الک په دېوال ختلی. چیشی یې ورته ویلي دي.
– څوک؟ ته راو ښیه! ولاکه یې ژوندی پرېږدمه!
– ټول کلی دی. ته به چا پسې منډې وهې؟
د لالټي ستوني له قهره وچ شو. سر یې وپړسېد. بدن یې بیا مرۍ مرۍ کېده. ګنګس په ځمکه کېناست. په سالاو کې نه حکومتي قانون و، نه لکه د خوست او پکتیا قبایلي قانون. بس یوازیني قانون د زور دپاسه زور و. خلک ځکه د هلکانو زېږېدو ته خوشحالېدل چې د چا ورونه او زامن ډېر وای شخړه هغه ګټله. او که لانجه د ورونو او زامنو له وسه پورته وه بیا ورسره خپلوان درېدل. مګر لالټی له دغو ټولو محروم و. او ښکې یې وځلېدلې. کله چې د کور مخ ته شور شو، په منډه ووت. پر سرک خلک راغونډ وو. د منځ کلي ملک په جیګ غږ ویل چې موږ په لالټي پسې راغلي یو. د شربت خېلو ملک مخالفت کوه. ده غږ کړ:
– زه دغه یمه. خیر دی اوس راځه دننه کېنه! ما چې ویلي ډېره مو همه خبره ده اغه واوره! بیا خپله درسره ځمه.
د منځ کلي ملک ومنله. مګر دده چرسي اندېوال ګلټي نارې کړې:
– ای ای! مو همه خبره دې امدلته وکه! منږ نه یې ولې پټې؟ دسې نه کېږي باداره، نا.
لالټي لاندینۍ شونډه په ګوتو کې ونیوله. ددوئ ترمنځ ځانته اشارې وې. ګلټي چیغه کړه:
– څه ایشارې کې چې غلی شه؟ منږ ته اصله خبره وکه! سرې سرې نه یې وربوز دې جیګ نیولی.
لالټي لیدل چې په راډیو کې له وظیفې سره هغه بدل شوی دی. سپینسترګي کوي، د هېڅا خیال نه ساتي. نه پوهېده چې څرنګه یې خوله بنده کړي؟ د شربت خېلو د ملک غږ یې واورېد:
– الکه ګلټیه! غلی شه! که نه، بیا دې ټرمه! دده خبره نده. د کابله لوی ډاکټر راغلی دی.
ګلټي بله خبره ونه کړه. ملکان په لویې کوټې کې له ډاکټر خوشال سره کېناستل. هر یو داسې سترګې ګرځولې لکه موزیم ته چې راغلي وي. ددوئ په کورو کې به معمولن د دېوال په قطارو مېخونو کې د سړیو جامې ځړېدې. د هغو دپاسه به سپینه ګلداره پرده داسې خوره وه لکه څو کسه چې ترې لاندې پټ وي. کړکۍ به اکثرن پرده نه لرله. د ټولو به سرې ګلداره توشکې وې. په کونج کې به تر رنګارنګ ټوکر لاندې د بړستنو پنډ ښکارېده. مګر دلته هر څه ساده او په سلیقه وو. په کړکۍ کې نخودي پرده او د دېوال په منځ کې په یوازیني مېخ د پروانې د واده کاغذي ګلان ځړېدل. ښځې او مېړه به کله ناکله پزې ته نیول چې د لور بوی پکې پیدا کړي. په ځمکه سور ایراني فرش او نخودي توشکې وې. د هرچا مخ ته د چاکلېټو او کېک قاب د تور چای له ګیلاس سره کېښودل شوی و. پکولي ملک د کېک ټوټه خولې ته کړه. وبنګېد «لالټي خو دونه بد ام ندی. خلق خوشې غږېږي. ما خو تر اوسه په سالاو کې داسې پاک کور لیدلی ندی» د څنګ ملک په لوګي زېړه رېږه وخوځوله «شنډ شی دی. بچي نلري. خود به پاک وي» بیا یې مخامخ دېوال ته لاس ونیو. په جیګ غږ یې وپوښتل:
– الکه! دا دې د مړې لور د واده ګلان دي کنه؟
لالټي سر وخوځوه. ملک نورو ته وکتل. لکه د کم عقلۍ ثبوت چې یې وړاندې کړی وي. مګر لالټي په تحقیر کې پوخ و. سر یې نه پسې ګرځوه. د ډاکټر خوشال په مرسته یې د کان کیسه وکړه. د منځ کلي د ملک خوله وازه شوه:
–آآآآآآ! دونه مسلې شوې، منږ خبر ام نا؟
د شربت خېلو ملک غږ کړ:
– هاو کنه. ښه دا پرېدئ! اوس چیشی وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېږې ږيرې ملک سر وښنده:
– چيشی کولی شو؟ ايښ.
لالټي مخ ټولو ته واړوه:
– که زهيره کېږئ نا، د هر کلي نه يو يو تکړه ځوان راوغواړئ! ورسره به وغږېږو. بيا به وګورو چې چيشی کوی شو؟
ډاکټر خوشال وويل زموږ د غونډې اصلي مقصد همدا دی. يو ساعت پس ځوانان د کور مخ ته ولاړ وو. ډاکټر ملکانو ته کړ:
– ښا نو، لال مامد ماما چې وي ماته ضرورت نشته. په کامې کې زمونږ خيرات دی. که راسره ځئ خوښ به شمه.
ځوانانو ته د لالټي په مهم والي خندا ورتلله. ملکانو د خيرات د قبلېدو دعا وکړه. لالټي ډاکټر ته کلکه غېږه ورکړه:
– خير ويسې يارو! په تماس کې به يو.
ډاکټر په خپل موټر کې لاړ. لالټي ملکان او ځوانان د ماښو ښنګ ته بوتلل. د ځوانانو له بنګېدو او ښورېدو معلومېدله چې په لمر کې له درېدو خوښ نه دي. ماشومانو له لېرې کتل. لالټي د خلکو مخ ته ودرېد. په زړه کې يې وېره وه چې د ډاکټر له مرستې پرته به قناعت ور نه کړای شي. مګر بله چاره نه وه. اول يې د کان کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:
– ګورئ! منږ په سختو لارو ايران، ترکيې، اروپا ته ځو. رټل، کنځلې، وهل، اين مرګ پکې شته. شته که نشته؟ اوس اروپا دلته راغلې ده يارو. راځئ اغه خطر چې الته تېروو دلته تېر کو! په خپله منطقه کې اروپا جوړه کو!
ګلټي د غټې تيږې شاته غوږ نيولی و. د ځوانانو له منځه ګلابي مخي شاه محمد غږ کړ:
– دا چيشی وايې؟ پټی ستا دی، سر به پې منږ ورکوو. تا ته لکه چې منږه لېونيان ښکارو.
– نا کنه. په قانون کې چې هرچېرته کان پيدا شي د دولت کېږي. اين که د چا په کوټه کې دننه ام وي. خو زه د ځمکې خاوند يمه. کولی شمه د کان کيندنې جواز واخلمه. بيا به زما لاس کې شي. دلته به ماشينان وي، ماموران، دفترونه، مټران به وي. اين خارج ته به تورمالين وړو. زه نو دا يوازې کولی شمه؟ آ؟ زه بل څوک لرمه؟ نه مې زوی شته، نه ورور. ای وعده ده، يوازې اغه کار به بل چا ته ورکومه چې سالاويان يې نشي کولی. انشاالله د هرکورنه به يو کس پکې معاش اخلي. نور چيشی غواړئ؟
هغوئ يو بل ته وکتل. شور شو. په خپلو منځو کې سره نه جوړېدل. لالټي غږ جيګ کړ:
– هاو. امکان لري زمنږ ځينې مرګري پکې شهيدان شي. هاو کنه. خوشې خبره خو نده. د حق د پاره جنګېږي. حق د خدای نوم دی. مګر که پسته کاميابه شولو نو اول به د امدقو کورنيو ته کار ورکوو.
د زېږې ږيرې ملک سر وښنده:
– دا وړی شړی نه بولمه. ښه ځا، دا ته يې کامياب. تا ته کله جواز درکئ؟
– نا کنه. په قانون کې د ځای خاوند ته جواز ورکول شته. ما ولوستل. که دولت کان واخلي بيا به ام زمنږ څه کسان کار ته نيسي. ام به معاش اخلو، ام به په خپل کلي کې اوسېږو. مګر که د مافيا ګوتو ته ورغی الته نو بېخي لاس ومينځئ.
زېږ ږيري بيا غوښتل مخالفت وکړي. د منځ کلي ملک خبره مخکې کړه:
– ياره! زما په خيال ښه خبره کئ.
نورو ملکانو او ځوانانو هم د «صيبي ده، صيبي ده» نارې وکړې. لالټي د سترګو نم وچ کړ:
– خير ويسئ! ما ويلې څوک زما چرسي خبره مني. خدای شته د خوشالۍ نه جړا راځي. هاها، ای پام کوئ! منږ او تاسې نه غېر بل اېڅوک خبر نشي. که خبره تيته شوه نو ځوانان به ام مړه شي، ناکامه به ام شو.
د شربت خېلو ملک مخ ته شو:
– رښتيا وايي. پورته کئ لاسونه! په قران قسم وکئ چې منږ نه غير بل بنده ذات نه خبروو.
دلته ګولټي ټليفون راواخېست. هېواديار ته يې زنګ ووهه. ويې ويل چې لالټي خلک راټول کړي دي. هغه وپوښتل چې څه وايي؟ ګلټي وخندل:
– هه‌ء هه‌ء، داسې ډوزې ولي باداره. زما عقل پکې انتن نه ورکئ. ګوره په راډيو کې امدقه سې ووايه! لالټی ډوزې ولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده. څه شی یادوي؟
– کابل ډېر یادیږي، ماشینان یادیږي. وایي تورماشین به خارج ته وړو. هه‌ء هه‌ء، دسې غرونه چپه کیږي. ای دا تورماشین څنگه وي؟
– تورمالین. خوشې تیېرې دي. دا پرېده! ټول څوتنه دي؟
– شل الکان، لس ملکان. ای باداره! تنخا مې راکه‌نو! چرس مې ختم دي. په قران نیني نیني یمه.
– پسته بیا لاړ شه! وایې خله!
– اخ قوربان دې شمه! ویمه سل کاله دې غلام یمه باداره. په قران په ما ډېر گران یې. زه...
– ښا ټیک شو. د دغو دېرشو کسانو نومونه او پتې ووایه! چې معاش حلال شي.
گولټې لگیا شو. د هریو نوم د پلار نوم او کلی یې یادوه.
لالټې تر ټول سخت کار چې د خلکو راضي کول وو، وکړ. نور نو کابل ته د تگ په چمتو والي اخته شو. کار ښه روان و. وسلې ځوانانو خپلې لرلې او پیسې ډاکټر خوشال ورکړې. له حماس سره هم موافقې ته ورسېدل. هغه هم موقع لټوله چې د زوی غچ واخلي. پلان دا و چې هغه به د هېوادیار د کور په لوی سالون کې د لغمانیو مېوو مېله جوړوي. حماس ویل دا سې مېلو ته د وزیر په شمول د کانونو په چور کې ټول د خیل مشران راځي. بله دا چې هغوی د هېوادیار کور امن گڼي. باډیگاردان دننه نه بیایي. نو د حملې په ورځ به حماس سهار وختي مېلې ته د چمتو والي په پلمه ورځي. د لالټي ملگري به نژدې منتظر وي. حماس به دوی خپلوان معرفي کوي. ورڅخه به غواړي چې مېوې دننه ور وړي. د کرېټونو په بیخ کې به وسلې وي. دوی به ټول ساتونکي په تاکاوی کې بندي کوي. پر ځای به یې خپل کسان دروي. حماس به رسنۍ هم د مېلې د پوښښ لپاره راغوښتي وي. دوی به ټول مشران نیسي. رسنیو ته به د کانونو د چور مافیایي کړۍ ورپېژني. د هرې ادعا ثبوت به د هغوی په خپله خوله وړاندې کوي. پلان ټولو ته فوق العاده ښکارېده. احتمالن پر ته له مرگ ژوبلې کامیابېدی شو. دعا یې پرې وکړه.

∞∞∞∞

ترمېلې یوه ورځ مخکې لالټی له ځوانانو سره مهترلام ته راغی. د هاشم ډبه شکله موټر یې د حماس باغ ته ننوېست. هلته د تازه او وچو مېوو کرېټونه سر په سر ایښي وو. دا یې نه وو کتلې چې د کوم ولایت او کوم موسم مېوه ده. لوکاټ، وچ او تازه توت، انار، املوک، مڼې، شفتالو، زردالو، خټکي، هندوانې هرڅه پکې وو. موټر یې په کرېټونو ډک کړ. درې تنه خندانه هلکان پکې کېناستل. څو وکولی شي د تلاشۍ کسان غافله کړي. څوارلس ځوانانو ټونس موټر دربست ونیو. لالټي، گلابي مخي شاه محمد، په دسمال کې تا و سردار او د حاجي چمن زوی دادو، په سپینې سراچې کې ورپسې حرکت وکړ. قسمت ته گوره چې د دوی موټر د سروبي په چړایي کې گرم او گل شو. ډرایور غوښتل بېرته وگرځي. موټر مستري ته وښیي. خو د لالټي بیړه وه:
– منږ درنه ځو یارو. ته پو پېږې متر دې.
موټروان غږ کړ:
– چېرته ځئ؟ دستي جوړېږي.
– منږ وخت نه لرو.
– څه ریس جمهوریې. دا خبرې پرېده! دونه مې راوستي یئ. پیسې وباسئ بیا ځئ!
– ډک یې که‌ـه‌ـه! په نیمه لاره کې مو خوشې کې. پیسې ام اخلې؟
– څوک؟ دا تاسې ما خوشې کوئ. زه خو مو رسومه.
– په دغه کباړ کې؟
– ته خو دا ام نه لرې.
لالټي خپلو کسانو ته لاس وښوروه:
– راځئ بل متر نیسو یارو! دا خوشې چټي لگیا دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ مخ په ځوږ د دکانونو په لور وخوځېدل. موټروان يې چټک مخ ته ودرېد. ټول يې شاته ټېل وهل. زورونه او وارونه شول. په يوه شېبه کې په لسګونه موټر ودرېدل. خلک بېلولو ته کېوتل. جم و جوش شو. بالاخره نورو موټروانانو لانجه حل کړه. هغوئ ويل د سراچې والا دې تر کابله بل موټر ونيسي، او دوئ دې پيسې ورکړي. سړي له سروبي څخه کرولا راوغوښتله. دوئ پکې کېناستل. په پُلې چرخي کې يې وليدل چې پوليسو د ميوو موټر او ټونس راګرځولی. د دوئ ځوانان پکې نه ښکارېدل. پوليسو هره سپينه سراچه تلاشي کوله. لالټي وپسېد:

– ځانونه ناګاره ونيسئ! منږ پسې ګرځي.

د ټولو رنګ والوت. کله چې تېر شول سردار د دسمال چېچل بند کړل. ويې پوښتل:

– دا څنګه چل دی؟ څنګه پوی شول؟

لالټي وويل:

– زه ام نه پوېږمه يارو. لکه چې چا ورښودلي يو.

دادو پيکي ته څنډ ورکړ. وپسېد:

– چا؟ يو ګلټي وليدلو خلاص.

د لالټي تندی راټول شو:

– ډک يې که ـه ـه!

– هاو، منږ چې ښار کې مټران برابرول اغه د لرې نه کتل. ما ويلې ستا دپاره به راغلی وي.

– امقه حرامي دا کار کړی دی.

شاه محمد ګلابي مخ نژدې کړ:

– د مټر خرابېدل زمنږ په خير وو.

– خير چېرته دی يارو. هرڅه تبا شول.

شاته پوليسو بله سپينه سراچه ودروله. تر تلاشي وروسته قوماندان هېواديار ته ټليفون وکړ:

– صيب! ستاسې خبره صيي وه. اوه لس کسان مو د وسلو سره ونيول. خو د لالټي په شمول څلور ورک دي.

– نا نو، څلور څه شول؟

– نه پوېږمه. اغه سپينه سراچه رانغله. د نورو د نيولو نه به خبر شوي وي. بېرته به ګرځېدلې وي.

– نا نو، اصل سړی لالټی دی. ممکن په لته بند راغلي وي.

– الته ام زما نفران دي. وايي تر اوسه ندي راغلي.

ريس له کمپيوټره پاڅېد. د خپلو ساتونکو قوماندان ته يې په مخابره کې وويل:

– خبر شوې؟ اوه لس کسه يې وسلو سره نيولي. ښکاري چې په رښتيا يې حمله کوله. لالټی او درې نور ورک دي.

– ريس صيب! که وايئ لغمان ته به پسې ورشو. ښځه او لور به يې راولو.

– نا نو، دوشنبه بل سبا ده. که مې راوستل په پوليسو يې راولم. تاسې خپل کار له پام وکئ! هر څه له تيار اوسئ!

– موږ پينځه لس کسه په سنګر کې يو. د سلو جواب وايو. ته احتياط کوه ته! تراغو د کوره مه وځه!

لالټی او ملګري يې په تايمني کې د ډاکټر خوشال د وه منزله سپين کورته لاړل. په تکې شنې او پاکې حويلۍ کې د انګورو تر چېلې، ګلانو او تک شين چمن تېر شول. دويم منزل مېلمنو ته خوشې و. په دوو کوټو کې ماشې او فولادي توشکې او په دريمې کې آسماني کوچونه وو. لالټي د کوچونو والا خوښه کړه. چا مخالفت ونه کړ. ده سمدلاسه موبايل راواخېست. د لغمان د کانونو او پطروليم مدير حماس ته يې ټليفون وکړ. د هغه شمېره بنده وه. ډاکټر عميقه سا واخېستله:

– اغه به يې ام نيولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي وو. له سترګو يې معلومېدله چې ذهنونه يې ناآرامه دي. دې کې سردار او شاه محمد کلک ونښتل چې بېرته لغمان ته ځو. هغوئ ويل په پينځو کسو هېڅ کولی نه شو. دادو او ډاکټر څه نه ويل. له لالټي سره د لور او د اوه لسو ځوانانو غم و. خو سردار او شاه محمد د هغوئ خلاصول ناممکن ګڼل. ويل خو شې ولې ځانونه مرګ ته ورکوو؟ د لالټي زغم ختم شو:

– نو چې د مرګه وېرېدلئ د سره به نه راتلئ يارو!

ډاکټر خوشال سترګې جيګې کړې:

– دوئ ملامت ندي ماما. زمونږ پلان ګډوډ شو. په پټو سترګو حمله په رښتيا ځان وژنه ده.

لالټي غلی شو. خو د سينې له ډکېدو او تشېدو يې د ننني ناآرامي ښکارېدله. ډاکټر ته يې ورپې لور غږ کړ. هغه ووت. دوئ ستړي وو. خو په کوچونو کې هاغسې په طبعه غځېدل نه کېدل. دادو وويل:

– ورک يې که! ځئ چې بلې کوټې ته لاړ شو!

لکه ټول چې همدې ته منتظر وو. پاځېدل. د فولادي توشکو په کوټه کې اوږده پرېوتل. يوازې سردار ناست و. له کړکۍ څخه يې بهر کوځې ته کتل. ويې ويل:

– راځئ چې امدا اوس لاړ شو! که پوليسان زمنږ الکان کېکاږي دا ځای ورښيي.

لالټي غږ کړ:

– نا، دا کورمانه غير ايچاته مالوم ندی. چې پوليسان راپسې راځي خو سالاو ته ام راځي نو.

په غرمنۍ کې وريجې، کباب، چرګ او منتو راوړل شول. خو د دوئ اشتها نه وه. ترډوډۍ وروسته لالټي پاڅېد:

– تاسې کېنئ! زه راځمه.

هغه تر چنار لاندې د ځان غوندې ببر سري نايي ته کېناست. د بياتۍ غريچې وخوت. وېښتان يې قوده قوده مخ ته ولوېدل. خپله تنکۍ ځواني ورياده شوه. نايي ته يې کيسه وکړه چې اول ځل يې د اوږدو وېښتانو شوق کړی و. فکر يې کوه چې نجونې همداسې ځوانان خوښوي. مګر د پلار په ذوق هېڅکله نه پوهېده. د هغه به يو وخت يو کار خوښېده. بل وخت به يې په هماغه کار وهل ورکول. دا ځل يې د ببرسر له املې سپېرې ورکړې. له غوږه يې ونيو. په باغچه کې يې ډم ته کېنوه. سر يې ور کل کړ. نايي د خپل پلار له قوله وويل چې پخوا شامپو نه وه. مشرانو د سپږو د مخنيوي لپاره د بچيانو سرونه کلول. لالټي تک سور شو. په هنداره کې يې تېره تېره وکتل. نايي ويل د ظاهر شاه په وخت کې په کابل کې رسمي کمپاين وشو. د مکتبيانو په سرونو کې به يې ملتاين پوډر وهل چې سپږې ووژني. لالټي پوه شو چې هدف يې دده توهين نه و. قهر يې سوړ شو. هغه له نايي څخه راسن په کارتې پروان کې د هېوادیار د کور ليدو ته لاړ. بلغمي رنګ يې و. پينځه منزله يې لرل. څو حلقې اغزن سيم ترې تاو و. د کانکرېټي غرفې مخ ته څلور ساتونکي ښکارېدل. دی باغ بالا ته وخوت. له پاسه يې وکتل. په بام باندې لمريزې تختې او ډېش انتن لګېدلی و. لمر د غرونو شاته پټ و چې دی د ډاکټر خوشال کور ته ستون شو. کليوالو اول بېخي ونه پېژند. شاه محمد نورو ته وبنګېد «ای! د اغه ببرمبر نه څنګه ښايسته سړی جوړ شو؟» خو د لالټي زړه ناآرامه و. بلې کوټې ته لاړ. څراغ يې ولګوه. دروازه يې وتړله. د آسماني کوچونو مخ ته وګرځېد. په زړه کې يې اوه لس ځوانان ګرځېدل. نه پوهېده چې هغوئ به اوس ژوندي وي که مړه؟ څو مره به يې ځورولي او وهلي وي؟ بيا يې د لور ويډيو فکر ته راغله. دا څنګه کېدای شي؟ څېره بالکل د مروې وه. هسې نه چې د نشې دوا يې ورکړې وي. په نشه کې انسان هرڅه کولی شي. مګر ولې يې نو بيا رنګ زېړ و؟ وروسته يې د هېوادیار له ملنډو ډک مخ سترګو ته ودرېد. لالټي غاښونه وچيچل «د سپي زو!» زړه يې له درده پرسېدلی و. خو څه يې کړي وای؟ ټول ځوانان يې ونيول شول، حماس ورک و، ډاکټر او دري نور له خپله کاره نهيلي ښکارېدل. ده بيا غاښونه وچيچل. په غږ يې وويل «زه خو دې په قران که پرېږدمه!» پر اوږد کوچ وغځېد. خپل ټټر ته يې وويل:

– ای يارو اورې؟ ته دسې وکه! دا د هېوادیار حرامي کور ته لاړ شه! وګوره چې چېرته کېني؟ چېرته سملي؟ څو کسه ساتونکي لري؟ کوم کوم ځای کې دي؟ د کومې خوانه سړی کور ته ننوتلی شي؟ دا ټول.

هغه منتظر شو. اروا ونه وتله. دی بيا وپسېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وڅه کنه!
هيڅ پېښ نه شول. ده اسويلی وکړ:
– ای يارو! ته مې اميوازې پرېدې؟
اروا ځواب ورنه کړ. دی برګ شو:
– ای لوېشتينکه! چې کار نه وي دسې ډېټي ولې. د غيرت او ترتوب خبرې کې. ونيسه! دغه يې ځای دی.
بيا هم د اروا پته ونه لګېدله. دی يو دم پاڅېد:
– هی ستا دددد...
اروا دفعتن ووتله. لالتهي د ښيښې د ټيټ مېز ځنګ ته په ځمکه ولګېد. درب شو. په بلې کوټې کې يې ملګرو ويل څه خبره ده؟ خو بل درب رانغی. دلته لالتهي اروا ته کړ:
– ډېر د سپي زوی يې. ښا، که مې سر د ميز په څوکه لګېدلی و؟
– بدبوټې بلا نه وهي. ای ته ډېر سپينسترګی نه يې؟ هلته دې ويل جاسوسان مې نه خوښېږي. دلته بيا ما جاسوسۍ ته لېږې.
– ننا، اغه خو په قار ومه. په دونيا کې ګوره سراسر بد او سراسر ښه نشته ښا؟ هرشی هم ګټه لري، هم تاوان. نه ګوري په امقه اذان چې روجه نيسو په امقه يې ماتوو ام. ای خير دی کنه! اوس خو مجبور يو يارو. دو نه ځوانان مري.
– اول به دې فکر کړی و. د ټولو ګناه ستا په غاړه ده.
– زه ام امدقه ويمه کنه! تا نه ويلې چې زما ځورېدل ستا ځورېدل دي؟ اوس شوی کار دی نو. تاته خو سخته نده. تش مالومات راوړه يارو! خدای مېربانه دی که کمه لاره پيدا شي. ام به مرو بچه شي، ام ځوانان.
– راشه نو! معلومات خو تاته وسلې او عسکر نه درکوځ.
– راکوځ راکوځ. ګوره! مال–و–مات. يانې دا مال چې درسره وي هرڅوک ماتولی شې.
– اخلهـهـه! هاهاهاها، ته چې کله څه شی غواړې، داسې احمقانه دلايل ورته پيدا کې.
– خير دی کنه نو! دقه لږ زيامت وباسه بس! چيشی به دې کم شي؟ تا کې خو د کمېدو ځای ام نشته.
– سخت بې ادبه يې. هم دروېزه کی، هم کنځه. ځه ورک شه!
– لاحولو ولا! ای د شادوګۍ بچيه! دروغ دې ويل چې مرو ستا لور ام ده، آ؟ آ؟
– هاهاهاها، ودې منله؟ هاهاهاها
– چيشی؟ زه خو يې ولاکه ومنمه. ستا خبره کومه.
– ښه ځه، همدومره دې هم بس ده. زه لاړم.
اروا په هوا کې لکه الوتکه روانه وه. سترګې يې تکې سرې او ښتې وې. د څېرې له جديت څخه يې په سينه کې د درد پته لګېدله. هغې ته د اوه لسو ځوانانو او د کانونو خبرې لکه د فلم صحنې ښکارېدلې. اصلن د زړه پر ماهۍ يې د مروې د اندېښنو لمبې بلې وې. سره له دې چې اوس په لالتهي کې فرق ليدل کېده. بدن يې تکړه او له لوګي پاک و. فکر يې سم کار کوه. حوصله يې زياته شوې وه. مګر اروا يې پر ورتيا او رښتينولۍ شک درلود. بيا په يوازې ځان يې له مافيا سره څه کولی شول؟ اروا په کارتې پروان کې د هېوادپار کورته ورسېدله. تشه کوڅه ځراغونو روښانه کړې وه. يو وسله وال ساتونکی د غرفې مخ ته په چوکۍ ناست و. دننه درې تنو پر مېز باندې موبايل ايښی و. لوبه يې کوله. وسلې يې دېوال ته درولې وې. اروا هوا ته جيګه شوه. لويې حويلۍ ته يې وکتل. د دروازې ځنګ ته برخه په دېوال بېله شوې وه. د دېوال دواړو خواوو ته لويې کوټې ښکارېدلې. دوه ساتونکي د لويې دروازې شاته پر چوکيو ناست وو. په وړوکتوب کې له باغونو د غلا کيسې يې کولې. اروا کوټې ته ننوتله. هلته اته دوه منزله چپرکټونه وو. اتو ساتونکو پر پلاستيکي فرش قطعې کولې. يو تن په موبايل کې د نجلۍ ګډا کتله. د دروازې ځنګ ته تلوېزون خبرونه ښودل. اروا ووتله. تر دېوال هاخوا کوټې ته ننوتله. فاطمه خاله نيمه په ايراني فرش او نيمه په توشکه ويده وه. دوو کمکيو لمسيانو يې پر وړوکي مېز په تلوېزيون کې کارټوني کوت. مګر غټکۍ نجلۍ د جامو د فلزي بکس ځنګ ته ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په البم کې يې د پلار او مور د واده تصويرونه اړول. په اخېر کې د اخبار پاڼه وه. سترګو ته يې جيګه کړه. د بم د چاودنې د تور لوګي تصوير و. نجلۍ په ډکو سترګو هوا ته په الوتو ټوټو کې د خپل مور او پلار اندامونه لټول. د اروا سترګې لا سرې شوې. له کوټې ووتله. د جيګې ودانۍ اول منزل ته لاړه. د لوی سالون د پړسېدلو ترکي قالينو او شتري کوچونو د لوی سيټ له پاسه تېره شوه. په ډېزاين شوي چت کې يې قيمتي قنديلانو او له سترګو پټو اوږدو څراغونو ته وکتل. د حويلۍ خوا ته دېوال سرترپايه ښيښه وه. اروا په بلې خوا کې مخ وازې پخلنځي ته لاړه. وروسته د څنګ په دروازې ننوتله. لوی تشناب يې وکوت. ووتله. د فرش شوي زينې له پاسه تاکاوۍ ته کېوتله. په لوی سالون کې له وطني قالينو او برګو پړسېدلو توشکو تېره شوه. په درېو دروازو ننوتله. دوه يې تشنابونه وو. په دريمې کې د جامو او لوښو مينځلو اتومات ماشينونه وو. اروا په دويم منزل کې نسبتن وړوکي سالون ته وختله. د جيګري کوچونو دپاسه ودرېدله. په سوري سوري زينتي دېوال کې د ننه د هېوادیار د برېتور پلار نيکتايي داره تصوير يې وليد. څراغونو روښانه کړی و. اروا مخ د څلورو کوټو دروازو ته واړوه. ورننوتله. په دوو کې يوه يوه ښځه په قيمتي تخت ناسته وه. په ټلېفون کې غږېدله. څنګ ته په وړو تختونو کې يو يو تيخور ماشوم ويده و. هرې کوټې د سونا والا لوی تشناب درلود. په دريمې کې هم تخت و. مګر هېوادیار پر ميز باندې په لپټاپ کې ليکنې او جدولونه کتل. اروا هم تر ډېره وخته په لوستلو بوخته شوه. وروسته يې څلورمه کوټه وکتله. برابر پخلنځی و. اروا دريم منزل ته وختله. په شپږو کوټو کې پر تخت يو يو ماشوم پروت و. چا په کمپيوټر، چا په موبايل کې ګېم وهه. په څلورم منزل کې هم شپږ کوټې وې. په اولې کې د چکۍ وېښتانو پيغلې د هنداري مخ ته ګډا کوله. په دويمې کې د کمڅۍ والا پيغلې په غټ موبايل کې ټيکټاکونو ته خندل. څلورکوټې تشې وې. د پينځم منزل په لوی سالون کې د سنوکرا او پينګ پانګ مېزونه او په کونج کې د سپينو کوچونو سيټ و. اروا بام ته جيګه شوه. د اوبو د کانکرېټي ډېګۍ ترڅنګ لوی دېش انتن او لمريزې تختې يې وليدلې. د کور دوو خواوو ته د ګاونډيانو حويلۍ او دوو خواوو ته کوڅې وې. اصلن دغه کور ته د پټ ننوتلو هېڅ لاره نه وه. د اروا زړه خفه او څېره مړاوې شوه. هغه بېرته د ډاکټر خوشال کور ته راغله. موسکا يې په مخ راوستله. لالټي ته لاس په نامه ودرېدله:

– ښاغلی قوماندان صيب! عسکر حاضر دی.

– ډک يې که ـه ـه! په دا نيم ځان؟

– راشه نو! خدمت په تا ښخي معلوم ندی.

– چيشي وکمه؟ پښې ام شکر دی نه لرې چې مچو يې کمه.

– اخله ـه ـه! وه بې ادبه! سړی خو مننه وايي.

– کومه مننه؟ ماته خو دې چيشي راکړې ندي. ښه ځا، مخکې تر مخکې مننه د سپي زو!

– داه! ځه ورک يې که! د چرسي نه ګيله نشته.

– بل پيغور پيدا که! دا کارتوس مرمۍ نلري. ما چرس پرېښودل.

– سوچ دروغ. په ژوند به يې ونه منم.

– ښه ځا. ستا منل مو هم ندي. قيصه وکه!

– چې زما منل مهم ندي خپل کار هم خپله کوه ځه!

– اووو خدای ته وګوره! ناز و نخرې پرېده! اوصيله نشته. په ما څه حال دی او ته...

د لالټي سترګې ډکې شوې. اروا نور ټوکې پرېښودلې. د هېوادیار په کور کې د سترګو ليدلی حال يې ووايه. دغو معلوماتو د لالټي زړه هم خفه کړ. سرېې کار نه کوه چې څنګه کور ته ورننوځي. ويې پوښتل:

– ای دا د وړو وړو شيانو شمېر دې سم دی، که اسې ځانښودنه دې وکړه؟

– يعنې په ځان شک لرې.

– څنګه؟

– له ياده دې ووتل؟ په مکتب کې ستا څنګه حافظه وه؟ درس دې نه وايه نو مرې دې اخېستلې. زه خو هم ستا اروا يم کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یو خو ته لوښتینک بل تربور جوړ شوی یې. په هره پوله پټې کې ځان شریک ګڼې. ته ما غزه د کومه کې؟ اغه زما دي.
دې کې کړپ کړپ شو. چا زور ووهه چې دروازه خلاصه کړي. لالټې وویل:
– اله اله اله. راننوځه! ډاکټر دی. زر کوه!
– نهء. لوښتینک دې چاته وویل؟
– ری شه ورک شه! په ځمکه ښکارېږې نه، دبدبې ته دې ګوره!
– ښه؟ هله هله! توبه وباسه! هله هله!
– او پرېده! توبه وباسه! ته چیشی یې؟
– ښه؟ زه څه شی یم؟ اوس به وګورو! تر سبا به همداسې مردار پروت یې.
– وه دا څه خبیث... ښه ځا. خبره مې ېېرته واغستله.
– نهء. توبه وباسه!
– اوففف چې ته په لاس ری شې کنه. سخت غوبل به درباندې وکمه. ښه ځا، توبه!
له دې سره اروا په خندا بدن ته ورننوتله. لالټې تېزلاړ دروازه یې خلاصه کړه. ډاکټر خوشال وویل:
– ای ماما! ویده وې څنګه؟ ما ویلې چې وغرېږو.
لالټې هم غوښتل له ملګرو سره معلومات شریک کړي. سره له ټولې مایوسۍ د زړه په لېرې کونج کې یې وړه هېله لرله «کېدی شي په ګډه یوه لاره وباسو» ډاکټر پر کوچ کېناست. ده ورته د هېوادیار د کور یوه یوه ننښه وویله. د ډاکټر سترګې رډې وختلې:
– ته دننه ننوتی وې؟
– نا. د سې ده ډاکټره ګله! چې زه بزرګ یمه. خو خلق یې نه مني. زور ورکځ.
– نا ربښتیا؟ ما ستا د ژوندي کېدو اورېدلي وو. که دا اوسني مالومات ربښتیا وي نو ته بیا موجیزه یې.
– سل په سلو کې ربښتیا دي. بیا به یې خپله وګورې یارو. ښا، دا پرېده! خپله خبره کوه!
د ډاکټر په شونډو کې موسکا ورکه شوه. په شاته اړول شویو لنډو وېښتانو یې ورغوی کش کړ. ویې ویل:
– چې ربښتیا شي ماما، ما ویلې داسې ام نه کېږي نو چې هرڅه پرېږدو، کرار کېنو. زه خو دا هېوادیار خبیث ژوندی نه پرېږدمه.
– زه ام امدقه غواړمه یارو. خو ویمه چیشی کولی شو؟
– راځه فیکر وکو! ستا د خبرو نه کورته ننوتل ناممکنه ښکاري. مګر ریس خو به بهر ام راوځي که نا؟ زه وایمه ماسک به واچوو. د کوڅې په خوله کې به پې حمله وکو؟ مړ به یې کو. په موټر کې به وتښتو. سردار او شامامد به ام دا ومني.
– نو ګټه به یې څه وي؟ زمنږ ځوانان به بچ شي؟ زما د لورکۍ ویډیو به پاکه شي؟ د کانونو چور به ختم شي؟
– نه ولا. خو بله لاره ام نشته. که کورته ورشو مونږ ام وژل کېږو. الکان یې ام درسره نه مني.
ډاکټر د لالټې څېرې ته کتل چې څه عکس العمل ښیي. خو هغه سر ټیټ اچولی و. ده بیا وویل:
– ای ماما! که ربښتیا شي زه نه پوهېږمه چې زمونږ اصلي هدف څه دی؟
– ډاکټره ګله! خبره ګډه وډه ده. ما ته لور موهمه ده. کلیوالو ته کان. او تا ته غچ. ستا دا نقشه ام یوازې امدقه غچ ته جوړه ده.
په ډاکټر ښه ونه لګېدله. ځکه یې لهجه لږه زیږه شوه:
– ښا نو ته ووایه، څه وکو؟
– کاش چې ما تا غوندې عالي تحصیلات کړي وای. په منږ کې اوښیار ته یې.
– نو زه چې څه وایم مني یې نا. خپله څه لرې نا. ای ماما! داسې کارونه ښه پلان سنجول غواړي. میاشتې نیسي.
– منږ یوه ورځ وخت نه لرو یارو. اوه لس ځوانان راته وجني. که یې تر اوسه وجلي نه وي.
– ښه بله کولی شو. کوشش به وکو چې په کوڅه کې هېوادیار ژوندی ونیسو.
– دقه! دقه زه ام ویمه. که جوندی یې ونیسو ټولو هدفونو ته رسېږو. خو خبره دا ده چې په کوڅه کې یې جوندی نیولی شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. اغه به اوس له تاسې خبر شوی وي. ځان سره به ساتونکي ام ډېر کړځوي.
– اح، ستا د نقشې دقه کمزوري ده يارو.
– د منډې کتغ خو خام وي نو.
– ډاکټره ګله! د مرو او د ځوانانو جوند، زمنړ ايزت، ستا د ابا غيج، د چور نه د کانونو بچول، دا ټول تاته ګوري. خير دی. ته لږ ډېر فيکر وکه يارو! خدای مېربانه دی چې يوه ښه لاره وباسې. زه به ام د مغزو ګنګس چرګان وجنګومه. بيا به وغږېږو.
ډاکټر ته لکه د هغه په سادګي چې خندا ورغلې وي. مړه موسکا يې وکړه:
– ګنګسو چرګانو ته ايڅ زيامت مه ورکوه ماما! بله لاره نشته.
لالټي سوړ اسويلی وکړ:
– ښا؟ سړی خفه شي. اغه دی. ما بله ويله. ما ويلې که مو د حملې فيصله وکړه، ته راسره مه ځه!
د ډاکټر خوشال سترګې تنګې او تندی ګونجې شو:
– ولې؟
– په منړ کې يوازې ستا واړه بچې پاتې کېږي.
– نه ماما. ما ډېر فيکر کړی. بچو ته مې هرڅه شته. يوازې به يې پلار نه وي. اخېر به عادت شي. مګر که لاړ نشمه ټول عمر به د پلار دپاره ځورېږمه. هره ورځ به مرمه. په خدای! پرون مې دوه ځله بچې وهلي. که داسې وي نو اغو ته ام دې نه مړ ښه يمه.
– خو ښه دې نو! زه خو چاره نه لرمه. چې يو بلا ځوانان زما د لاسه مري، او لور مې بدنامېږي زه په جوند چيشی وکمه؟
– ټول چاره نه لرو. ای ماما! ته خفه کېږه مه! زه وايمه کاش چې ستا لور پدې بچېدله.
– خدای مېربانه دی. اغه نه وايي چې غوټې پسې وهې په لاس به درشي ...
– چټي وايي. چې په درياب کې ګوهر بېخي نه وي بيا؟ دا خلک په ايڅ شي لپ ندي ماما. نه د چا په مرګ، نه په ايزت.
– نا، اغه خو يې خپله وويلې چې جوړه شوې ويډيو ده. لور مې وايي نوره ايڅ خبره نه وه.
– اغه بېچاره نو حال وايي؟
د لالټي سر وګرځېد. سا يې تنګه شوه. ورېږدېد:
– ښه ځا دا ستا خبره صيي. ته راته دا ووايه! په کوم قانون کې چې يو څوک په چا ظلم وکي مظلوم ملامت بلل کېږي؟
– نا، آخو ده. خو د خلکو خوله څنګه بندی؟
– د خلقو په... لاحولو ولا! خلق سپي دي، غاپي به. زه او ته خو پوهېږو. که زما په لور هر چيشی شوي وي په زور پې شوي دي. نو د اغې ګونا څه ده؟
– نه پوهېږمه ماما. دې وطن کې سخته ده.
– چيشی؟ نو چې تا غوندې اوښيار دونه قمقل غږېږي نور څه ملامت دي؟
– ته مه په قارېږه ماما! ما له خوا خوږيه وويل.
لالټي بد بد کتل. ماغزه يې په خوټېدو شول. ښه و، ډاکټر ووت. دده زړه بې حده تنګ و. سلګۍ يې ووهلې. پاڅېد. په کوټه کې مخ ته او شاته لاړ. اصلن دومره ډاکټر ته په قهر نه و لکه خپلې بې وسۍ ته چې و. نه پوهېده چې څه وکړي؟ کاش چې چا د حملې ښه پلان جوړ کړی وای. عملي کولو ته دی د سر په بدل تيار و. يو وخت يې لوستي وو چې کمونېزم په دې ناکام شو چې تر انجنير يې کارګر ته ډېر معاش ورکوه. ايله اوس پوه شو چې دا څه معنا؟ نقشه او پلان جوړول څومره مشکل او مهم دي؟ تکړه او روزل شوی ماغزه غواړي. د عملي کولو لپاره لاسونه هرڅوک لري. مشران په همدې مشران وي چې ښه پلان سنجولی شي. هغه چې په پلان جوړولو نه پوهېږي د مشرۍ ورتيا هم نه لري. لالټي بيا په کوټه کې تېز تېز وګرځېد. سا يې هم تېزه تېزه اخېستله. فکر يې کوه چې د سردار او شاه محمد خبره بالکل په ځای ده. که د هېوادیار په کور ورځي دوئ به هم مړه شي. هېڅ به حاصل هم نه کړي.
دې کې د دروازې ګرز شو. ده شټ وهل. دادو دننه ولاړ و. پېکي ته يې ځنډ ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اکا! تږی یمه.
– اووووو د سپي زو! زه دې وارخطا کړمه. چې سړی تږی وي اوبه سکي. پوی شوې؟
لالټي له قهره د کوچ مخ ته په ځمکه کېناست. ستونی یې اوس هم ډک و. مګر نه یې غوښتل دادو پوه شي. دا به د هغه روحیه بېخي وځپي. که سم پلان هم پیدا شي زړه به ورته نه ښه کوي. ځکه یې مخ بلې خوا ته واړوه. دادو وویل:
– ته ریشخند پرېده! څنګه یې وسکمه؟
لالټي په جیګ غږ وویل:
– په خوله.
– اوهو! په قار ولې یې؟ سمه خبره وکه!
– ای وحشي! اغه فیلتر یې چا ته وښوده؟ پام دې چېرته و؟ نل غوندې شیردان دې ونه لیده؟
– آخو پوېږمه. ګیلاس نشته.
– ډک یې که ـه ـه! وه عقله چېرته یې؟ دلته ستا کمی دی. ای الکه ځا! څنګ ته انواری د ګیلاسونو نه ډکه ده.
– منږ زور ووهه. دروازه یې نه کشېږي. ماته نشي.
– کشوه یې ما! په څنګ یې ټېل ووهه! ځا ورک شه!
دادو په بنګېدو روان شو. د لالټي په زړه کې یوه خبره وګرځېدله. چیغه یې کړه:
– ای دادو! دادو! دادو!
هغه ژر بېرته کوټې ته ننوت. ویې ویل:
– ورو اکا! ورو! د پردي کور دی. چیغې ولې وهې؟ شاوخوا خلق به څه وایي؟
– څه دد ئ... خلق پرېده! دلته نزدې ری شه! قول راکه! رښتیا ووایه! کلي کې ولې پاتې نه شوې؟ ابا دې ولې خفه که؟
دادو پېکی په منګوله واړوه. ده ته یې له پاسه کتل:
– کلي کې؟ بده وه. که پاتې شوی ومه بیا الکانو راته بې غیرته ویه.
– تا دې قران ووهي چې امدقه خبره وه؟
– نا، خو دا ام وه، او دا خلقو زمنږ ناموس ته ام سپک کتلي دي.
– دروغ مه وایه! زمنږ او ستاسې خو بدي ده.
– زما د چا سره بدي نشته. چې زور مې ورسېږي د ابا بدي ام ختمومه.
– اغه نه ختمېږي.
– پټی بېرته درکومه.
– دا خو دې سوچ دروغ وویلې.
دادو غلي غلي کتل. لالټي ته اوس ځمکه مهمه نه وه. ځکه یې سر وخوځوه:
– ښه ځا، ما بله خبره کوله. ما ویلې ته خو کلي کې ګرځې راګرځې. خبرې اورې. څه خیال کی مرو څنګه جلې ده؟
– څنګه جلې ده؟ ښه جلې ده.
– نا، خو د پردیو خلقو سره بندي وه کنه.
– هاو بېچاره. ببو مې ویلې زه یې ګورمه. ډېره ځورېږي.
– امدقه خبره ده کنه. څه سپینه به وویمه. اغې سره به ددې نه پس ثوک واده وکي؟
– دا چیشی وایې؟ ولې نا؟
– خو خلق د سپي زامن هر ډول خبرې کئ.
– اغئ بد کئ! مروه ګی نه پاکه جلې په دونیا کې نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ننا، صبر صبر! زه بل شی ویمه. ته. ته خپله ورسره واده کی؟
په سالاو کې هېڅکله د نجلۍ پلار چا ته داسې خبره نه کوله. په شرمونو به شرمېدلی و. دادو غلي غلي کتل. لکه چې وایي ما فکر نه کوه چې ته دې دومره پرېوتی اوسې. شونډې یې وخوځېدلې:
– ای اکا! زه نه پوهېږمه. ته چیشی وایې؟
– ننا، فیکر وکه چې زه د مرو ابا نه یمه. بېخي پردی سړی یمه. د زړه خبره وکه! واده ورسره کی؟
– زما خوله لټې څنګه؟
– نا رښتیا ویمه. مه وېرېږه! ایڅ خبره نده. قسم درته خورمه چې ایڅ درته نه ویمه.
– زه نه وېرېږمه. ویمه ته خفه نشې. ابا ته مې مخامخ وویلې چې مروه ګۍ دپاره څمه. چا چې ځورولې ده جوندی یې نه پرېږدمه.
د لالټې سترګې ډنډ شوې. ژور اسویلی یې وکړ. لکه د ګور په غاړه کس چې خپلې مریضۍ ته د نجات دوا پیدا کړي. ویې ویل:
– بس ما امدقه اورېدل غوښتل. ګوره بچی! مالومه نده چې په منږ به چیشی کېږي؟ خو وعده کومه. که جوندي وو د اغې واده به تاسره کېږي. که مړ ومه، زما جپ وګوره! خط تې وباسه! امدا به مې لیکلي وي.
دادو اوس په ملا شخ او نېغ ولاړ و. په ټېغو ټېغو سترګو یې کتل. لکه د داسې تغیر توقع چې یې هېڅ نه لرله. یودم راکړوپ شو. د لالټې لاسونه یې ښکل کړل:
– اکا! ته غم مه کو! دا زړه مې وایي مروه ګۍ به ببرته په ایزت شي. که نا، چېرته لرررې بل وطن ته یې بیایمه. چې د ایچا خبرې وانه وري.
لالټې پاڅېد. هغه یې په غېږ کې ونیو. په موسکا یې سلګۍ ووهلې. دادو خپلې کوټې ته لاړ. او به څښل یې هېر شول.

∞∞∞∞

سهار لالټې په کوچ کې په چیغه پاڅېد. مروه یې مړه لیدلې وه. سا یې سوزېدله. بلې کوټې ته یې سر ښکاره کړ. هلته درېواړه ویده وو. ده ټوخې وکړ. څوک پا نه څېد. اول منزل ته کېوت. د ډاکټر خوشال غږ هم نه اورېدل کېده. په ټول کور کې بس دده د پښو ترپه هار و. هلته هم وټوخېد. وروسته سرک ته ووت. ټکسي یې ونیو. په یوازې ځان د هېوادیار د کور په مخ کې غرفې ته ودرېد. غوټ ساتونکی راووت. غږ یې کړ:
– څوک دې په کار دی وروره؟
– ته دسې وکه یارو! ریس صیب ته ووایه چې لال مامد خان راغلی دی.
ساتونکي مخابره خولې ته ونیوله:
– ریس صیب! یو کس راغلی دی. لال مامد خان نومېږي. وایي تاسې سره یې کار دی. پرې یې دم؟
ریس په خپلې کوټې کې د تخت په ژۍ ناست و. ویښتان یې په ماشین وچول. شنګس و. ماشین یې بند کړ چې خبره واوري. د کمپیوټر په سکرین کې یې وکتل. په خندا شو:
– پرېږده چې راشي! لالټې دی کنه. سر او ږیره یې کم کړي دي. په لغمان کې دې په یاد ندی؟ اغه متیازن.
ساتونکي کټ کټ وخندل. ده هم واورېدل. هېڅ ډول عکس العمل یې ونه ښود. ساتونکي تلاشي کړ. دروازه یې خلاصه ونیوله. دننه په حویلۍ کې دوه کسه ورسره ملګري شول. درېواړه ودانۍ ته روان وو. لالټې جېب ته لاس کړ. د موبایل تڼۍ یې کېکاږله. له هر زنګ تېرېدو سره په جېب کې رڼا کېدله. خو غږ یې نه و. ریس غلي غلي زمزمه کوله. په زینو کېوت. د سالون په منځ کې ودرېد. ساتونکي په دروازه کې پاتې شول. لالټې دننه لاړ. د قیمتي عطرو خوږ بوی پرې ولګېد. ریس دده په لاس کې کاغذونو ته کتل. طبعه یې جوړه وه. په خندا یې وویل:
– په خیرونه په خیرونه لال مامد خانه! ای تخلص لرې که نا؟ چې په فلاني صیب درله غږ کو.
– نا ریس ګله. تخلص خلق د نامه د درندولو دپاره ږدي. زما نوم خدایي دروند دی.
– آهاهاها ډېر وران یې. ښا، څه سکې؟ چای، کافي، جوس، شوده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– شړومبې شته؟
–آها ها ها، نا نو، په هر شي کې ستا ځان له ذوق دی. په سهار کې شړومبې. ها ها ها ها
لالټې غو ښتل ريس په قهر کړي. لوی کريستالي قنديل ته يې پاس وکتل. ويې ويل:
– ماته څوک رسېدلی نشي يارو. زه ويلی شم چې همدا اوس ستا په کور کې څو کسه دي؟ او چېرته دي؟
– ښا؟ نا مړه.
– دوه پېغلې لورګانې دې په څلورم منزل کې ځانته ځانته کوټو کې دي.
د ريس تندی راټول شو. سر ته يې لاس کړ. پکول يې نه و. عميقه سا يې واخېستله:
– چا درله ويلي؟
– بزرګ يمه.
– غلی خيرنه! پلار دې بزرګ و؟ نيکه دې بزرګ و؟
– هيله کومه! پلار او نيکه ته خوله ماچوه! منړ ته خپل مړي ګران دي. بله به درته وويمه. زما د لورکۍ د ويډيو په باره کې دې دروغ وويلې. اغه يو ازې په فلش ميموري کې نده، ستا په مېز په لپټاپ کې ام شته.
د ريس مخ تک سور شو:
– ګپ بس دی نور! قواله چرته ده؟
لالټې په لاس کې کاغذونه وښودل. ريس وويل:
– ته دې پلو که! اله شابه اله!
– ډک يې که ـه ـه! ته داسې نېغ نېغ مه کېږه، ښا؟ ما ويډيو کړې. يو چا ته مې سپارلې ده. پوېږې چېشی پکې دي؟ ټولې خبرې مې پکې کړې، ښا؟ چې تا څنګه اغه درې کسه زما مخ کې ووجل؟ ستا د کانونو ليست هم پکې دی. دا يې ننبه چې په نيمروز کې پينڅه کانه دي. په کونړ کې اته، په بغلان کې شپږ.
د ريس سترګې ټېغې ټېغې وختلې. لالټې دوام ورکړ:
– دا مې ام پکې ويلي چې تا د وزيرصيب بانکي حسابونه په خپل لاس کې اغستي دي. اغه د ځانه خبر ام ندی. که زما ويډيو وګوري ستا خبره ګلجانۍ ده.
ريس غاښونه وچيچل، لکه مار تاو شو:
– زما په کور کې ماله اخطار راکی، هه؟
لالټې يې کلکه سپېره ووهه. هغه په ترکي فرش ولوېد. ريس کاغذونه واخېستل. په دروازه کې دوو ساتونکو ته يې وويل:
– الکه! دده يو يو نوک تراغو وباسئ څو يې د ويډيو والا نوم او پته درکړې نه وي. خبيث!
ساتونکي وړاندې راغلل. دا مهال د لالټې اروا ووتله. ساتونکو له لاسه ونيو. د پروت حيوان په شان يې پر فرش کش کړ. ريس کاغذونه وکتل. سترګې يې وازې شوې. غږ يې کړ:
– ودرېږئ ودرېږئ! دا خو خوشې شيان دي. قواله نده.
يو ساتونکي وويل:
– صيب! سړی ام مړ دی.
– څه څه؟ څنګه مړ دی؟ ما خو کلک وهلی ام ندی. ښه ښا! بيا يې د دروغو ځان مړ اچولی. ورکه، لغتې ورکه!
ساتونکی په دوو پښو کېناست. د لالټې ولاړې سترګې يې وکتلې. د هغه مخ يې يوې او بلې خوا ته ټېل وهه. ويې ويل:
– نه صيب! رښتيا مړ دی. سا پکې نشته.
ريس په منډه نږدې ورغی. خپله يې وکوت. چيغه يې کړه:
– اله زړه يې درېدلی! ډاکټر له آواز که! اله اله زرکوه! چې ويډيو نېټ له ونه وځي. څه له ګورې؟ ورک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت امبولانس د کور مخ ته ودرېد. ډاکټر خوشال ترې په سپينه چپنه کې کېوت. ګوشکي يې په غوږو کې وو. ويې پوښتل:
– مريض چرته دی؟
ساتونکي په خندا ځواب ورکړ:
– نه ډاکټر اغا، ادرس دې غلط کړی. دلته مريض نشته.
– دا د ريس صيب هېواديار کور دی که نا؟
– هو، دی.
– امدا ځای يې ښودلی.
– درته مې وويل چې مريض نشته.
دې کې دوه ساتونکي تېز راووتل. د امبولانس په ليدو يې ژر ژر لاس وښوروه:
– اله اله ډاکټر صيب! راځئ راځئ! دننه مريض وګورئ! اله زر کوئ!
د دروازې د ساتونکي خوله وازه شوه. ويې پوښتل:
– څوک مريض دی؟ ريس صيب؟
– نه، ته پرېده! ډاکټر صيب! تېز راځئ!
ډاکټر موبايل ته وکتل. تېږ يې ووهله. له لالټې سره اړيکه يې پرې کړه. ګوشکي يې هم په جېب کې کېښودله. ويې ويل:
– امبولانس کې زما نرسان او وسايل دي. پرېږدئ چې ننوځي!
– صيي ده صيي ده! زر کوئ!
سردارد د رملو له بکس سره له امبولانسه کيوت. شاه محمد او دادو هم په سپينو چپنو کې په ډاکټر پسې روان شول. دننه ريس لالټې ته مصنوعي تنفس ورکوه. په سينه يې د ورغوو زور وهه. د ډاکټر په ليدو يې غږ کړ:
– شابه شابه شابه! ضوف يې کړی. زر کوه زر!
دې کې اروا غوښتل ورننوځي. لالټې لاس جيګ کړ:
– صبر صبر! وخت يې نه دی.
– دا څه کې؟ تا خو ماته همدا سې ويلي وو. پرېده چې څو هېواديار پوهېږي کار وشي!
– غلی شه ورک شه! لوېشتينکه! زما پلان دی که ستا؟ زه پوهېږمه کار مې.
اروا تروه شوه. مخ يې واړوه. لالټې وليدل چې ډاکټرانو په ساتونکو او ريس وسلې ونيولې. ژر يې وويل:
– اله راننوځه! امدقه يې وخت دی. اله زر کوه!
– نه ننوځم.
– وه د سپي زو! خدای ته وګوره کنه! د نخرو وخت نه دی کنه.
اروا هم ژر ننوتله. لالټې نېغ کېناست. اول يې خپل پرتوګ ته وکتل. وچ و. موسکی شو. د ريس ايله اوس سر کار وکړ. ويې ويل:
– وه ستا بېخ شين شه ستا موجيزې!
لالټې وخندل:
– ډک يې که ـه ـه! دادو بچی! اله دروازه بنده که!
دې کې څوتنه اندېښمن ساتونکي د مرستې لپاره دروازې سالون ته راغلل. خپل دوه ملګري يې جيګ لاسونه وليدل. حيران شول. ريس امر وکړ:
– ولئ يې!
هغوئ هم سمدلاسه وسلې ورواړولې. خو د لالټې کسانو وار مخکې کړ. يو ساتونکی ولګېد. نور يې د دروازې شاته پټ شول. بېرته يې لاسونه او وسلې ښکاره شوې. دننه يې رندې ضربې وکړې. خپل کسان يې وويشتل. ريس ځان د مخ وازې پخلنځي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټ دېوال شاته ورسوه. د لالټي ملګرو د مړو ساتونکو وسلې واخېستلې. په دروازه يې ډزې وکړې. وسله وال له هغه ځايه لېږې شول. د لالټي له قهره سړمې وپړسېدلې. دوئ د پلان خلاف دروازه بنده نه کړای شوه او د تود جنګ مخه يې هم ونه نيوله. اوس نو د ساتونکو لاس بر و. هم يې يو کوټ پر مختللې وسلې لرې، هم ښه ډېر کسان. په تود جنګ کې درې لارې وې: يا به کاميابېږي، يا به تسليمېږي، يا به مړ کېږي. لالټي لا د تسليمېدو پلان نه درلود. هغه په ريس پسې ځان پخلنځي ته ورسوه. سمدلاسه يې په خېټه کې لغته وخوړله. دی وار شو. په دېوال ولګېد. پر ځمکه ولوېد. بېرته جيګ شو. سر يې لکه غوايه مخامخ ونيو. په منډه يې ريس په سينه کې ووهه. هغه په شا ولوېد. د حويلۍ ساتونکو د لويې کړکۍ له لارې په سالون ضربې وکړې. يو قيامت جوړ شو. ټولې ښيښې دانه دانه توې شوې. ځينې مرمۍ د کړکۍ په اوسپنيزو پنجرو ولګېدلې. ټنګس يې وخوت. ضربو هم په دروازه کې ساتونکي، هم د لالټي کسان يو شېبه غلي کړل. لالټي ته همدا ښه موقع ښکاره شوه. د پخلنځي د ټيټ دېوال له شا څخه يې خپلو کسانو ته چيغه کړ:

– دروازه بنده کئ! دروازه بنده کئ!

خو ملګرو ته يې مرميو وخت نه ورکوه. ريس د دروازې شاته ساتونکو ته غږ کړ:

– الکه! راننوځئ! دوئ کم دي.

هغوئ بيا له دروازې څخه ضربې وکړې. خو د دوئ ډزو بيا په شا کړل. ريس لالټي په دواړو لاسونو ټېل وهه. دی د پخلنځي په مېز ولګېد. ملا يې کلکه ژوبله شوه. لاس ته يې د ريس وېښتان ورغلي وو. هغه بې وېښتانو ګنجی، زوړ او ټيټکی ښکارېده. لالټي وېښتان وغورځول. د ريس پام شو. ژر يې پر خپل سر لاس ونيو چې پټ يې کړي. داسې وارخطا و لکه ستره ښځه چې له پردي سړي سره بې حجابه مخامخ شي. منډه يې کړه چې خپل وېښتان له ځمکې واخلي. لالټي د مېز پر سر هرکارې ته لاس کړ. ريس يې په ګنجي سر ووهه. هغه کوږ کوږ تر الماری لاړ. لالټي بيا هرکاره په سر ورکړه. دا ځل ريس سوړ پرېوت. ده د لوښي غونډۍ په مرميو کې دروازې ته وغورځوله. هغه يې پورې کړه. او اوسپينيزه او درنده وه. له هغې خوا په دروازې د مرميو د لګېدو درب هار شو. د کړکۍ له خوا هم ضربې وې. لالټي کړوپ کړوپ بېرته روان شو. د کوچونو شاته ملګرو ته يې پخلنځی وښود:

– راځئ! د هغه ټيټ دېوال پنا کېنئ! دا ځای ښه ندی.

په ګډه يې منډه واخېستله. نابېره لالټي او دادو په چيغه پړ مخې پرېوتل. شاه محمد او سردار دواړه د دېوال شاته کش کړل. لالټي ورون او دادو د تشي لاندې ځای نيولی و. د منګولو له منځه يې وينې څڅېدلې. ډاکټر زخميان سمه تخته سملول. له دادو څخه يې سپينه چپنه وباسله. د درملو بکس يې خلاص کړ. د دواړو زخمونه يې وتړل. لالټي ستړی و. عميقه سا يې اخېستله. روغو ملګرو ته يې وکتل. رنګونه يې تښتېدلي وو. لکه په خپلې ناکامۍ او مرګ چې سل په سلو کې باوري وي. ده زګېروي ودرول. په بيداره غږ يې وويل:

– ابځ خبره نده. د دروازې او کړکۍ د لارې ځوک راتلی نشي. زينې ته ګورئ! چې د بام د لارې رې نشي!

شاه محمد زينې ته مخامخ کېناست. ټوپک يې سيده ونيو. په ګلابي مخ يې خولې رواني وې. په سپين دسمال يې وچ کړ. لکه انار سور شو. سردار وويل:

– کشکې مو ويډيو کړې وه. ريس څه شو؟

لالټي ورته پروت ګنجي وښود. ټولو ته په هماغه حالت کې هم خندا ورغله. لالټي په ناستو هرکاره پاس نل ته ونيوله. نيمې او به ده او دادو وڅښلې، پاتې يې د ريس په ګنجي سر واچولې. هغه بيدار شو. سر يې وڅنډه. سترګې يې خلاصې کړې. سردار يې تندي ته تومانچه ونيوله. پرته له دادو ټولو موبايلونه راوباسل. لالټي وويل:

– ته دګنجي زوی به اوس خپل ټول جرمونه ووايې!

ريس بيا سر ته لاس کړ. رنګ يې تک سور شو. ژر يې پر ځمکه پراته وېښتان پر سر کش کړل. بېرته پخوانی ريس شو. پزه يې جيګه ونيوله:

– که يې ونه وايمه څه به وکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مړ کومه دې.
– مړ مې که!
لالتې سپېره ورکړه. په سوک يې ووهه. له پزې يې وينې روانې شوې. ورباندې يې چيغه کړه:
– وايه د سپي زو!
– هاهاهاها نا نو، ته اوس دونه نه پوهېږې؟ مونږ چې دا دونه غټ غټ کارونه کوو، دا خبرې مو په ځان منلي دي.
لالتې ته ريس په سوکالۍ کې لوی شوی، نازدانه ښکارېده. د دومره مقاومت توقع يې نه لرله. اوس داسې معلومېده چې زيات فشار ته اړتيا ده. غاښونه يې وچيچل. ډاکټر خوشال ته يې اشاره وکړه. هغه څو لغتې ورکړې. ريس په ځمکه وغځېد. بېرته په خندا جيګ شو:
– نانو، په دې پلاستيکي پټکو مې يرولی نشئ ښا؟ ای! بهر به اوس د ملي امنيت کسان او پوليس راغلي وي. تاسې ټول پينځه کسه يئ! ښه خبره دا ده چې تسليم شئ!
هلته په رښتيا د پوليسو قوماندان د ملي امنيت له مشر سره کورته د ننوتلو په پلان غږېده. چورلکه يې را وغوښتله چې سرتېري پر بام کوز کړي. د ريس ساتونکو له کړکيو ټوپکان دننه کړي وو. ټول سالون يې سم ليده. که د لالتې کسانو د پخلنځي له ټيټ دېواله سر ښکاره کړی وای وژل کېدل. د ساتونکو قوماندان غږ کړ:
– ريس صيب! چېرته يې؟
ده په موسکا ځواب ورکړ:
– اشپزخانه کې. روغ او جوړ يمه. دوئ اوس تسليمېږي. بله لار نه لري. که نه د لور عشق به يې ټول جهان ووينې.
هغه کړس کړس وخندل. د لالتې سترګې غټې را ووتلې. ملګرو ته يې کړ:
– د سپي د زوی خوله بنده کئ!
سردار د ريس خوله په دسمال وتړله. د لالتې زړه تښتېده. خو فکر يې دادو ته و. هغه چې په تشي کې لګېدلی دی څه حال به يې وي؟ ډاکټر لالتې ته پېچکاري ولګوله. دده زړه ورسره ښه شو. دادو ته يې سيروم چالان کړ. ويې ويل:
– جيګ شه، کېنه!
– کېناستلی نشمه.
– ته کوشش وکه!
دادو نه منله. لالتې وپوښتل:
– زړه دې تښتي؟
– هاو.
– ځان ماچوه! فيکر وکه چې چيشي ته راغلی يې؟ او تاته په کلي کې څوک انتظار کئ؟
دادو ځير شو. سمدم نېغ کېناست. نورو ته عجيبه وه. په غټو غټو يې وکتل. ډاکټر مخ لالتې ته کړ:
– ای ماما! دسې به وکو، وبه وايو چې مونږ ته لاره راکئ. که نا، ريس وژنو. دا به ام د ځانه سره واخلو چې څوک راباندې ډز ونکي. امدسې به وتښتو.
– چېرته به وتښتو يارو؟
– د سالاو غرونو ته. ريس د ځان سره وړو. التبه يې په آرامه مجبور کو چې اقرار وکي.
– نا، نه کېږي.
– نو چيشي کی؟ زما دې ونه منله. ستا پلان غلط و. دا رذيل اقرار نکئ.
لالتې ترې مخ واړوه. ويې ويل:
– ګوره يارو! ډاکټر ام يې. دونه نه پوهېږي چې په دغو خبرو دا نجس زړور ېږي. بيا نو بېخي اقرار نکئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس د ملنډو موسکا وکړه. ډاکټر وویل:

– په هرڅه پوهېږم. په دادو کې مرمۍ بنده ده. داخلي خونرېزي لري. سودا مې ورته ده.

لالټي دادو ته وکتل. تندي یې ګونجې وکړې. په زړه کې خو ده هم منلې وه چې هرڅه له لاسه وتلي. مګر ظاهرن یې نه ښودله. دې کې یو کېږونکی ګرز شو. بم وچوېد. د سالون دروازه دننه ولوېدله. پر دوئ ګرد ونه او د باروتو بوی راغی. د ټولو رنګ پک والوت. لالټي تر یوې شېبې څه نه اورېدل. په همدا حالت کې یې د ریس سر ته تومانچه ونیوله. هغه په بنده خوله خندل. لالټي وویل:

– ای د سپي زو! وایې که نا؟

خپل غږ یې په سختۍ واورېد. ریس په خندا سر وښنډه. لالټي غوښتل په داککره یې وولي. خو په وروستۍ شیبه کې یې تومانچه اوږې ته برابره کړه. ډز شو. ریس په ځمکه ولوېد. لکه مار تاو راتاو شو. له درده یې په پزه کې عمممم عمممم کوه. په جامو یې وینې لارې وکړې. د لالټي اورېدل ورو ورو ښه شول. د سمال یې د ریس له خولې ښکته کړ. ویې ویل:

– اوس وایې که نا؟

ریس د درد له زګېرویو سره ککره وښنډله:

– چې مړ مې کئ هدف ته به ونه رسېږئ.

پولیس په دروازه کې ودرېدل. لالټي د ریس خوله بېرته په دسمال بنده کړه. په چیغه یې وویل:

– پاسې د سپي زو! که نا، دا بله اوږه دې ام ولمه. جیګ شه!

ریس له زګېرویو سره پاڅېد. لالټي یې شاته شو. له اوږې یې ونیو. په څټ یې د تومانچې خوله کېښوده. ملګرو ته یې کړ:

– تاسې زما شاته شئ!

د سردار په اوږه ټوپک ځړېده. په یو لاس یې سیروم جیګ ونیو. بل د تومانچ والا لاس یې د دادو تر ملا تاو کړ. لالټي ریس ټېل وهه:

– ځه ځا!!!!!!

هغه روان شو. دوئ ورپسې وو. د لالټي زخمي پښې زور نه اخېست. کله کله به یې د چندرو ټوپونه وهل. پولیسو ته یې کړ:

– ای ای! که چا ډز وکه دا وجنو.

قوماندان له ویجاړې دروازې سر ښکاره کړی و. غږ یې کړ:

– ګوره الکه! په دغو کارونو تاسې ځان ته مشکل زیاتوئ! په آرامه تسلیم شئ! ستاسې په ګټه ده.

– ډک یې که ـه ـه! دا نصیت دې ادې ته وکه!

دوئ اوس شاته شاته د زینې په لور روان وو. ریس یې هم کشوه. دویم منزل ته وختل. په سالون کې یې سردار لاندېنۍ زینې ته ودروه. شاه محمد یې ولېږه چې له دریم او څلورم منزل څخه د ریس بچي راولي. ډاکټر خوشال ته یې وکتل:

– په دغه کوټه کې په مېز باندې لیپټاپ دی. اغه راواخله. او په دغو دوو کوټو کې یې تي خواره بچي دي. اغه ام را وباسه!

لالټي پوهېده چې دا یې وروستی زور دی. که ریس اقرار ونه کړ نور نو هېڅ انتخاب نه لري. هرڅه ختم دي. په لاندېنۍ زینه کې د پولیس سر ښکاره شو. سردار پرې ډز وکړ. هغه بېرته په منډه سالون ته کېوت. دلته ډاکټر د کوټو دروازې په لغتو ووهلې. اول یې لیپټاپ راوړ. وروسته یې د غېږې بچي راوباسل. هغوئ ژړل. دواړه میندې هم په چیغو راووتلې. شاه محمد دوه پېغلې او شپږ ماشومان مخ ته کړي وو. په زینه راکېوت. لالټي د ریس کورنۍ مخامخ ودروله. دده خوله یې خلاصه کړه. ویې ویل:

– د سپي زو! وایې که یو یو بچې دې مخ کې مردار کمه؟

ښځې سونګېدلې. ماشومانو ژړل. ریس د تل په شان په آرامه وویل:

– نانو، دې کې ماشومان مه ګډوه! دا زما او ستا په منځ کې خبره ده. دونه ام سړی بې غیرته کېږي نا.

– ښا؟ اغه زما لور لکه چې د چا اولاد ندی. آد سپي زو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس سر وخوځوه:
– ګوره! دا یې مونږ مړه. بیا نو نه تاسې د مرګه بچېږئ، نه ستا لور د بې ایزتۍ نه. ګټه یې تاله څه ده؟
لالټې هم پوهېده چې هغه رښتیا وایي. تر دې هم بده دا چې هغه په هېڅ صورت کې په خپلو جرمونو اقرار نه کوه. معنا دا چې دوئ سل په سلو کې ناکامه دي. له ډېره غمه خندا ورغله. په آرامه یې وویل:
– منږ خو اسې ام په مړو کې ایساب یو یارو. ستا کورنۍ خو ام ولاکه رانه جوندۍ پاتې شي. ستا زړه چې وایي که نا؟
– نانو، ګوره ګوره! دا خو لېونتوب دی.
لالټې په موسکا کتل. دا د نهیلۍ موسکا وه. د ریس ټینګوالي ته د تسلیمۍ موسکا. اصلن هغه چورت وهه چې اوس کومه لاره ښه ده؟ که ریس وژني نو بچي به یې ځورېږي. هغوئ څه ګناه کړې ده؟ که یې نه وژني نو هغه به همدا سې ظلمونو ته دوام ورکړي.
ریس یې موسکۍ څېرې ته ځیر و. سر یې وخوځوه:
– سمه ده. زه په زیمه واري وایم. تاسې له څوک څه نه وایي. ځئ! فلش میموري او لپټاپ واخلئ! د مځکې نه ام تېر یم.
د لالټې په مغزو کې کړنګ شو. ریس ته یې ځیر ځیر وکتل. د هغه په خبره کې یې د خپل فشار نتیجه احساس کړه. امید ورته پیدا شو. نه پوهېده چې دده موسکا او بې پروایي هغه اړباسه، که د اولاد د مرګ ډار؟ موسکا ته یې دوام ورکړ. ویې ویل:
– خبره په فلش میموري او ځمکه کې نده یارو. ښه ځا اقرار مه کوه! بل کار وکه! ته یاسین، هاشم او سباګل جوندي که! منږ ام تا او ستا بچي خوشې کوو. څنګه یارو؟ که نا، یو یو. اورې؟ یو یو، په آرامه ستا په مخ کې وجنو. یو یو.
د ریس په سترګو کې یې وارخطایي ولیدله. هغه بې اختیاره هرې خوا ته تاوېدلې. او به پکې وځلېدلې. بیا یې هم په آرامه وویل:
– بچي مې پرېدئ! هر ډول ضمانت غواړئ، پیسې غواړئ درکومه.
دا وخت د امنیت کسان د چورلکې له لارې په بام کېوتل. دلته لالټې کټ کټ وخندل:
– زه پوېږمه. ستا خبیث په یوه خبره باور نشته. ګوره یارو! زمنږ وخت په ختمېدو دی. درېو پورې ایساب کومه. که دې خبرې شرو نه کړې، د کورنۍ رېبل دې د تې خورو بچیانو نه شرو کومه؟ پوه شوې؟ یو، دوه...
د ښځو او ماشومانو چیغې شوې. د ریس هم او ښکې ووځېدلې:
– نا، نا، وایمه وایمه!
لالټې په زړه کې خوشحاله شو. ملګرو ته یې وکتل. هغوئ موسکي وو. مګر دده څېره یودم جدي شوه. ایله یې د مصنوعي خندا بوج له ذهنه پرېوت. ښځو ته یې اشاره وکړه چې تې خواره ماشومان کوټې ته بوځي. لپټاپ او فلش میموري یې په زینه کې د ښځو په جامو کېښودل. او ریې ورواچوه. ریس یې په کوچ کې مخامخ کېنوه. پینځو واړو ملګرو یې د موبایلونو کمرې ونیولې.
لالټې ریس ته سر وخوځوه چې وایه! هغه خبرې پیل کړې. لالټې لاس وښوروه:
– صبر صبر! بند کئ موبایلونه! ای د سپي زو! تا خو ولیدل. زه د ټولو خبرو نه خبر یمه. دا درته اخېري خبرداری دی. که دې دروغ شرو کړل بیا درته نه ویمه. بس یو بچي دې وجنمه. که دې بل دروغ وویلې بل بچي دې وجنمه. پوی شوې؟
ریس کیسه پیل کړه، چې څنګه د کانونو په لیدو ورته د بیلیونر کېدو امید پیدا شو؟ څنګه یې له وزیر سره د کانونو د چور پلان جوړ کړ؟ کوم کوم چارواکي پکې شریک دي؟ د نړۍ په کومو بانکونو کې یې پیسې دي؟ څنګه یې وزیر او نور د ځان په ګټه لوبول؟ د لالټې ځمکه یې څنګه پیدا کړه؟ ولې یې مروه ونه وژله او یاسین یې وواژه؟ ویې ویل چې د مروې عزت ته یې بد کتلي نه دي. خپله پېغلې لونې لري. خو ویډیو یې دده لپاره جوړه کړې وه چې لالټې ځمکې ورکولو ته اړباسي. وروسته یې ددوئ د حملې له پلان څخه د خبرېدو، د اوه لسو ځوانانو د نیولو او د حماس د وژلو وویل. لالټې او ملګري یې په حماس خفه شول. یو بل ته یې مړې مړې وکتلې. د ریس د خبرو په پای کې د موبایلونو مخه لالټې ته واوښتله. هغه وویل:
– ګورئ! منږ چیشی غواړو؟ چې بچي مو څنګ کې وي. سبایي ووځو، ځمکه وکرو، مالونه وڅروو. مابنام په دیسترخان راټول شو. کله کله د مرګرو او خپلوانو کره په کوزدې، یا اختر کې لاړ شو. ټوقې وکو، وخاندو. خو دا ځینې ګوره! دقه سې پینځه منزله بنګلې به لري. د ایڅ شي کمی به یې نه وي. بانکونه به یې د پیسو نه ډک وي، خو تا به د الیشنګ په سالاو کې آرام ته نه پرېدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې؟ ځکه چې غواړي لا پيسه داره شي. حرص مخکې کړي وي. وه خو پيسه داره شه کنه! چا ويلي مه کېږه؟ نو د خپلې ګټې دپاره خو زما ستړه مه باسه کنه! وه د ظالم زو! په جوند کې نور چيشي دي؟ يا ساز دی يا سوز. دواړه ځانته نه کېږي. ځا، دا ته يې د ډالرو په غونډۍ ناست. پيسې درسره په ساز کې خندلی شي؟ په سوز کې جړلی شي؟ ته خو يو وار خلق ياران که! بيا وګوره چې په ميم زر ما ټوله زما کې خوند دی، که په منړ زر منړ ټوله زمنړ کې؟

موبايلونه بند شول. لالټي وويل:

– اوس يې په نېټ کې خوشې کئ!

ملګرو يې همداسې وکړل. خو د ډاکټر سرې سترګې په ريس کې وې. بالاخره يې غږ کړ:

– اوس به دا خبيث ووژنو.

دادو په کوچ کې کوږ ناست و. زګېروي يې ختل. د ډاکټر خبره يې تاييد کړه. د ريس د بچيانو ژړا بيا جيګه شوه. لالټي اسويلی وکړ. سر يې وخنډه:

– نا، ګټه نه لري يارو. مګر که زمنړه نقشه کامياب شي دا به د مړي نه ام بتر شي.

دا وخت د امنيت کسان د پورتنۍ زينې له لارې دويم منزل ته ورسېدل. په لاندينۍ زينه کې پوليسان ښکاره شول. غږ يې کړ:

– تسليم شئ! موږ تاسې ته ضرر نه رسوو. محکمه پوېږي تاسې.

خبره ختمه وه. نور داسې څه پاتې نه وو چې دوئ ورته اميد لرلی. لالټي تومانچه د ښيښې پر مېز کېښودله. لاسونه يې جيګ کړل. نورو هم همداسې وکړل. خو ډاکټر تومانچه ريس ته ونيوله. لالټي يې لاس کلک کړ. ويې ويل:

– ډاکټره ګله! فيکر وکه! که دا ووجنو خلقو ته به منږ ام داړه ماران ښکاره شو. زمنږ ويډيو بيا ايغ شوه. دده په مرګ سبا ګل نه جوندی کېږي يارو. مګر کېدی شي زما او ستا بچي ټول عمر وځورېږي. او زمنږ بندي مرګري ووجل شي. او مافيا د کانونو چور ته دوام ورکي. نور دې خوښه!

لاس يې بېرته خوشې کړ. ډاکټر تر لږ چورت وروسته تومانچه په مېز کېښودله. لالټي ريس ته کړ:

– ای د سپي زو! ته آزاد يې. ځا!

هغه او بچيان يې تېز د امنيت د کسانو څنګ ته لاړل. عسکرو لالټی له ملګرو سره ونيو. ريس په زخمي ځان راغی. هر يو ته يې سپېړې او لغتې ورکړې. د دادو سيروم لېرې وار شو. ريس قوماندان ته کړ:

– حوزې له يې مه بيايئ! اقرار تې واخلئ چې زما د کور او کار مالومات چا ورکړي؟ بيا يې چرته مردار وغورځوئ!

قوماندان سر وخوځوه. ريس ټلېفون راوباسه. کوم چاته يې وويل:

– الهٔ روره! امدا اوس فيسبوک، يوټيوب، ټويټر او نورې پاڼې بندې کئ!

شېبه پس لالټی او ملګري يې له تړلو لاسونو او تړلو خولو سره د بنديانو په موټر کې ناست وو. دادو په منځ کې اوږد غځېدلی و. زګېروي يې ختل. دوئ له تورو ښيښو مړې مړې بهر کتل. هلته هېواديار د کور په خوله کې د لسګونو خبريالانو مخ ته ولاړ و. بلکل تازه ښکارېده. خو خوله يې اوس هم په وينو وه. هغه وويل:

– زما ګرانو! بلا وه برکت يې نه و. بس څو تنه غله وو.

هغه خپلې په وينو سرې خولې ته اشاره وکړه:

– دا ګورئ ويې وهلمه. په اوږه يې وويشتلمه. بس پاڼه يې ليکلې وه. ټول پکې دروغ وو. ويلې دا به لولې که نه، ټول بچي دې وجنو. مجبور ومه، ومې لوستله. دوئ ويډيو جوړه کړه. په سوشل ميډيا کې يې خپره کړه. د امنيت او پوليسو څخه مننه کوم چې په ښه ټايم راغلل. اغه کسان يې په جنګ کې ټول ووجل. اوس که ستاسې خوښه وي زه به ډاکټر له ځان ورسومه. وينه مې ضايع کړې. ضوف راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریالانو مایکونه او کمرې تولې کړې. لاره یې خوشې کړه. ریس په موټر کې کېناست. غلې غلې یې زمزمه کوله. له ټیټې ښیښې یې لالټې ته په موسکا سترګه ووهله. دده تور لنډکروزرونه له کوڅې تېز ووتل. شاته د ملي امنیت او پولیسو رینجرو هم ورو ورو حرکت وکړ. لالټې خپلو ملګرو ته وکتل. هغوئ ترې مخونه واړول.

دوه ورځې پس یوه ډله سالاویان په کابل کې د امنیت د روغتون مخ ته ولاړ وو. مروې او مور په پلو نیم مخونه پټ کړي وو. د شربت خېلو ملک په دروازه کې له عسکر سره خبرې کولې. وروسته عسکر دوئ د ننه روغتون ته بوتلل. هلته یې په لویه کوټه کې حاجي چمن ځورند سر پر چوکۍ ناست ولید. زوی یې دادو په کټ کې سمه تخته پروت و. سترګې یې ولاړې وې. د مروې او مور له خولې چیغه وختله «وی ی ی ی ی». د ټولو رنګ سپین واوښت. حاجي چمن د دوئ غږ واورېد. مخ یې راواړوه. دا وخت دادو هم نیغ کېناست. موسکی شو. ملک غږ کړ:

– هی د خره زو! زمونږ دې زړه بوټ وباسه.

نژدې ورغلل. دادو د سر د پاسه د سیروم په پایې کې بند موبایل واخیست. غږیې جیګ کړ. خپلو کلیوالو ته یې مخامخ ونیو. په نیټ کې یې د کانونو او پطرولیم پر وزیر او هېوادیار سربېره د ډېرو چاروا کو نیول کېدل ښودل. یو متخصص اټکل کوه چې د غصب شویو کانونو له نیول کېدو سره به د دولت عواید دوه برابره شي. خبریال وویل:

– سره له دې چې د سالاویانو د ویډیو تر خپرولو لږ وروسته ټولنیزې رسنۍ بندې شوې. خو ویډیو خپل کار کړی و. د دولت تر مشرانو رسېدلې وه. او نتیجه یې تاسې وینئ. همدا اوس مې خبر ترلاسه کړ چې د لعل محمد ټول یویشت کسان د امنیت له دفتره آزاد شول او په روغتون کې د زخمي ملګري لیدو ته لاړل.

دا وخت لالټې او ملګري یې تېز د دادو کوټې ته ننوتل. خلکو له خوشحالۍ چیغې کړې. هر چا خپل زوی او ورور ته غاړه ورکوله. مروې خپل ګوډ پلار په غېږ کې ونیو. د لالټې زړه ورسره تود شو. په تندي یې ښکل کړه:

– مرو! څنګه یې بچې؟

– ښه یمه ابا. ستا پښه څنګه ده؟

– ښه ده. بلا ورپسې! نا، ته بېخي ښه یې؟

– هاو کنه. ویمه بېخي ښه یمه.

– کلي کې خو دې څوک نه ځورئ؟

خلکو په ګډه غږ کړ:

– نا، اغه خبرې اوس نشته.

مروې هم سر وخوځوه. لالټې مخ ښځې ته کړ:

– ستا څه حال دی؟

– ښا، اوس دې په یاده شومه؟

– نا خو...

– باني مه کوه!

ټولو هررررر وخندل. لالټې د خجالت له موسکا سره لور بیا په تندي ښکل کړه. وروسته یې په خپل ټټر نرم لاس وسولوه. اروا ته وبنګېد «مننه یارو»

یوه اونۍ پس ډاکټر خوشال شربت خېلو ته راغی. له کابله یې د کان کیندنې جواز راوړی و. خلک د لالټې د کور مخ ته راټول شول. د جواز سیل یې کوه. ډاکټر په جیګه ودرېد. غږیې کړ:

– زه تاسې ټولو ته، خصوصن لال محمد خان ماما ته د جواز مبارکي وایمه. بل زېری دا چې دولت تیار دی چې د کار د پاره ماشینونه امانت راکي. چې خپل مو پیدا کړل بیا به یې بېرته ورکو.

لالټې ګوډ ګوډ ورغی. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر ویسې ډاکټره ګله! نورې خبرې دې صیي. دا لال مامد خان څوک دی؟ په دغه نوم سالاویان څوک نه پېژني. که ما بښیې نو زه خو لالټی یمه.

د ټولو سترګې وازې شوې. ده دوام ورکړ:

– ویمه که لال مامد خان شومه ستاسې سره وعدې مې هېرې نشي. لالټی ښه دی. خبره په نوم کې نده. په سړي کې ده. که اغه دروند و، نوم خپله درندېږي. که اغه سپک و، چې پیغمبر یې وبولئ ام نه درندېږي.

د شربت خپلو ملک غږ کړ:

– ای اورې؟ زه خو درته بېخي شازاده بارام ویمه. غټ دېو دې چپه که په خدای.

دې کې ګلټی په منډه راغی. د لالټي لاس یې ونیو. په ګونډو شو. زاری یې کولې چې بد راڅخه شوي دي. ده له مټو جیګ کړ:

– ډک یې که ـه ـه! منږ ښنلی یې یارو! مګر که دې نشه پرېښودله، او ورېنداري او بچیانو ته سم سړی شوې، په کان کې کارام درکوو. د انډیوال وعده ده.

خلکو غږ کړ «ښه وایي» ګلټی چورتي شو. وروسته یې وپوښتل:

– نا، دا ډک یې که دې نو څه ته وویلې؟ اوس نو چیشی ډکی باداره؟

لالټي ورته جواز وښود:

– د خلقو نس.

ټولو هررر وهل. لالټي مخ خپلې حویلۍ ته واړوه. د کوټو مخ ته ولاړې ښځې او لور ته موسکی شو. د هغوئ خولې له خندا او سترګې له اوښکو ډکې وې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library